MARIE STANTON

# Enigma de la Glenroden

Traducerea si adaptarea în limba română de ELVIRA POPESCU

ALCRIS Romance

## Capitolul 1

Era amiază. Soarele de august era cald. Ochii-cenuşii ai lui Suzy Granger erau captivați de fascicolele de lumină care dansau pe fețele de masă ale restaurantului. Aproape că uitase de tânărul cu care dejuna.

- Suzy!

Exclamația nerăbdătoare a lui Tim Mason nu o tulbură. A fost necesar să strige si a doua oară pentru ca privirea ei de departe să se întoarcă spre el, plină de tristețe.

- Iartă-mă, murmură ea, ghemuindu-se sub privirea lui fulgerătoare.

Ea se simți uşurată când chelnerița aduse cafeaua, creând o diversiune. N-ar fi trebuit să vină astăzi aici cu Tim, dar el insistase atât de mult. El nu înțelegea că îi era greu să se concentreze. Era încă sub şocul accidentului mamei sale.

Sub sprâncenele blonde, privirea lui Tim era dezaprobatoare.

- Sunt dezolat, draga mea, dar nu am prea mult pentru dejun, si dacă sosesc cu mai mult de cinci minute întârziere, bătrânul Wilcov va fi furios. Ai putea, cel puțin, să mă asculți. Te întrebam despre conținutul acestei scrisori. După o gândire matură, vrei chiar să pleci?

- Si de ce nu? întrebă ea, sfidătoare.

- Oh, Suzy! Ar fi timpul să devii mai rezonabilă!

Resentimentul o invadă, colorându-i obrajii palizi si făcând să-i strălucească ochii întunecați.

- Am promis, zise ea, înghițind în sec. A fost ultima promisiune. Fața frumoasă a lui Tim se întunecă.

- Te găsesc prea teatrală, Suzy.

El se aplecă, concentrându-si toată atenția asupra ei.

- Poți să-mi spui să-mi văd de treburile mele, dar toată viața ai fost devotată mamei tale.

Cu un gest, o opri pe Suzy care începuse să protesteze.

- Ea era prea bolnavă pentru a sti ce face când ți-a cerut să remiți această scrisoare. Nu vezi Suzy că aceasta ar putea crea noi legături? Tu n-ai auzit niciodată vorbindu-se de destinatar. Poate fi vorba de un bătrân care are nevoie de cineva care să-l îngrijească si, după cum te cunosc, ai fi incapabilă să refuzi.

Suzy îsi frământă mâinile pe masă. Tim nu avea dreptul de a-i vorbi astfel. Ea nu-i aparținea în niciun fel.

- Poate că te înseli, Tim. După cum ți-am spus deja, mama a scris scrisoarea doar acum câteva săptămâni. Ea nu a fost niciodată o persoană prea sensibilă, dar avea acest gen de premoniție.

Ea nu făcu nicio aluzie la celelalte remarce pe care nu le putea contrazice.

El nu se lăsă impresionat. Aerul său dezaprobator o irită pe Suzy şi îi venea să se ridice şi să plece.

- Trebuie să înțelegi, continuă ea. Mă simt obligată s-o fac, că vreau sau nu. Nu vreau în mod deosebit să vagabondez prin landele Scoției, dar am promis.

- Eşti tulburată. Gândeşte-te, iubito. Promisiunile...

Pentru prima dată el ezită, nevrând s-o rănească.

- Vrei să spui, promisiunile pe patul de moarte, spuse ea, când el o întrerupse.

In fața aerului dispreţuitor al lui Suzy, el bodogăni ceva cu furie şi ochii îi deveniră ostili, ca şi cei ai tinerei fete.

- Presupun că asta este. Nu îndrăzneam să mă pronunţ astfel, cu cruzime. Puţini oameni sunt capabili să refuze un asemenea moment...

Incet, el îşi puse zahăr în cafea, câştigând timp de gândire.

- Suzy, pot să fiu sincer?

Ea aprobă, cu prudenţă. El continuă, aruncând o privire mai tandră pe faţa ei frumoasă şi dulce.

- {tiu că această scrisoare ţi se pare importantă, dar eu nu am avut niciodată încredere în mama ta, nici când trăia, nici acum.

- Te rog...

- Ascultă-mă până la capăt, Suzy. Pentru tine spun toate acestea. Câteodată aveam impresia că mama ta nu ţinea deloc la tine. Neavând decât o singură fiică, aceasta părea ciudat. Te privea, uneori ciudat, ca şi când i-ai fi amintit de cineva care nu-i plăcea. Totusi, era posesivă. Aminteste-ţi cât a insistat să-ţi găseşti de lucru aproape de casă, la sfârsitul studiilor tale! Dar aceea nu era o probă de dragoste!

Suzy tresări, pălind pe măsură ce logica insidioasă a acestor cuvinte o pătrundea dureros. Nu stia că el fusese constient de toate acestea. Relaţiile cu mama sa erau un subiect tabu si nu voia să le discute cu Tim, care era prea metodic si prea detasat în felul său de a vedea lucrurile.

- Prefer să nu mai vorbesc despre asta răspunse ea, cu răceală.

- Am câteodată impresia că nu înțelegi, Suzy, murmură el, simțind cum se înfurie.

Ea nu îndrăzi să-i replice cu voce tare, dar în mintea sa, reproducea propriile cuvinte. Totusi, el fusese drăguț si o ajutase mult în aceste ultime zile; era singurul ei prieten apropiat si singurul pe care mama sa îl tolerase.

- Nu va fi pentru mult timp, Tim, încearcă să fii mai înțelegător.

- Mă străduiesc, Suzy, suspină el.

Deodată, deveni rugător, surprinzând-o prin modul în care si-a schimbat poziția.

- Scumpo, murmură el, luându-i mâna, să ne căsătorim. As putea, atunci, să mă ocup de tot. Sunt sigur că mama ta ar fi aprobat asemenea uniune. Si, dacă insisti, am pleca împreună, în timpul viitoarei mele vacanțe sau al unui lung weekend, pentru a preda destinatarului această misterioasă scrisoare.

La douăzeci de ani, Suzy cunoscuse deja mai mulți băieți. Dar, cu cea mai mare parte dintre ei, nu se amuzase si relațiile durară, adesea, foarte puțin. Reflectând, se întreba de ce. Câteodată se nelinişte că până la vârsta sa nu se îndrăgostise. Era şi ea, ca şi mama sa, incapabilă de sentimente profunde? Sau, mai bine, idealizase emoțiile la care visa? Tim îi plăcea foarte mult, dar ştia că nu s-ar fi putut căsători cu el. Nu acum. Nu înainte de a fi sigură.

- Iartă-mă, Tim.

Ea încerca în zadar să-şi ascundă nesiguranța şi vocea îi tremura uşor.

- Pentru moment, nu m-aş putea căsători cu nimeni.

Examinându-i figura uşor colorată, Tim crezu că înțelege.
Doliul ei era prea apropiat! Mâinile tânărului bărbat i le strânseră pe ale sale, protectoare.

- Nu te nelinişti, draga mea, vom vorbi altădată. Dar, promite-mi că nu

vei întreprinde nimic referitor la această scrisoare, fără să mă anunți.

Suzy dorea ca el să nu-i mai spună "dragă". Se simți uşurată când el abandonă subiectul căsătoriei. Ii răspunse evaziv:

- Nu ştiu încă ce voi face. Trebuie mai întâi să-l văd pe avocatul mamei. Mă întâlnesc cu el în această după-amiază.

Un vânt uscat de vară sufla când şi-a luat rămas-bun de la Tim, în fața cafenelei, înainte de a se îndrepta spre stația de autobuz. In august, Londra era plină de farmec. Ei nu-i plăcea viața în marele oraş, dar mama sa o aprecia, găsind în animația străzilor anonimatul pe care îl căuta întotdeauna.

Suzy suspină profund, sări în autobuz şi se instală la etajul superior. Pentru prima dată în viața sa se simțea liberă: îi aparținea în întregime voința de a alege unde să locuiască, unde să lucreze. Bineînțeles, avea un apartament, dar era cu chirie si putea să-l părăsească usor. Serviciul său actual, într-o librărie, era temporar si îsi va găsi un post de profesor. De la decesul mamei sale, nimic nu o mai lega de Londra. Tim îsi făcea gânduri cu privire la refuzul ei si, dacă dorea, putea să rămână în legătură.

Avocatul n-o lăsă să astepte. El o rugă să ia loc.

- V-as fi convocat mai devreme, zise el observând-o cu o privire întunecată si impersonală, dar nu eram aici. Bunurile mamei dumitale nu ridică nicio problemă, dar as dori să lămurim ceva.

Suzy astepta linistită în timp ce el căuta o hârtie pe birou. Ea nu-l întâlnise niciodată mai înainte, dar stia că mama sa îl consultase o dată sau de două ori pentru lucruri fără importanță privind închirierea apartamentului. Ea nu auzise niciodată vorbindu-se de bunuri.

Probabil că era vorba de mica sumă lăsată de mama ei la bancă; ea avusese întotdeauna un cont cu puțini bani. îsi aduse atunci aminte de asigurare.

Uimită, privi fața întrebătoare a avocatului.

- Cred că există o asigurare. De la moartea tatălui meu, mama primea în fiecare lună o pensie. Nu a precizat niciodată la cât se ridica aceasta. Având în vedere inflația, nu putea fi prea mare................ Vedeți, tata a murit înainte de nasterea mea, dar era un ajutor prețios.... banii vreau să spun. Cred că trebuie avertizată compania, acum când mama a murit. Am fost proastă că nu m-am gândit la asta mai înainte.

Suzy, nervoasă, își încrucișă mâinile pe genunchi, nemulțumită de explicațiile sale încâlcite, suferind că trebuia să vorbească despre evenimente atât de dureroase.

Incruntându-şi uşor sprâncenele, avocatul găsi nota pe care o căuta.

- Să nu vă neliniştiți pentru aceasta, domnişoară Granger, zise el cu blândețe. Vroiam să discutăm acest subiect. Cu câtva timp în urmă, mama dumneavoastră a menționat o asigurare, dar când am consultat banca n-am găsit nicio urmă. O anumită sumă fusese vărsată, în fiecare lună, în contul său, dar n-am aflat nimic mai mult. Puteți să mă lămuriți?

Suzy simți cum o trece un fior. In acest caz, de unde venieau banii?

- Sunteți ... sigur că nu v-ați înşelat? se bâlbâi ea, nervoasă.

- Absolut sigur.

Ea simți o teamă inexplicabilă. Intuiția îi spunea că se petreceau lucruri grave, dar nu avea idee despre ce era vorba.

- Eu nu am decât scrisoarea, murmură ea, exprimându-şi gândul cu glas tare.

- O scrisoare? Aş putea s-o văd?

Suzy tresări, scoțând plicul din poşetă.

- I-am promis mamei că n-am s-o deschid şi o voi depune în mâinile destinatarului. Dacă adresa v-ar fi utilă, iat-o.

- "Domnului John Frazer de la Glenroden, în Perthshire...." Nu aveți nici o

idee cu privire la conținut?

- Nu, dar intenționez să merg în Scoția cât mai curând posibil; vă gândiți că aceasta ar avea vreo legătură cu asigurarea?

- Poate. Nu ați auzit niciodată din întâmplare vorbindu-se despre acest domn Frazer?

Tot atât de intrigată ca si el, Suzy dădu din cap.

- Nu. Si, după câte stiu, mama n-a fost niciodată în Scoția. Noi am trăit întotdeauna la Londra. Scoția este o țară rece si ingrată, spunea ea.

- Si o credeați? întrebă el, neîncrezător.

Obrajii palizi ai lui Suzy se împurpură.

- Hmm ... nu tocmai. Cred că si-ar fi schimbat părerea dacă am fi mers acolo.

Dar nu stiu nimic despre acest bărbat.

- Si nu doriți să deschideți această scrisoare? Nu vă gândiți că astfel ați putea evita unele... dificultăți?

- A, nu! Nu pot!

De ce ezitase înainte de a pronunța cuvântul "dificultăți?" El îi punea întrebări imposibile. Ar fi trebuit să stie: promisiunea rămâne promisiune, oricare ar fi fost circumstanțele.

- înțeleg.

El nu făcu niciun alt comentariu, dar continua s-o privească gânditor.

- Să asteptăm deci rezultatul călătoriei dumneavoastră în Perthshire; misterul va fi poate lămurit.

După o săptămână, apropiindu-se de Edinburgh, Suzy se gândea încă la remarcele neclare ale avocatului. Ca şi Tim, păruse neliniştit când insistase să plece singură: ea nu le spusese celor doi bărbați că mama ei o rugase insistent. Deci, era mai bine aşa, se gândea ea. Dacă misterioasa scrisoare conținea veşti

rele, atunci nimeni nu trebuie să fie martorul umilinţei sale.

La volanul maşinii sale, devorând kilometrii, privea în jurul său cu aviditate, cu toată teama pe care o simţea. Vehiculul aparţinuse mamei sale, care îl cumpărase cu banii câştigaţi la un concurs. Ea dorise ca Suzy să înveţe să conducă, pentru a pleca împreună în weekend. Dar ştia că, odată întoarse la Londra, se debarasa de maşină: pentru ea singură era prea costisitor şi poate nici nu avea nevoie.

Suzy suspină, încercând să-şi alunge gândurile. Ea rememoră călătoria: până în prezent, totul decursese bine. Dar, acum, se simţea obosită şi-i scăpă un uşor căscat. Poate fusese imprudentă să vină atât de departe în atât de puţin timp, dar dorinţa de a şti o tortura; o curiozitate foarte puternică pe care nu voia s-o admită: cine era acest domn Frazer? Cum arăta? Dar, în acelaşi timp, simţea o animozitate faţă de mama care nu-i vorbise niciodată despre acest om. Probabil fusese un personaj important într-un moment al vieţii sale. Fără îndoială, existau undeva un unchi sau un bunic pe care mama sa îi abandonase. La ideea de a avea bunici care trăiau, sentimentele sale deveneau confuze; dar îşi refuza îndoielile, aşteptând totul de la viitor.

Edinburgh, metropola întunecată din nord, era un oraş pitoresc. La sosire, admiră clădirile magnifice, străzile vaste mărginite de case înalte si de pasaje strâmte. Apatia ultimelor zile făcea loc unei curiozităţi crescânde. Pe Podul Waverley, care conducea spre strada Prince, simţi exaltarea cucerind-o.

Aceasta se diminuă puţin când încercă să caute un loc de dormit. încercă, fără succes, mai multe hoteluri indicate în ghidul său. Găsi o cameră doar după ce consultase biroul de turism. O reţinu cu tot preţul ridicat; va face economii mai târziu. Camera se eliberase în urma unei renunţări; avusese deci, sansă, după cum remarcase funcţionara de la recepţie.

- Este din cauza Festivalului, explică ea. în această perioadă a anului, este

imposibil să găzduiesti pe toată lumea.

Suzy îi mulțumi.

Odată ajunsă în cameră, se întrebă cum să se îmbrace pentru cină. Nu-si adusese nimic foarte elegant, doar o fustă lungă, neagră pe care nu crezuse că o va purta vreodată. Dar, pentru că se găsea într-un hotel luxos, se decise să o pună. Asortată cu un corsaj alb cu mâneci lungi, toaleta sa nu strălucea deloc prin originalitate, dar avea meritul de a se pierde în mulțime. De altfel, nici n-avea mare importanță: îi era foame si se grăbea.

După ce a făcut o baie si s-a îmbrăcat, a coborât. Pentru prima dată de la plecarea din Londra se simți singură la vederea cuplurilor vesele si a familiilor fericite în jurul acestora.

Ceru o masă izolată; un chelner grăbit o privi plin de admirație si-i găsi loc.

Nu-si dădea seama că, în toaleta sa, mai degrabă severă, cu o panglică de catifea care îi ținea strânse suvițele blonde, semăna ca o domnisoară victoriană, scăpată din trecut.

Tocmai termina limba de mare în sos Mornay, când intră un bărbatul în kilt. I se spusese că astăzi nu se vor vedea decât scoțieni în kilt. Dar el avea unul splendid, croit dintr-o stofă ecoseză, închisă la culoare! Dar bărbatul îi atrase atenția mai mult decât costumul. Un locuitor din nordul Scoției, voinic, superb şi impozant! Fără să-şi dea seama, Suzy simți că-şi pierde respirația. Ii era complet necunoscut, dar nu mai văzuse o persoană ca el. Era atletic, cu un ten bronzat; modul în care îşi purta capul şi întreaga sa ținută reflectau siguranța. Suzy remarcă mişcarea grațioasă a kiltului pe pulpe când se aşeză.

Işi întoarse ochii cu efort, înainte ca el să-şi dea seama că-l observa. Era însoțit de o fată mai în vârstă decât ea, dar mai tânără ca el; trebuia să aibă mai puțin de treizeci de ani. Fără îndoială, trebuia să atingi această vârstă ca să

cucereşti atâta eleganță, gândi Suzy, cu regret. Si ea era îmbrăcată în stil scoțian, cu o eşarfă aruncată peste umeri. Fețele lor emanau aceeaşi aroganță dură, încât puteau să fie frate şi soră.

Suzy se concentră asupra mâncării, refuzând să-şi ia în serios emoția; gândirea ei, tot atât de impresionabilă ca şi a unei şcolărițe se datora, desigur, doliului recent.

Deodată, fu conştientă că o privire intensă i se adresa, putea s-o simtă şi el i-o atrăgea pe a sa ca un magnet. Incapabilă să se stăpânească, ridică ochii; bărbatul în kilt o privea, ca şi când ar fi văzut o fantomă.

Rapid, dar cu mare greutate, simțind un frison, întoarse capul, furioasă că a fost emoționată de o singură privire a unui străin. Propria ei insistență o provocase, inconştient, pe a lui; acest gând o făcu să roşească. Detestându-se pentru lipsa de curaj, dar neputându-se mândri mult timp cu reacțiile sale, îsi adună lucrurile si se ridică. Apoi se grăbi să părăsească sala de mese.

Intră într-un salon vast al hotelului, se lăsă să cadă într-un fotoliu si încercă să se calmeze. îsi făcea probleme din nimic. De ce ar fi remarcat-o un necunoscut, când era însoțit de o fată absolut fermecătoare? De altfel, nu-l va mai vedea niciodată.

Puțin mai destinsă, îsi bău cafeaua si-si rezemă capul de spatele fotoliului. Holul era mai linistit acum si, obosită de călătoria lungă, închise ochii si aproape adormi.

Se ridică brusc, luată pe neasteptate si figura îi deveni stacojie când îi auzi vocea.

- Bună seara. Cred că vă datorez scuze.

Vocea îi era gravă, virilă, ca si întreaga sa persoană. înalt, se ținea drept si era splendid în kiltul său. Acum, era alături de ea si puterea lui de seducție era si mai mare. Era ca si cum ar fi atins-o fizic. Se îngrozi din nou când ochii lui

întunecați si gânditori o priviră.

- Poftm? se bâlbâi Suzy, ținându-se de brațele fotoliului.

Nu putu să articuleze alt cuvânt. De ce credea că-i datorează scuze? Doar dacă...?

- Am crezut că poate v-am deranjat în sala de mese.

Ca hipnotizată, Suzy remarcă diamantul care strălucea la mâna lui îngrijită. El o învălui în priviri, făcând-o să-si piardă siguranța. îi observa fața plăcută, cu ovalul perfect, părul blond, buclele mătăsoase de la tâmple, ochii cenusii, încadrați de gene lungi, negre

- Am impresia că v-am mai văzut undeva. Incercam să-mi amintesc unde, când ați plecat deodată, fără să vă terminați cina şi m-am simțit imediat vinovat.

Vinovat...? Inspăimântată, Suzy clipi din ochi şi-l privi cu incertitudine. El avu îndrăzneala să surâdă: dar nu era cel mai banal subterfugiu? O remarcase şi vroia s-o cunoască. Se citeau în romane astfel de poveşti, dar nu i se putea întâmpla lui Suzy Granger. Bărbații din mediul ei nu procedau astfel şi o tânără ca ea nu trebuia să aibă gânduri atât de nebuneşti. Doar dacă... simțea obrajii arzându-i.... îi simțise atracția pentru el?

Disperată, încerca să-şi stăpânească un tremur nervos. Poate cea mai bună apărare ar fi să ia totul uşor?

- Cred că faceți o greşeală, zise ea, rece. Sunt sigură că nu v-am întâlnit niciodată. Mă confundați cu cineva care îmi seamănă. Vă rog să mă scuzați...

Fără a-i combate spusele şi fără să-i răspundă, el o domina cu înălțimea staturii sale şi o examina îndeaproape, curios. Nici unul, nici altul, n-au auzit sosirea tovarăşei lui; aceasta luă cuvântul, uşor surprinsă şi răutăcioasă, şi întrebă:

- Ce faci aici, scumpule? Ai zis că o să mă aştepți la bar.

Ea privi fața încordată a lui Suzy şi adăugă pe un ton tăios:

- Nu ştiam că ai cunoştințe pe aici!

Suzy descoperi că prima sa impresie fusese justă. Această tânără nu era o adolescentă, dar era foarte frumoasă. Totuşi, figura sa emana o duritate care contrasta cu dulceața profundă a ochilor săi când îl privea pe tovarăşul ei. Suzy era sigură acum: nu era sora lui. O soră nu şi-ar fi privit astfel fratele.

Necunoscutul răspunse brusc, ca si când i-ar fi displăcut această întrerupere:

- Ție îți ia mult timp să-ți refaci frumusețea, Carole. Schimbam doar câteva cuvinte cu această tânără domnisoară. Mi s-a părut că am mai văzut-o undeva, dar m-am înselat. Totusi, pentru că pare singură, poate i-ar plăcea să bea un pahar cu noi.

La această sugestie, lui Suzy i se păru că i se opreste răsuflarea timp de câteva secunde. Confuză, o privi pe tânără, care îsi încruntase dezaprobator sprâncenele. Suzy o auzi protestând pe un ton sec.

- Dar nu ne cunoastem.

- E usor să remediem acest lucru!

Figura necunoscutului se înăspri, demonstrând hotărârea sa. întorcându-se spre Suzy, îi întinse mâna politicos.

- Mă numesc Meric Findlay. Si iat-o pe prietena mea Carole Craig.

Aceasta ignoră prezentările si privindu-l pe Meric Findlay ca si când acesta si-ar fi pierdut capul, strigă cu o voce aproape isterică:

- Ai uitat Meric, ne asteaptă mama. Suntem deja în întârziere.

- Ei bine, câteva minute în plus sau în minus nu contează.

Fără să țină cont de intervenția Carolei, el îsi întoarse din nou privirea spre figura stânjenită a lui Suzy. Astfel, fără voie, rămânea prizoniera acelor ochi care o priveau ca două lacuri întunecate si amenințătoare. Suzy se

simţea ca prinsă într-o cursă, ca un păianjen în plasa sa. El o privea ţintă, enigmatic, si inima tinerei fete era răvăsită. Pierzându-si toată voinţa, se simţea invadată de o slăbiciune ciudată. Apoi, deodată, o vagă furie salvatoare se degajă din ea. Işi imaginase că era sinceră curiozitatea acestui bărbat, dar poate se servea de ea... pentru a o face geloasă pe tovarăşa sa sau s-o facă să se simtă prost.

Obrajii lui Suzy se îmbujorară; se ridică şi-i surâse Carolei.

- Sunt dezolată că v-am reţinut fără să vreau. Mai ales că aveţi o întâlnire, se scuză ea. N-am să vă mai inoportunez mult timp. Sunt sigură că domnul Findlay vroia doar să dea dovadă de politeţe.

Iritată, Suzy îşi muşcă buzele şi se aplecă să-şi ridice şalul; mai rapid decât ea, Meric Findlay puse stăpânire pe el. Apoi, cu o îndrăzneală rece, fără să-i lase timp să protesteze, i-l puse pe umeri, provocându-i cu vârful degetelor, prin ţesătura fină a corsajului, un frison dureros. Timp de câteva bătăi de inimă, Suzy rămase nemişcată, consternată. Rupând tăcerea, spuse bună seara şi dispăru fără să aştepte răspuns.

O scânteie de triumf îi traversă gândurile, în timp ce aproape alergând, ajunse în camera sa. Avusese bunul-simţ să nu-şi spună numele în faţa lui Meric Findlay.

# Capitolul 2

Dimineața următoare era cenusie si cețoasă; o ploaie fină trecea prin vesminte si făcea sufletele morocănoase.

- Un adevărat timp de august! exclamă amabil funcționarul de la recepție, schițând un surâs.

Când Suzy părăsi orasul, nu se vedea nimic din Edinburgh; chiar si castelul abia se vedea, ascuns de nori grosi. Ca si la York, îsi promise că, la întoarcere va face puțin turism. Oftă si, cu regret, apăsă pe accelerație.

Iesi din aglomerație pe podul de la Strada Fluviului si se îndreptă spre colinele Fife. Toată atenția sa era concentrată pe conducere; soselele erau umede si alunecoase, ploaia cădea în trombă pe parbriz. Asta o făcea să nu se gândească la seara din ajun, la acel incident dezagreabil de la hotel. Tremura încă. Fără îndoială, nu-l va mai vedea niciodată pe Meric Findlay. îsi spunea că nici nu dorea acest lucru. Si, totusi, inima îi bătea mai repede când se gândea la el, o ciudată urmă de regret combătea dorința ei de a-l uita.

Ea găsi că erau valabile concluziile pe care le trăsese în ajun. Se servise de ea pentru a trezi gelozia frumoasei sale prietene; oamenii erau capabili să se poarte bizar când sentimentele lor erau în joc. îi trebui un efort aproape fizic pentru a-si abate gândurile de la figura periculosului seducător. Trebuia să se concentreze pe un scop imediat: să găsească Glenroden si pe misteriosul domn Frazer.

Ploaia si ceața reduseseră vizibilitatea si Suzy se simți usurată când apăru soarele. Locurile nu erau atât de sălbatice: câmpuri si ferme, destul de mari, se succedau. Dincolo de Perth, peisajul deveni mai muntos si mai aspru; după Dunkeld, unde părăsi soseaua principală, se simți apăsată de singurătatea landurilor si a pădurii.

După mai mulți kilometri, ajunse într-un sat si decise să se oprească si să se

informeze despre drumul pe care trebuia să-l urmeze. Opri masina în fața unicului magazin.

- Glenroden? repetă femeia în vârstă care stătea în spatele tejghelei.

Suzy simți că roseste sub privirile curioase care se concentrau asupra ei.

- Poate vreți să spuneți John Frazer...

Suzy aprobă, usor stingherită.

O altă femeie interveni cu vioiciune:

- Domnul Frazer si-a scrântit glezna. Vecina mi-a povestit chiar azi-dimineață. Si-a luxat-o mergând prin pădure.

Deci, cred că-l veți găsi acasă.

Suzy păstră tăcerea, în timp ce cele două femei îi dădeau explicații.

- Mergeți drept trei kilometri, apoi vă întoarceți de două ori la dreapta şi de două ori la stânga. Nu vă puteți înşela: sunt două case, una mare şi una mai mică. John Frazer locuieşte în aceasta din urmă.

Continuând să-i servească pe clienți, comercianta cu fruntea încrețită aruncă o privire asupra lui Suzy.

- Mi se pare că v-am mai văzut undeva, adăugă ea.

- Nu cred, repetă tânăra fată, încercând să surâdă.

Ea le mulțumi celor două femei şi se îndreptă nervoasă către uşă.

- Nu am trecut niciodată pe aici, deci este prea puțin probabil.

Salută şi ieşi, aproape alergând până la maşină. Socul o bulversase. Venise să-l caute pe acest domn Frazer, sperând, în sinea ei, că n-o să-l găsească. Disperată, rezistă la impulsul de a întoarce şi de a pleca acasă; dar nu trebuia să se lase pradă angoaselor sale.

Era stupid să tremure aşa, ca o frunză. Era suficient să meargă până la Glenroden, să predea scrisoarea şi să se întoarcă. Asta îi va lua probabil mai puțin de o oră şi nimic nu justifica acest presentiment sinistru. Cu hotărâre,

continuă drumul.

Contrar la ceea ce se aştepta, găsi Glenroden destul de uşor. Singura dificultate era drumul care dădea târcoale, aproape ameţind-o. Intr-un loc trebui să treacă un vad: râul traversa şoseaua şi avu un moment impresia că apa împroşca roţile. In depărtare apăru un lac, cenusiu sub îngrămădirea de nori. Apoi, brazii îi ascunseră vederea. Țntoarse o ultimă dată la stânga, merse prin mica vale de-a lungul râului si după o jumătate de oră, descoperi cele două case, în inima unei păduri de brazi centenari.

Suzy apăsă brusc piciorul pe frână, deoarece depăsise extremitatea drumului. Cu privirea fixată asupra clădirilor ce se întrezăreau printre arbori, schimbă prost viteza si masina se opri scurt cu o roată în desis, după o răsucire de volan prea rapidă.

- La naiba! făcu ea, cu voce tare.

îi trebuiră câteva secunde înainte de a vedea de departe un bărbat, în picioare pe o moviliță stâncoasă. Probabil era înalt, pentru că se detasa pe fondul de brazi. Nu putea să-i distingă trăsăturile, dar simţea cum privirea o măsura din înălţimea colinei sale. El auzise, fără îndoială, despre sosirea sa. Cu atât mai rău... îsi întoarse ochii. Redresând masina îsi reluă drumul.

în momentul în care se apropie de casă, de cea mai mică dintre ele, Suzy avu presimţirea că viaţa i se va schimba. Nu putea să-si explice de de, dar avea sentimentul ciudat că s-a întors acasă. Traversă cu emoţie peluza prost întreţinută care se întindea între drum si pavilion; senzaţia persista. Cealaltă clădire, situată printre arbori, la o sută de metri, părea impozantă.

Usa casei era întredeschisă. Bătu. Niciun răspuns. Suzy nu-si putu reţine un frison de incertitudine. încercă din nou, fără rezultat. Atunci, fără să stie prea bine ce face, împinse usa cu precauţie si intră.

Păsi într-un vestibul pătrat, nu prea vast, dar lambrisat cu stejar închis la

culoare. Cu excepția unui covor persan, nu exista mobilier; în colțul opus urca o scară îngustă. Uşa din dreapta era închisă, dar cea din stânga, întredeschisă. O examină ezitând şi o văzu deschizându-se: apăru un bărbat.

Acesta trebuia să fie John Frazer. Privirea lui Suzy se îndreptă spre piciorul lui. Bărbatul, rezemat într-un baston, şchiopăta. Deodată, ochii tinerei fete se ridicară către fața necunoscutului, atrasă fără voia ei: o convingere intimă îi spunea că ar fi trebuit să ştie cine era. Dar nu, nu-şi amintea să-l fi văzut vreodată.

Ochii cenuşii ai bărbatului o priveau fix. Ea nu avu timp să deschidă gura; o întrebă cu brutalitate:

- Cine eşti?

Era voinic; părul încărunțit. Păr blond, ochi cenuşii, ca ai ei. Totul, la fel cu ea! Această idee i se învârtea în cap.

- Cine eşti? repetă el, cu insistență.

Fără să vrea, vocea lui Suzy se sparse uşor.

- Scuzați-mă... Ar fi trebuit să mă prezint. Mă numesc Granger, Susan Granger. Prietenii îmi spun Suzy.

El păli şi corpul său pierdu puțin din rigiditatea puțin militară, dar ochii săi nu o părăseau pe tânăra fată. Un scurt moment, ea crezu că o să cadă şi se îndreptă repede spre el pentru a-l susține. Dar el o respinse cu un gest.

- Merge, mormăi el. Mi-am luxat glezna. Dar nu fac o poveste din asta. Intră.

Ea îl urmă în salon. Față de vestibul, încăperea era încărcată, cărți şi ziare erau răspândite în toate colțurile, dar Suzy abia le zări, jenată de privirea pătrunzătoare care nu o părăsea.

- Il caut pe domnul Frazer.

John Frazer, zise ea nervoasă, rupând tăcerea care se prelungea. Am

pentru el o scrisoare... de la mama mea... Dumneavoastră sunteți?

El clătină din cap. Pe trăsături i se citea o emoție violentă care se lupta cu neîncrederea.

- Mama ta nu era Helene Granger? întrebă el cu o voce ciudată.

- Ea era, zise Suzy, cu o mică ezitare.

- Era? repetă John Frazer, deodată încordat.

Suzy aprobă printr-un semn. Nu fu surprinsă când el spuse, cu o voce albă:

- Era soția mea.

Sub lovitură, ea încremeni, îl privi fix, ochii ei cenusii erau umbriți de teamă, obrajii palizi. Acest bărbat era tatăl ei? Asemănarea lor putea fi accidentală. Dar cum ar putea să-l întrebe?

Aparent tot atât de bulversat ca si ea, el fu pe punctul de a spune ceva, dar îsi schimbă părerea. O luă cu gentilețe de braț, o conduse până la semineu si o făcu să se aseze.

- Trebuie să-mi dai scrisoarea. Dar stiu deja, înainte de a o citi, că esti fata mea. Trăsăturile feței tale nu mint.

Distrusă, Suzy se lăsă să cadă într-un fotoliu în fața lui, cu mintea complet paralizată. Abia îndrăznind să-l privească, îi întinse plicul. Deodată, îi veni în minte avertismentul lui Tim. Dar, cum ar fi putut să bănuiască asa ceva? John Frazer, tatăl ei! Ca si el, fără proba scrisă, stia că el era. Ea îi aruncă o privire, pe furis. Era înalt si subțire, mai degrabă plăpând; părea bun; semăna exact cu imaginea pe care şi-o făcea adesea despre el. De ce, dar de ce, se întreba ea cu disperare, mama nu-i spusese niciodată nimic? I se părea de necrezut că a păstrat pentru sine un astfel de secret!

John Frazer îndoi scrisoarea şi i-o întinse.

- Nu ştiu dacă trebuie să te las s-o citeşti, Suzy! Dar ai putea să afli unele lucruri pe care trebuie să le cunoşti. Mama ta şi cu mine n-am fost niciodată

nişte părinţi prea uniţi.

Vorbea cu o voce încordată, ca şi când scrisoarea l-ar fi emoţionat teribil şi figura sa îşi pierduse culoarea. Timp de un moment, Suzy îi evită privirea simţindu-se martorul unei amărăciuni şi unui resentiment pe care ea nu putea să-l împărtăşească. Incercă să-şi stăpânească teama, concentrându-şi atenţia asupra scrisului fin. Citi:

"De mult timp, John, am un presentiment. Dacă intuiţia nu mă înşală, şi până acum nu m-a înşelat, Suzy rămâne singură. Aşa că ţi-o trimit pe fiica ta. Dacă ai vreo îndoială, priveşte colecţia ta de ridicole portrete de familie şi vei vedea că ea este. Te-am părăsit pentru că nu te-am iubit niciodată, deşi, am încercat. Nu eram făcută pentru a locui la Glenroden, trebuie să admiţi. Când am aflat că voi avea un copil, mi-am dat seama că trebuia să plec. Dacă n-aş fi fugit atunci, ştiind că vei fi tată, m-ai fi reţinut. A fost o decizie gravă, dar niciodată nu am regretat-o.

Când vei citi aceste rânduri, John, nu voi mai avea nevoie de pensia de la tine, pentru că nu voi mai fi pe această lume. Dar vei vrea să te ocupi în locul meu de Suzy şi, dacă va fi necesar, să-i oferi un acoperiş deasupra capului. Mi-e teamă că nu întotdeauna i-am dat afecţiunea pe care o merita. Poate vei putea remedia tu si acest lucru..."

Suzy avea mintea prea confuză pentru a vedea clar. Fără putere, mâinile lăsară să-i scape scrisoarea; emoţia o coplesea. Să descopere că tatăl ei trăieste era ultimul lucru la care se astepta, venind aici. Nu avea nici măcar forţa să-si imagineze suferinţa acestui om: această veste venea să-i bulverseze viaţa. Ca si ea, nici el nu bănuise până acum existenţa ei. Dar... Suzy îsi duse la gură o mână tremurătoare pentru a-si înăbusi un râs aproape isteric... Totul părea prea melodramatic pentru a fi adevărat.

Simţind nevoia de a fi sigur, John Frazer luă cuvântul, cu o voce încordată.

- Va fi mai usor, Suzy să începem cu începutul. Surpriza mea este tot atât de profundă ca si a ta. Dar eu sunt mai în vârstă si suport mai bine socul. Mărturisesc totusi, că m-a zdruncinat foarte mult.

Suzy îi aruncă o privire disperată.

- Dacă doresti, pot să plec. Cred că nu-ți doresti să te ocupi de fiica ta, după atâta timp. Eu nu sunt sigură că vreau să rămân, adăugă ea, cu o lucire de indignare în ochi.

- Vom vorbi despre asta mai târziu, replică el surâzând usor.

Dar vocea sa era mai fermă, exprimând o usoară notă de autoritate paternă.

- Cred că ar fi bine să trecem repede în revistă faptele cele mai importante. Am putea să revenim la asta într-o altă zi.

Suzy se propti în fundul fotoliului si asteptă, supusă.

- Eram în armată când m-am căsătorit cu mama ta.

Eram ofițer de carieră. Ea aprecia această viață; îi plăcea schimbarea. Petreceam cea mai mare parte a permisiilor mele la Londra sau în străinătate. In acea epocă, n-a venit la Glenroden decât o dată; bunica ta trăia încă. Dar ei nu i-a plăcut aici şi nu s-a înțeles cu mama mea. Presupun că nu ți-a povestit niciodată nimic despre toate acestea?

Liniştită, Suzy dădu din cap.

- Ar fi trebuit să-mi dau seama, dar n-am prevăzut că fratele meu va muri înaintea mea. A fost inevitabil, a trebuit să vin să locuiesc la Glenroden, pentru a mă ocupa de domeniu.

- Mama nu te-a însoțit? îndrăzni să intervină Suzy.

- Ba da, dar m-a părăsit puțin după aceea şi s-a întors să trăiască la mama sa. La moartea acesteia, a revenit. Ne-am decis să încercăm din nou, dar fără mari rezultate. Si eu am abandonat partida. Am făcut ce era necesar pentru a-i

vărsa o pensie lunară, dar ultima dată când am încercat s-o găsesc la vechea adresă, se mutase fără să lase o urmă.

- N-ai încercat să divorțați?

- I-am făcut sugestia, dar ea n-a fost de acord. Poate din cauza ta. Cum menționează în scrisoare, dacă aş fi ştiut de existența ta, lucrurile ar fi decurs altfel.

- Fără îndoială poate că n-ar trebui s-o spun, murmură Suzy, dar am impresia că mama nu m-a iubit prea mult. După tot ce mi-ai povestit, aceasta mi se pare şi mai inexplicabil.

- Mama ta era egocentrică şi posesivă. Singura ta greşeală era că prea semănai cu familia mea. Eşti replica perfectă a bunicii tale. Nu o putem blama că s-a purtat aşa.

Deodată, Suzy întrebă:

- Nu te-ai gândit să vinzi proprietatea?

Era vizibil că întrebarea îl înspăimânta si oboseala îi voala cenusiul profund al ochilor.

- Nu era usor, Suzy. Mi-au trebuit mulți ani să pun în ordine afacerile fratelui meu si drepturile de succesiune au înghițit o bună parte.

Ea nu dorise să se arate curioasă, dar i se părea dificil să-i spună că nu dorea să vorbească despre mama sa. Mai târziu, poate, când se vor cunoaste mai bine. Se gândea că erau multe puncte de clarificat. Dar nu acum. Era aici, acest om o accepta ca fiica sa, era deja prea mult. Un nou val de emoție o traversă. Era ciudat: se simțea deja la ea acasă, la Glenroden.

Ca si când i-ar fi urmărit gândurile si le-ar fi aprobat, pentru prima oară John Frazer îi surâse călduros.

- De ce încerci să descâlcesti totul dintr-o dată, Suzy? Vrem, nu vrem, suntem într-o situație extraordinară si ar fi mai bine să ne cunoastem. Este mai

degrabă minunat că am o fiică. în schimbul unei astfel de bucurii, e mai usor să iertăm. Sper, doar, scumpa mea că n-ai mostenit dispreţul mamei tale pentru landele sălbatice din Scoţia, căci doresc foarte mult să fii aici la tine acasă.

Nevrând să-si piardă controlul, Suzy aprobă în tăcere. Ea avu o inspiraţie si îsi întoarse ochii de la figura blondă si un pic obosită.

- Poate voi fi capabilă să te ajut în conducerea domeniului, spuse ea.

- Domeniul...

Vocea tatălui său se curmă si tensiunea reveni.

Curios, oboseala făcu loc cinismului.

- Scumpa mea, am un asociat: un om foarte capabil. Nu cred că ar aprecia ajutorul tău. Acum, el se ocupă de tot... îmi scuteşte timpul şi mă fereşte de griji. Am toată libertatea pentru a-mi continua cercetările.

- Dar mai rămân, desigur, multe de făcut. Vreau să spun...

Ea căuta cuvântul potrivit.

- ... trebuie să supervizezi totul?

Tatăl său răspunse evaziv:

- In realitate, Suzy, sunt în curs de a scrie o teză despre tactica militară după 1745 şi cercetările îmi umplu tot timpul. Fireşte că fac, din când în când, turul domeniului.

Dar un impuls interior o împingea pe tânăra fată să continue acest subiect.

- Nu -i aşa că altădată locuiai în casa pe care am zărit-o printre arbori? A devenit prea mare pentru tine?

- De ce nu-i spui să-şi vadă de treburile sale, John în loc de a rămâne aici, dezorientată?

Suzy tresări şi privirea i se îngrozi, la sunetul acestei voci; încărcată de ameninţări, exprima clar că nou-venitul era duşmanul său.

De cât timp era acolo? Inima i se păru că se opreşte, înainte de a-şi relua

bătăile dezordonate. Nu avea nevoie să se întoarcă pentru a şti că este bărbatul întâlnit la hotel... şi cel pe care l-a văzut pe promontoriul stâncos. Meric Findlay!

- Totul este în ordine, Meric, zise John, în momentul în care fata lui se pregătea să facă stânga-mprejur.

Ea avu impresia că a primit o lovitură între ochi: intrusul o măsura cu o privire ironică. Era clar că vedea în ea un dusman si atitudinea sa era mai deconcertantă decât cea din ajun.

John Frazer aruncă o privire vag perplexă către unul si celălalt. Printr-un efort aproape vizibil, Suzy îsi reveni suficient pentru a spune cu răceală:

- După părerea mea, domnul Findlay se înseală cu privire la această situație. As merge chiar până la a spune că ar putea să-mi ceară scuze. Cel puțin, adăugă ea dispreţuitor, dacă nu are o explicaţie logică.

- O clipă, Suzy, interveni tatăl său, fără să-si ascundă surpriza. Mi se pare că am nevoie de explicații. După cum se vede, vă cunoasteți si, spre marele meu regret, nu păreți să fiți în cei mai buni termeni.

Meric Findlay îi tăie vorba, fără menajamente.

- Am întâlnit-o pe această persoană doar ieri seară, John, dar am stiut imediat cine era.

Privirea lui John exprima o uimire crescândă.

- Iată că este fata mea si n-aveai de unde să stii.

Ochii întunecați ai lui Meric Findlay ignorară figura furioasă a lui Suzy.

- Ea nu mi-a spus cine este si nu-i cunosc numele, dar am remarcat la ea aerul de familie. Eram sigur că va veni azi aici si nu m-am înselat. De fapt, am văzut-o venind. Dacă n-as fi fost pe promontoriu, as fi putut să sosesc la timp.

- M-ai auzit, Meric? Este fata mea, insistă Frazer pe un ton în mod curios defensiv.

Suzy simţi cum îi fierbe sângele în vine şi ochii îi străluceau de o furie neputincioasă. Nimeni nu-i vorbise aşa niciodată. Era inadmisibil. Sigur, acest bărbat o considera o intrigantă, dar chiar dacă avea dreptate, nu avea dreptul să se poarte atât de grosolan. El încerca evident să distrugă o legătură, încă fragilă, şi mai mult încă, îi făcea plăcere s-o distrugă. Cu o voce uşor tremurătoare, dar privindu-şi adversarul direct în ochi, replică violent:

- Pot să vă asigur, domnule Findlay că vizita mea este o pură formalitate. Surpriza mea a fost tot atât de mare ca a dumitale când am aflat că John Frazer este tatăl meu. Si dacă decid să rămân aici, nu este treaba dumitale.

O clipă, domni liniştea. Ochii lui Meric îi căutau pe ai săi şi-i ea simţea aproape fizic forţa refractară a caracterului. El o măsura cu dispreţ din cap până în picioare, ca şi cum s-ar pregăti să strivească o muscă.

- Dar v-aţi decis să rămâneţi, nu-i aşa, domnişoară... aşa este, Frazer?

- Bineînţeles, Meric, va locui cu noi, lansă energic John Frazer. Dacă ai răbdare un moment, am să-ţi explic...

- Bineînţeles, va locui cu noi, repetă Findlay pe un ton sarcastic.

El se întoarse spre John ca şi cum Suzy n-ar fi existat.

- Ea va rămâne suficient timp ca să decidă dacă îi place aici. Dacă nu, se va întoarce la Londra!

- Niciodată!

Incapabilă să se stăpânească, sub impulsul indignării, Suzy sări în picioare fără să-l asculte pe tatăl său care o îndemna la raţiune.
Ea putea, cel puţin să facă faţă propriilor dusmani. Nu avea intenţia să se supună voinţei lui Meric Findlay.

- Te lasi întotdeauna tratat astfel de administratorul tău? îl întrebă ea furioasă, cu o lucire albastră în ochii cenusii.

- Susan!

Urmă un moment de tăceree. Suzy rosi, si mânia ei se potoli. Mersese prea departe; trebuia să-si ceară scuze.

Tatăl său, palid la față, reluă:

- Ți-am spus deja, Susan, Meric este asociatul meu.

- îmi cer iertare pentru impolitețea mea, articulă Suzy. Dar domnul Findlay însusi nu prea a fost amabil.

Remarca îsi atinse scopul. Findlay replică:

- Poate are dreptate, John. în loc să continuăm să ne certăm, am face mai bine, Susan si cu mine, să încheiem un armistițiu. O să avem tot timpul, mai târziu, să ne explicăm. Stiu că ai fost căsătorit, John. Este deci posibil să ai o fiică. Să întrerupem aici discuția si să luăm măsuri pentru această noapte.

- Nu mi-am rezervat o cameră, mărturisi Suzy, cu o voce fără timbru. Dar as putea să mă cazez în sat. Nu mi-am dat seama că este atât de târziu.

- Nu vei merge în sat, o întrerupse John Frazer, pe un ton brusc. începând de acum, casa asta va fi si a ta. Abia te-am găsit si nu vreau să te pierd.

Suzy fu invadată de remuscări. Tatăl său părea obosit, fragil. Cu toate că nu o văzuse de mult timp pe soția sa, descoperirea de acum îl bulversa. Ea simți brusc dorința de a rămâne si a avea grijă de el. Desigur că avea nevoie de cineva în singurătatea sa. Dacă
Meric Findlay ar putea să dispară, cel puțin ar înceta să-l mai măsoare cu dispreț.

- Aici nu există o cameră pentru Susan, John, o stii prea bine. Dar este destul loc în casa mare. Dacă plecăm imediat doamna Lennox este încă acolo si ar putea s-o instaleze pe fiica ta.

- Vă rog... zise tânăra fată.

îsi ridică spre el ochii cenusii, tulburați. Dar fața frumoasă nu se îmblânzi. Simțea din instinct că el era obisnuit să fie ascultat. Ei bine, va exista o persoană

care nu va ceda! își întoarse privirea. El nu-i făcea frică... Dacă vroia s-o atace, se va apăra; nu va fi atât de docilă ca tatăl său.

- Dacă această căsuță este destul de bună pentru tatăl meu, va fi si pentru mine.

Voi găsi, desigur, aici un loc de dormit, fără să o mai deranjez pe doamna Lennox a dumneavoastră.

- John! strigă cu nerăbdare Meric Findlay. Vrei să-i spui acestei domnisoare că mi-am pierdut destul timp? Camerele de la etaj sunt adevărate debarale si camera ta, de cealaltă parte a vestibulului, nu este nici ea mai bună. Ar trebui o lună pentru a o goli si n-am timp să stau la discuții.

Pe Susan o irită faptul că tatăl său era atât de supus.

- Da, va fi mai bine, draga mea. Aici, nu este posibil. Vezi tu, eu folosesc această căsuță ca un refugiu, pentru a scrie. De la plecarea bătrânei mele menajere, nu m-am ocupat practic de nimic. Am încredințat totul lui Meric.

Era evident! în sinea ei, Suzy explodă. El era proprietarul domeniului; el trebuia să dea ordine! Poate, își spunea, era de datoria ei să rămână, să-l ajute să-şi exercite autoritatea în fața dictatorului.

Ea aruncă o privire rapidă către Findlay. Vocea sa se îndulci, dar obrajii i se împurpurară.

- Dacă pentru tatăl meu contează, voi urma dorința sa. Dar cu condiția că voi putea reveni să locuiesc aici. N-aş vrea să vă rămân obligată, domnule Findlay.

# Capitolul 3

A doua zi de dimineață, Suzy se trezi în enormul său pat cu baldachin şi rămase puțin întinsă, ca să reflecteze. Oboseala din ajun se risipise şi cercetă, cu ochi mari, tot ce o înconjura. Camera era vastă şi avea o atmosferă aproape medievală. Mobila nu fusese schimbată probabil de un secol bun! Imense

dulapuri întunecate, o toaletă cu mânere de aramă, un spălător cu lavoar şi cu cană de porţelan. Niciodată tânăra fată nu-şi imaginase că ar putea să petreacă o noapte într-un astfel de decor.

Se întreba dacă şi restul casei semăna cu această cameră. In ajun, nu văzuse decât bucătăria. Inainte de a părăsi căsuţa, Meric Findlay telefonase şi, la sosirea lor, îi aştepta un supeu. Doamna Lennox, după ce îi primise, plecase să aranjeze camera lui Suzy. Pretextând glezna dureroasă, John Frazer mersese să se culce şi Susan mâncase singură. După masă, toropită de oboseală, ezitase pe pragul bucătăriei, neştiind unde să-şi îndrepte paşii. Meric
Findlay apăruse alături de ea, fără să fi simţit că se apropie. El îi aruncă o privire pătrunzătoare.

- Camera lui John dă spre vestibul, declară el. Este a treia usă pe dreapta. Vrei să-i spui noapte bună înainte de a te culca?

- Bineînţeles, bâigui ea, scoasă din sărite de privirea lui dură si incapabilă s-o susţină. Orice s-ar întâmpla, rămânea o străină. îsi regăsise tatăl dar, pentru moment, nu simţea nicio afecţiune pentru el si ideea de a se duce să-i ureze noapte bună cu Meric Findlay, o înspăimânta.

- Nu este asa de usor, nu-i asa, domnisoară Susan? Privirea sa insistentă era tot atât de deconcertantă ca si cuvintele sale, pronunţate fără menajamente si fără gentileţe.

- Cum ar putea fi? răspunse ea, cu dezgust si indignare. Dacă aţi cunoaste faptele, aţi putea înţelege.

- John mi-a destăinuit multe, o asigură el ironic. Si asta nu depăseste capacitatea mea de înţelegere. Ai început să descoperi că faptele si sentimentele sunt două lucruri diferite?

- Fără îndoială, ai văzut just, murmură ea.

- în locul dumitale, sugeră el, as proceda ca un copil care îsi întâlneste

pentru prima oară jtatăl vitreg. Te-ai simţi mai puţin tulburată.

- Dar, cu rudele vitrege nu ai legături directe... de sânge.

- Acestea sunt câteodată mai puţin importante decât credem. Legăturile afective sunt, adesea, mai profunde. Pe care nu le ai încă si poate nu le vei avea niciodată, cu tatăl. Ea se îndepărtă de el cu un pas sovăitor, fără să-i răspundă, detestându-l pentru aceste cuvinte crude, dar incapabilă să nu-i aprecieze sinceritatea.

- Spune-i noapte bună din partea mea, te rog, a murmurat înainte de a urca scara.

Abia îşi amintea momentul când s-a culcat. Doamna Lennox o ajutase să se dezbrace şi într-un minut s-a şi găsit în pat.

- Te vei simţi mai bine mâine, îi spusese menajera surâzând. Domnul Frazer mi-a comunicat vestea şi sunt încântată. Sunt bucuroasă că eşti atât de frumoasă. Adesea m-am întrebat cum arăţi.

Cuvinte ciudate, absolut inexplicabile. Suzy îşi încruntase sprâncenele şi ridicase din umeri, cu nerăbdare. Probabil că doamna Lennox, foarte grăbită, se exprimase greşit. De altfel, putea s-o întrebe mai târziu.

Acum, dorea o ceaşcă de ceai. Era trecut de ora şapte; trebuia să se scoale şi să se ducă să vadă ce face John Frazer.

Inainte de a se mişca, auzi o bătaie în uşă. Nu avu timp să răspundă că aceasta se deschise şi apăru Meric Findlay.

Luată pe nepregătite, Suzy abia avu timp să tragă cearşaful până la bărbie. El o măsură din înălţimea sa şi puse pe noptieră o ceaşcă de ceai.

Profund tulburată, se auzi mulţumindu-i. O domina cu privirea şi ea se simţea ţintuită în pat ca un fluture prins în ac.

- Ai face bine să-l bei imediat, o sfătui pe un ton hotărât. Doamna Lennox lipseşte şi tatăl tău nu se simte bine. Si cum, în parte, este din cauza ta, trebuie

să mă ajuți să-l îngrijesc.

La aceste cuvinte, Suzy se ridică şi, fără să vrea lăsă cearşaful să-i alunece, dezvăluind astfel, sub mătasea fină a cămăşii de noapte, silueta sa tânără şi zveltă.

- Nu se simte bine? repetă Suzy, consternată.

Meric Findlay îi întinse ceasca de ceai.

- înghite asta, spuse el sec. Pari că esti încă la capătul forțelor. Nu vreau să îngrijesc doi bolnavi.

Ea îl ascultă, aproape sufocându-se. Dacă se supunea, probabil îi va da o explicație si apoi va pleca. Privirea lui iscoditoare o afecta în mod ciudat. Ea îsi ascunse teama sub asprimea răspunsului său.

- Sunt dezolată că trebuie să-ți pierzi timpul dar ce ai să-mi reprosezi? Si-a scrântit glezna înainte de sosirea mea aici.

- Nu este vorba de asta, ci de inima sa. Doctorul a venit aseară; erai deja culcată.

- Trebuia să mă previi!

- La ce bun? Ce ai fi făcut? Eu sunt obisnuit cu crizele lui John si, apoi, erai complet epuizată!

Deci, remarcase? Asta îi încălzea puțin inima. îi aruncă o privire interogatoare.

- Ar putea să moară?

- Asta se va întâmpla, probabil, într-una din aceste zile.

Refuza s-o linistească asa cum si-ar fi dorit ea, în mod inconstient.

- După cum explică doctorul MacRobert, anumite lucruri scapă puterii omenesti. Si dacă vrei unele clarificări, te-ar interesa poate să stii că doctorul stia de existența ta, încă de la nastere.

- De la nastere?

- Evident, mama ta l-a consultat pe MacRobert înainte de a părăsi definitiv Glenroden.

Mi-e teamă că John nu apreciază deloc discreția lui MacRobert, legat de secretul profesional.

- Doamna Lennox mi-a spus...

Foarte tulburată, Suzy se opri la mijlocul frazei.

- Ei bine, ce ți-a spus?

Suzy îl privi cu un aer rătăcit. Ea închise ochii pe jumătate, nemaivăzându-i fața dură şi frumoasă.

- Se întreba cum arăt. Dar de unde putea să ştie? Am crezut că am auzit greşit.

- Prin forța împrejurărilor. Doamna Lennox era, odinioară, secretara şi infirmiera doctorului. Informația trebuia să figureze în dosare. Acum, nu mai lucrează la el; este văduvă şi nici nu mai este atât de tânără. Vine să ajute aici. Experiența sa de infirmieră este utilă când John este bolnav.

Se instaură o tăcere scurtă şi tensionată. Nimic nu era clar, dar reieşea un fapt.

- Atunci, eu sunt, fără îndoială, Suzy Granger-Frazer?

- Absolut. Aş lăsa "Granger", dacă aş fi în locul tău. Acum, nu mai este necesar.

- Incă nu sunt sigură ce voi face, continuă Suzy. La hotel, ştiai cine sunt?

Meric rămase în defensivă.

- Eşti o Frazer şi am intuit acest lucru; şi, ştiind cum stă cu inima, mi-am făcut griji pentru John. Pentru moment, să lăsăm acest subiect, domnişoară Susan, acum îți sugerez să te scoli.

- Voi asculta cu plăcere sugestia când vei ieşi din încăpere, spuse ea

încetişor..

îsi făcu toaleta si se îmbrăcă repede; gândurile sale mergeau de la tatăl său la Meric Findlay. Ar face mai bine să nu aibă încredere într-un astfel de om, decise ea; si, în interesul tatălui său, ar fi mai bine să-l supravegheze. De când i-a slăbit sănătatea, tatăl său îi încredințase probabil totul. Ei bine, acum exista cineva din familie care să-l ajute. Domnul Findlay putea să fie asociatul său, dar trebuia să fie atent dacă acesta mergea prea departe! Ea nu-si iubea încă tatăl, dar avea alte mijloace prin care să-si demonstreze devotamentul.

îmbrăcă o rochie de bumbac, îsi dădu la întâmplare cu peria prin păr si coborî în fugă.

Nu era nimeni si era mulțumită că stie unde este bucătăria. Cu mâna pe clanță ezită, privind pendula enormă din vestibul; era trecut de ora opt. Poate trebuia să afle vesti despre tatăl său... să vadă dacă nu are nevoie de ceva?

Simțindu-se stingheră, se întoarse, numără două usi si bătu încet la cea de-a treia. Nu răspunse nimeni. Apăsă, prudent, pe clanță. Fu aproape rusinată de a se simți usurată văzându-l pe tatăl său dormind. încăperea fusese transformată în cameră de culcare; era confortabilă si încălzită de un mic foc din cămin. Tatăl său părea epuizat; petrecuse o noapte proastă. Inima ei se umplu de milă si-si promise din nou să-l ajute din toate puterile.

Pe măsuța de lângă pat se găsea un platou cu resturile unui dejun frugal. Suzy se întoarse si închise încet usa, înainte de a se duce la bucătărie. Spre marea sa spaimă o zări pe Carole Craig la fereastră, instalată ca la ea acasă, bând cafea. Suzy nu se astepta s-o vadă atât de repede si de surpriză rămase mută.

Carole o examină cu răceală, din cap până în picioare.

- Intră şi închide uşa. Eşti capabilă să pătrunzi peste tot.

Tonul era insolent, ochii tot atât de ostili ca la Edinburgh şi

tonul cuvintelor reflecta clar starea sa de spirit. Lui Suzy îi era foame dar curiozitatea o împiedică să răspundă tot fără menajamente. Ce ştia Carole? De ce a venit? Desigur, locuia în împrejurimi dacă era aici la primele ore. Ca şi la întâlnirea precedentă, Carole îi era ostilă. Dar de ce? Era deja logodită cu Meric Findlay şi o considera pe Suzy o rivală?

Incet, tânăra fată puse platoul pe masă.

- Il cauţi pe domnul Findlay sau vrei să-l vezi pe tatăl meu? o întrebă ea, nerăbdătoare de a afla poziţia lui Carole.

Inţelegându-i subterfugiul, aceasta schiţă un surâs dispreţuitor.

- L-am întâlnit pe Meric pe drum. Mi-a spus că pretinzi a fi fiica lui John şi n-am rezistat tentaţiei de a veni. In trecere fie zis, sunt verişoara lui John. Si pretenţiile mele sunt poate mai autentice ca ale tale.

In faţa animozităţii acesteia, Suzy murmură:

- Ce vrei să spui?

- Asta înseamnă, zise Carole ridicându-se, că în ciuda declaraţiilor lui John şi ale lui Mac Robert, am intenţia să demasc impostura ta, chiar dacă mi-ar lua luni de zile!

Fără să se întoarcă, trânti uşa şi Suzy, simţind că o lasă picioarele, se aşeză imediat. Era tentată să ia acelaşi drum ca şi Carole, să-şi facă bagajele şi să nu se mai întoarcă niciodată. Dar, după o secundă, regretă aceste gânduri.

Cu pasi sovăitori merse până la fereastră si-si lipi fruntea înfierbântată de geamul rece.

Apoi, ridică încet capul si contemplă valea. Aceasta se întindea sub ochii săi până la orizontul albăstrui; era abia atinsă de toamnă, dar promitea o abundenţă de culori strălucitoare. Arbustii, deja violeţi, se ondulau ca o lână pe munţii dezgoliţi. Noaptea precedentă căzuse bruma pe vârfuri, dar în acea dimineaţă contururile li se detasau clar pe cer.

O regiune sublimă. O clipă, Suzy simţi că i se taie răsuflarea si uită de ameninţarea Carolei. Cu un suspin, se depărtă de fereastră. Privirea îi căzu pe o foaie de hârtie înghesuită între ceainic si cana cu lapte. Biletul, cu un scris masculin, era adresat simplu "Susan". Tânăra fată bănui că era de la Meric Findlay si-l deschise. El scrisese: "Te sfătuiesc să nu-l deranjezi pe John. Va dormi probabil până la întoarcerea doamnei Lennox. Verifică doar din timp în timp că este bine. Nu voi fi aici pentru dejun, deci nu pregăti nimic pentru mine" si semnase scurt "Findlay".

Nu-si putu reţine un suspin de usurare la ideea că nu-l va vedea câteva ore.

Găsi în sfârsit ce să mănânce, dar comportamentul ciudat al Carolei continua s-o necăjească si, deodată, îi dispăru pofta de mâncare. Dacă aceasta era cu adevărat verisoara lui John si avea intenţia să se mărite cu Meric Findlay, fără îndoială că spera să mostenească în totalitate Glenroden. Probabil că o considera pe Suzy o ameninţare pentru proiectele sale.

Suzy suspină nelinistită, se ridică si începu să aranjeze prin bucătărie. Era mai bine decât să se frământe cu privire la evenimentele la care nu fusese martoră. Puţin înainte de amiază, o zări venind pe doamna Lennox.

- Am reuşit să amân o a doua întâlnire, zise ea surâzând. Totul aici ţi se va părea nou şi domnul Findlay nu are timp să-ţi arate.

Suzy îi adresă un surâs recunoscător. John nu se trezise, dar părea agitat şi tânăra fată se neliniştise.

Ea o ajută pe doamna Lennox să pregătească un prânz uşor, înainte de a o întovărăşi în vizita prin casă.

- Nu ştiu dacă este rolul meu, mărturisi ea. Si nu ştiu niciodată unde locuieşte comandantul, aici sau în căsuţă.

- Comandantul? întrebă Suzy, mirată.

- Tatăl tău, bineînțeles. A fost în armată, nu ştiai?

- Ba da, dar nu-i cunoşteam gradul.

Doamna Lennox schimbă brusc subiectul.

- Cum ți se pare casa?

- Foarte frumoasă.

Apoi, exprimarea părându-i-se prea fadă, surâse călduros, lăsând să i se vadă albeața strălucitoare a unor dinți mici şi regulați.

- Este exact genul de locuință la care am visat întotdeauna. Mare, dar nu prea. Confortabilă, fără a fi tristă. Plină de vechi obiecte splendide. Atmosfera generală este plăcută.

Doamna Lennox o aprobă.

- Si eu gândesc astfel, şi domnul Findlay, de asemenea. Este o casă agreabilă. El a cumpărat cele mai frumoase antichități în ultimii ani. Poate ți le va arăta într-o zi, când nu va fi prea ocupat.

- Mi se pare foarte prins.

Suzy îsi dădu seama de asprimea vocii sale. Ea evită privirea interogatoare a doamnei Lennox.

- Presupun că domnul Findlay trebuie să facă totul el însusi când tatăl meu este bolnav, continuă ea.

Nu era exact ceea ce ar fi vrut să spună si stia că doamna Lennox era constientă de acest lucru.

Criza lui John Frazer se confirmă a fi gravă si trebui să astepte mai multe zile înainte de a putea să-i vorbească.

Carole venea frecvent si se agita mult în jurul vărului său John. După părerea lui Suzy, Meric nu se arăta prea curtenitor față de vizitatoare. După cum părea, nu era prea expansiv. Ei i se părea că, sub aparența sa enigmatică, nu avea nimic dintr-un pustnic. O anumită expresie a gurii sale o făcea să

creadă că nu dispreţuia sexul opus, cu toate că ea nu-i trezea niciun interes. Si nici ea nu dorea acest lucru. El părea că ignoră existenţa sa în timp ce ea nu putea să nege, simţea profund prezenţa sa masculină. în timpul zilei, el rămânea foarte rar la masă si seara cina adesea afară. Dar, la fiecare întâlnire, ceva trezea în ea o anumită atracţie, pe care o simţise intens si la Edinburgh. Se gândea că aceasta se datora kiltului său ridicol. Astfel îmbrăcat, părea un muntean sălbatic, cum văzuse în cărţile tatălui său. Gândul era suficient pentru a face să bată inima unei tinere fete, dar nu pentru a o face să creadă într-o dragoste irezistibilă. Dar, într-o seară, Meric se întoarse devreme si Suzy fu din nou surprinsă de sensibilitatea lui. Casa era linistită si ea stătea de o oră alături de tatăl său; apoi îl părăsise, cufundată într-un enorm tratat asupra armatei, adus de Carole. Suzy se gândea, câteodată, că o judecase gresit pe Carole, dacă n-ar fi remarcat anumite priviri ale acesteia. In sinea sa, o bănuia că vine atât de des, mai degrabă pentru Meric Findlay decât pentru tatăl său.

In acea seară, o agitaţie bizară o împiedică pe Suzy să stea locului mult timp.

Se asigură că soneria tatălui său funcţiona, deschise încetişor uşa şi intră în salon. Era înăuntru, cercetând portretul bunicii sale, când intră Meric Findlay.

Il auzise în vestibul, deci nu fu surprinsă. Totuşi, regretă că o găsise în faţa unui portret de familie.

- Te-ai întors devreme?

Rostise primele cuvinte care îi veniseră în minte, cu buzele parcă uscate de un sentiment de jenă. Le umezi cu vârful limbii fără să vrea, sub privirea sumbră către gura ei. In faţa tăcerii lui, ea întrebă repede:

- Ai mâncat?

- Da, mulţumesc.

Figura lui reflecta o duritate de nepătruns. Totuşi, cuvintele naive păreau

că-l amuză.... sau asta era fizionomia sa? O examina încet, indiferent la faptul că insistența sa părea s-o stânjenească.

Tăcerea părea că nu-l deranjează. Era atent la orice detaliu: profilul delicat, părul fin ca de copil, dar des şi căzându-i în bucle pe umeri; frumoşii ochi gri neliniştiți contrastând cu rozul pal al pielii.

Deodată, privirea lui o părăsi pentru a întâlni la tabloul agățat de perete. Ea înțelese atunci, de ce o privise astfel.

- Nimeni n-ar putea nega că eşti o Frazer, zise el încet.

Dar mă întreb dacă această asemănare fizică nu maschează o alta, mai profundă, cu mama ta.

Ochii îi deveniră din nou duri, vocea aspră, cu o notă critică.

De ce o dezaproba astfel pe mama ei? El nu o cunoscuse.

- Fără îndoială n-ai intenția să mă insulți? replică ea, cu răsuflarea tăiată de mânie.

- Din contră, văzând circumstanțele, răspunse el, cu o dezinvoltură pe care i-o invidia. Când o femeie îi ia soțului propriul copil, nu trebuie să ne asteptăm să fie judecată cu indulgență.

- Dar poate tata ar fi vrut cu orice preț să păstreze legătura...

Vocea i se frânse. îndoielile si temerile sale i se citeau pe figura de o sensibilitate extremă.

Impenetrabil, el aruncă brutal:

- Asta nu m-ar împiedica să dorm, dacă as fi în locul tău. Esti prea tânără pentru a nu sti nimic despre această afacere, care este poate o consolare.

Severitatea vocii lui o răni profund. Apatia acestor săptămâni o adormise momentan. Dar brusc, sensibilitatea sa se trezise, întovărăsită de o curioasă senzație de gol ca si de o inconstientă dorință de ceva inaccesibil.

îl privi pe Meric Findlay cu o teamă disperată, fără să aibă certitudinea că

ar putea diminua violența reacțiilor sale.

Ignorând cu îndrăzneală strălucirea amenințătoare a ochilor acestuia, replică:

- Vorbesti ca si când în zilele noastre divorțul sau separarea n-ar exista. Ce ai fi făcut dacă soția ta te-ar fi părăsit astfel?

In fața acestei atitudini provocatoare, ochii lui Meric Findlay scăpărau scântei.

- Dacă aş avea o soție, aş face în aşa fel încât să nu dorească să plece... dar nu discutăm despre cazul meu. Aş vrea doar să te sfătuiesc să nu părăseşti Glenroden, dacă asta ai în cap. Bănuiesc că ai fi capabilă, la fel ca şi mama ta, să dispari într-un moment nepotrivit. Si asta, n-aş accepta niciodată.

Voia s-o amenințe?

- Vrei să spui, din cauza tatălui meu?

- Un al doilea şoc nu i-ar face deloc bine.

- Ca.... cel de la întoarcerea mea?

In acest moment, se îndepărtă de el, îngrozită de cruzimea lui, aşteptând s-o calmeze.

Nu o făcu. Dar înaintă în spatele ei şi îşi puse mâinile pe brațele goale: degetele sale de oțel îi făcură rău. Totuşi, o ținea cu răceală, ca pe un copil încăpățânat. Vocea îi era aspră.

- Asta este. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai tortura atât. Nu este momentul pentru cuvinte tandre, dacă asta vrei. O clipă ea deschise gura, fără să scoată un cuvânt; corpul şi mintea ei luptară, dar se simți atrasă de el. Apoi, cu un efort aproape frenetic o eliberă şi se întoarse către el. Degetele lui Meric lăsară pete roşii pe brațele sale goale.

- Nu aştept nimic plăcut, domnule Findlay. Cum aş putea s-o fac? Eşti administratorul tatălui meu, dar nu şi al meu! Dacă rămân sau nu, nu te

priveşte! Te rog să nu uiți asta!

Suzy ascultă furioasă cuvintele sale bolborosite şi întrerupte de emoții. Ieşi din încăpere aproape alergând. Cu un pic mai multă demnitate i s-ar fi părut că a avut ultimul cuvânt dar, acum, nu.

Zilele următoare fu atât de agitată, încât doamna Lennox remarcă acest lucru si o sfătui să se plimbe puțin pentru a-si limpezi ideile.

- Am să-ți împachetez câteva sandvisuri, draga mea copilă. Ia masina si vizitează regiunea. Asta îți va face bine si te vei mai calma puțin. Poți să mergi până la Loch.

Doamna Lennox îi promise că va avea grijă de John, dar Suzy plecă împotriva voinței sale. Odată pe drum, se simți mai bine si fu mulțumită că a urmat sfatul infirmierei. O liniste de toamnă se asternuse peste landă, întreruptă câteodată de împuscături. John îi spusese în aceeasi dimineață că Meric vâna de două sau de trei ori pe săptămână.

- Eu însumi am încercat acum câțiva ani, dar ne-am înțeles cu hotelul din sat: noi să furnizăm vânatul si ei, vânătorii. Aceasta ne dă mai puțin de lucru, căci nu stiu cât timp va mai rezista Meric. Dar aportul financiar este binevenit.

- De când lucrează cu dumneata?

Nu intenționase să întrebe dar, de la acea seară în salon, Meric Findlay era mereu în gândurile sale... bineînțeles din cauza îndoielilor care planau asupra activităților sale, îsi închipuia ea.

John îi aruncase o privire rapidă, ca si când întrebarea ar fi fost bizară, si răspunse:

- în jur de doi ani. Avea aproape douăzeci si cinci de ani la sosirea aici si a trebuit să învețe mult. într-un fel, ne-am sprijinit reciproc, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Tatăl său murise în Africa de Sud şi el era singur.

Suzy n-a înțeles prea bine aluziile sale. Dar ştia că, atunci când cerea lămuriri, el se retrăgea în cochilia sa şi nu putea să obțină nicio explicație. Atunci, se gândi din nou la cuvintele sale despre Africa de Sud şi simți cum i se trezea curiozitatea. Dar în acel moment intră doamna Lennox şi ea părăsi subiectul. O să discute din nou în altă zi.

# Capitolul 4

Hotărâtă să nu se mai gândească la problemele sale, Suzy plecă să caute Loch. Găsi drumul fără dificultate, traversă râul prin vad, o luă apoi la dreapta, căci drumul din stânga ducea în sat. Era timp frumos si câmpia era plină de strălucire. Oile cu ochi negri se dădeau la o parte din calea masinii. Ici si colo, se ridicau blocuri mari de piatră, acoperite de ierburi sălbatice si de arbusti.

Suzy nu fu surprinsă întâlnind câteva vehicule: era sezonul turistic. îsi aminti cum în ziua sosirii sale, magazinul era plin de lume. Si, totusi, drumurile erau pustii în comparație cu cele din sud. Sudul... Se întreba dacă se va mai întoarce vreodată. Dorea acest lucru cu adevărat? Nu va fi usor să rămână aici. Trebuia să-si facă noi amiciții, eventual să caute de lucru.... Nu putea să trăiască la Glenroden fără să facă ceva. Ea îsi simțea inima grea: dacă Meric o cerea în căsătorie pe Carole Craig, nu mai putea să rămână acolo.

Apoi luă un viraj şi se găsi deodată în fața unui teren de camping. Era protejat şi aproape ascuns de un boschet de mesteacăn şi conifere. Terenul era măreț, dar ceva o deranja: simțea ca o intruziune în liniştea de aici. Totul în jur, munții şi landa sălbatică erau admirabile, încălzite de soarele toamnei şi deodată îşi dădu seama de ce vroia să fugă.

Işi trase la o parte maşina şi urmă drumul lung mărginit de rulote ale turiştilor. Zări un panou care anunța: "Teren de camping din Glenroden. Complet". Nu-i dădu imediat atenție, dar o încercară bănuieli văzând-o pe Carole ieşind după o rulotă.

Tot atât de surprinsă ca şi Suzy, Carole rămase nemişcată.

- Ce faci aici? întrebă ea cu un aer circumspect.

- Mă plimb, răspunse Suzy, nu mai puțin brusc.

Nu avea intenția să se poarte brutal dacă cealaltă nu i-ar fi pus o întrebare atât de stupidă. Era sigură că nu locuia aici. De fapt, unde locuia? Suzy nu ştia; îşi dădu seama abia acum.

- Dacă vrei, pot să te ajut să vizitezi.

- Să vizitez? repetă Suzy, încercând astfel să afle mai mult.

Dar Carole nu se lăsă păcălită.

- Vrei să ştii dacă locuiesc aici şi dacă sunt proprietara acestui loc? Răspunsul este nu. Acest teren face parte din Glenroden.

- Din domeniu? se miră Suzy roşind.

De ce nimeni nu-i vorbise de acest lucru?

Carole clătină din capul său brun şi o privi cu un aer superior.

- Mi se pare că sunt multe lucruri pe care nu le ştii. Si mă întreb de ce.

Cuvintele păreau nevinovate, dar tonul era ironic.

- Responsabila cu primirea lipseste câteva zile si Meric m-a rugat s-o înlocuiesc.

Lui Suzy îi îngheță inima. Meric si Carole acționau în deplin acord. De ce era nevoie de un teren de camping la Glenroden?

- Tatăl meu n-a făcut nicio mențiune despre acesta, răspunse ea cu răceală. Dar el este bolnav iar pe domnul Findlay nu-l prea văd.

Suzy regretă imediat ultimele sale cuvinte. Carole schiță un surâs superior.

- Meric nu vrea să discute cu tine despre afacerile sale. în primul rând, pentru că esti o străină. El nu crede că vei rămâne mult timp aici, după ce John se va restabili. Si atunci, ar fi o pierdere de timp.

Suzy abia îsi reținu o replică tăioasă. Carole spunea poate adevărul... dar,

de fapt, o provoca. Ea surâse:

- Acum, că sunt aici, mi-ar plăcea să fac un tur al terenului.

Când sfârsiră vizitarea acestuia, Carole, destul de cordială, o invită pe Suzy în birou să bea o cafea. Aceasta acceptă si-i mulţumi, gândindu-se că ar fi grosolan să refuze. îmbrăcată într-un elegant costum-pantalon, Carole se instală cu dezinvoltură într-un fotoliu confortabil si-i indică lui Suzy un scaun în faţa ei.

- Cineva va veni să mă înlocuiască, într-o oră sau două. Dimineaţa si după-amiaza este mult de lucru, când sosesc noii clienţi. Meric nu-mi cere să mă ocup si de aceasta.

Aceasta putea să însemne multe lucruri, se gândi Suzy cu o grimasă cinică, plecând ceva mai târziu. Sau Carole nu era atât de competentă cum vroia să pară, sau Meric Findlay era plin de solicitudine faţă de iubita sa. Ea îşi reluă drumul şi se opri, la începutul după-amiezii, pentru dejun. Dar, fără o cauză anume, nu avu inima să meargă mai departe.

- Am petrecut o zi foarte agreabilă, o asigură ea pe doamna Lennox care o privea cu mirare, stupefiată de o întoarcere atât de rapidă. Dacă vrei, îţi pot servi ceaiul şi poţi apoi să pleci mai departe.

Ea luă platoul deja pregătit şi se îndreptă spre camera tatălui său. Când deschise uşa, avu surpriza să-l găsească pe Meric cu bolnavul. El se ridică, luă platoul şi-l puse încet pe măsuţa din faţa şemineului. Apoi privi obrajii îmbujoraţi ai lui Suzy.

- Cred că ai ieşit?

El vroia să ştie unde a fost.... tonul vocii sale o spunea clar. Ei bine, curiozitatea îi va rămâne nesatisfăcută câteva minute în plus. Schiţă un surâs către tatăl său înainte de a răspunde la întrebarea lui Meric printr-o altă întrebare.

- Te-ai întors repede. Unde este partida de vânătoare?

- In mâinile secundului meu. Cel puțin, aşa sper.

-  După cum se vede, domnule Findlay, poți lăsa altcuiva treburile dumitale.

Incapabilă să-şi stăpânească agresivitatea, ea îi întoarse privirea. Ochii li se înfruntară: ai lui Meric amenințători, ai ei scânteietori şi reci.

- Nu ştiu unde ai fost, zise el, în cele din urmă, cu o duritate deliberată, dar mi se pare că aerul liber ți-a priit.

Tatăl tău sunt sigur că va aprecia mai mult ceaiul său decât buna ta dispoziție.

Umilită, Suzy îsi strânse pumnii; aruncă o privire către pat si se simți usurată văzând că John era atent la radio. Trebuia ceva ca acest bărbat să fie pus la locul lui. Aparent, tatăl său nu se arăta nelinistit. Ea se apropie de semineu si continuă să servească ceaiul.

Un timp Meric nu spuse nimic, dar tăcerea sa era mai amenințătoare decât cuvintele. Astăzi, ca de obicei, purta kiltul si vesta de tweed, pe o cămasă bej si o cravată uni; de mijlocul său atârna o pungă de piele cafenie, agățată de un lanț. Ea servea drept buzunar, pentru că un kilt nu are asa ceva. Ciorapii erau de asemenea bej si în picioare avea o încălțăminte usoară. De-a lungul coapsei drepte, un toc conținea un cuțit cu prăsele de corn. Genunchii erau descoperiți. Părea frumos, dur si încăpățânat.

- Plimbându-mă, lansă Suzy cu o voce tăioasă, am descoperit din întâmplare un teren de camping. Carole m-a ajutat să-l vizitez.

Iată! O spusese. Fără să vrea, tonul său era plin de repros. Numele Carolei trezind în ea o înțepătură de gelozie. Imediat îsi dădu seama că Meric îi aruncă o privire, iar tatăl ei păru jenat. Puțin agitat, acesta din urmă luă cuvântul:

- Eu am fost bolnav, Susan, si aceste lucruri mi-au scăpat.

Profund iritat, Meric adăugă:

- De ce să tragi concluzii, Suzy? în afară de boala sa, tatăl tău nu se preocupă de turisti. în plus, este ideea mea, el a uitat să-ți spună, este destul de normal.

- Mai sunt si alți oameni în casă, în afară de tatăl meu.

Suzy îsi dădu seama prea târziu de agresivitatea vocii sale.

Meric o privi posomorât, perfect obiectiv şi nu mai puţin provocator.

- Dar alţii sunt ocupaţi, draga mea.

Suzy roşi.

- Si eu, altfel spus, nu exist?

El se întunecă şi Suzy crezu o clipă că va traversa încăperea şi o va pălmui.

- Din contră, zise el cu răceală. Doar că ocupaţiile noastre diferă.

Cu o logică foarte feminină, ea ignoră remarca lui.

- Nu lucrezi în toate serile. Ai putea să-mi consacri şi mie puţin timp.

Ea îşi muşcă uşor buza şi el îşi fixă privirea asupra ei.

- Dacă aş fi fost sigur că îmi apreciezi prezenţa, mi-ar face plăcere, domnişoară Frazer.

Suzy replică, fără să se gândească.

- N-ar trebui să presupun că domnişoara Craig îţi monopolizează tot timpul liber!

La aceste cuvinte, ochii îi scânteiară şi el începu să râdă cu sinceritate.

- Ai putea să-i explici fiicei tale, John, că cea mai mare parte a serilor mi-o petrec la dineurile de afaceri de la hotel.

John se mulţumi să mormăie ceva.

Fierbând în sinea ei, Suzy îşi muşcă buzele: parcă devenea un obicei. Tatăl său şi Meric erau ca de piatră. Erau uniţi ca un bloc şi niciodată nu va putea să-i separe.

Privirea lui Meric ezita între furie şi amuzament.

El puse ceasca pe platou si se ridică. Forţa lui o izbi pe Suzy ca un

bici. Timp de câteva secunde, îi susținu privirea pătrunzătoare si regretă cuvintele pripite. Când vorbi, tonul vocii lui o înselă pentru un moment. El spuse încet:

- Nu am obiceiul să dau socoteală de acțiunile mele, domnisoară Suzy si n-am s-o fac acum. Dacă te gândesti să faci o anchetă, ar fi bine s-o faci mai întâi asupra ta însăți.

- Eu nu.... sughiță Suzy.

- Nu calomniezi pe nimeni? Cu adevărat?

Vocea lui o învălui angelic. Suzy rosi. O sută de ani n-ar fi suficienți pentru a cunoaste un astfel de caracter. Tonul său, mai mult decât cuvintele, era cinic si muscător; nu-i plăcea felul său persiflant.

- Trebuie să admiți că am dreptul să fiu mai bine informată. Tatăl meu este bolnav si nu pot să-i reprosez nimic.

îl privi pe tatăl său cu o privire rugătoare. El îsi băuse ceaiul si îsi pregătea o țigară. Fu surprinsă să-l audă spunând:

- Meric s-a întors astăzi mai devreme, ca să te ducă să faci un tur. Esti aici de ceva timp si se gândea că ți-ar plăcea să vezi împrejurimile.

- Nu asta voiam să spun. Nu sunt o simplă turistă si nu trebuie să mă trateze astfel.

Descoperirea unor lucruri din întâmplare m-ar pune într-o situație neplăcută: în fața Carolei, de exemplu, cu privire la terenul de camping. Nu cunosteam existența acestuia si mă simțeam umilită să recunosc.

Din înălțimea sa, Meric o măsură ironic.

- O vale în Scoția şi mai ales în Perthshire este o minune... pădurile sale, colinele, landele, râurile sale şi toată fauna. Si tu remarci doar un teren de camping.

Ea ripostă, sec:

- Eram mânată de o intuiție de citadină, ești convins?

- Sau de o curiozitate inerentă caracterului tău, glumi el. In ceea ce o privește pe Carole, ea poate să mă ajute, dacă o rog. Ea cunoaște tot ce are nevoie un turist și are și meritul de a fi fermecătoare.

O găsea pe Carole fermecătoare! Remarca o lovi dureros și avu o inspirație profundă.

- Dacă rămân, aș putea și eu să fiu utilă.

O trecu un fior când privirea i se opri pe goliciunea genunchilor care apăreau între ciorapi și kilt: pielea era aspră, ca și întreaga sa persoană; tăbăcită de vânt. Simți brusc dorința de a o atinge; inima îi palpita și întoarse ochii.

Zgomotul unei bucăți de jăratic căzând din foc o făcu să-și dea seama de atenția liniștită a lui Meric. Cu stângăcie, sări în picioare și puse mâna pe platou.

- Iți datorez scuze, domnule Findlay. Iți sunt recunoscătoare că ai intenționat să mă ajuți să vizitez domeniul, dar mi-e teamă să nu fie prea târziu. Poate nu știi, dar de obicei eu pregătesc dejunul. Aș fi bucuroasă să te însoțesc în altă zi.

Dar acea "altă zi" nu veni prea curând. Meric Findlay părea că uitase de propunerea sa și, cu toate că ardea de nerăbdare să cunoască domeniul și limitele sale exacte, Suzy nu îndrăznea să-i aducă aminte.

Ajutorul pe care îl acorda doamnei Lennox la întreținerea casei o ocupa într-o anumită măsură, dar nu suficient. Suzy era hotărâtă să caute un post de profesoară când tatăl său se va simți mai bine. Si i se confesă doamnei Lennox.

- Nu stiu, scumpa mea, răspunse aceasta. Cele două profesoare

predau de ani de zile la scoala din sat si niciuna nu are vârsta de pensionare.

- Trebuie poate să caut în altă parte, spuse Suzy încruntându-si sprâncenele.

Menajera ezită în fața expresiei serioase a tinerei fete.

- Fără îndoială. Dar eu as astepta însănătosirea tatălui tău. Este nelinistit când nu esti aici si un astfel de proiect l-ar necăji.

- Bineînțeles, replică Suzy cu nepăsare.

Cum să-i explice doamnei Lennox că ar rămâne cu bucurie dacă ar simți că face parte integrantă din Glenroden? Tatăl său se agăța de ea si era fericit la ideea că o va prezenta prietenilor când se va simți mai bine. Dar ea dorea să fie mai mult decât un obiect de expoziție. Ar fi regretat cineva dacă pleca?

Sărind de la una la alta, continuă:

- Domnul Findlay ar fi fără îndoială fericit să vadă că ies mai des. Cred că s-a săturat să mă vadă mereu aici.

Vorbea pe ocolite, pentru a se linisti.

- Cu siguranță, te înseli, draga mea, răspunse doamna Lennox, surprinsă. Cred că nici nu remarcă prezența ta aici.

O privire zeflemitoare luci în privirea lui Suzy. Nu era exact răspunsul pe care îl astepta, dar, fără îndoială, era cel pe care îl merita. Ea schimbă subiectul.

- Carole trebuie să fie, încă, la terenul de camping. De la un timp, n-am mai văzut-o. Tata mi-a spus că locuieşte aproape de Perth, are de străbătut un drum lung.

Doamna Lennox aprobă cu un aer absent şi începu să pregătească dejunul.

- Tatăl ei, vărul primar al tatălui tău a murit şi ea trăieşte cu o rudă bătrână a mamei sale. Ea era singura familie a tatălui tău până la sosirea ta.

- Se pare că domnul Findlay o apreciază.

- Desigur, draga mea. Ea vine adesea la Glenroden şi ei doi s-au înțeles bine întotdeauna....

Intr-o seară, după cină, Suzy se decise să meargă până la căsuță. Pentru a-şi pierde timpul îl ajută pe John în cercetările sale şi în ultimele zile se cufundaseră amândoi până în gât în revoluția iacobin'. Ajutorul lui Suzy era foarte prețios, remarcase John; odată restabilit, ar putea să-şi termine teza, grație notelor sale. El îi ceruse să caute primele sale documente şi două cărți de care avea nevoie.

Seara de septembrie era caldă şi Suzy nu-şi luase haina; se înarmă cu un coş şi ieşi încetişor pe uşa laterală. Apusul dădea strălucire frumuseții colinei şi văii, şi fără voia ei încetini pasul. Ii plăcea parfumul pădurii toamna, dulcea mireasmă a ierbii uscate, culorile fructelor coapte, sorbul rosu, murele de un violet mai închis, nucile aurite.

Ea deschise repede usa casei si intrarea se umplu de lumină. Stinse imediat lumina; nu era încă întuneric si, de altfel, vroia să privească linistită în jurul său. Dacă cineva ar fi văzut lumină, ar fi venit să vadă despre ce este vorba. Exploră repede casa, ce corespundea de aproape descrierii făcute de Meric în prima seară. Puțin descumpănită, reveni în salon si îsi puse cosul pe o masă destul de plină. în câteva rânduri, îi ceruse lui John să vină să locuiască aici dar, de fiecare dată, el dădea negativ din cap.

- Credeam că îți place aici, scumpa mea, răspundea el

întotdeauna. De când inima a început să-mi facă feste, folosesc această căsuță ca un refugiu pentru a scrie. Lui Meric nu-i place să stau singur acolo.

- Dar acum stau eu cu tine, insistase Suzy.

Ea îsi dădea seama că de fapt îi plăcea casa cea mare, dar Meric Findlay o tulbura si instinctul de conservare îi spunea să se îndepărteze înainte de a fi prea târziu.

Tatăl său rămânea însă inflexibil.

- Nu-ți dai seama de toate greutățile, Susan. Ne este mai bine aici.

Acum vedea în ce stare era casa si înțelegea mai bine atitudinea lui. încăperile de la primul etaj erau pline de vechituri si tencuiala si tapetul se cojeau de pe ziduri. în camera de jos era dezordine si se simțea mucegaiul.

Tatăl său era incapabil să vorbească serios de altceva în afară de cartea sa. Promisese să suspende pensia mamei sale, dar trebuise ca ea însăşi să-l prevină pe avocat. Aceasta îi adusese aminte de promisiunea făcută de Tim de a-i scrie. La sosirea ei aici, îi trimisese o scrisoare foarte scurtă. Aceasta trebuia să-i potolească neliniştea, dar desigur că el aştepta veşti mai detaliate. El fusese totuşi, drăguț cu ea; trebuia să-i scrie.

Găsi pe birou cele necesare scrisului şi se aşeză. Impotriva voinței sale, luă stiloul. In aceste ultime săptămâni, îl îndepărtase din gândurile sale şi nu ştia cum să înceapă.

"Dragă Tim, începu ea, în sfârşit. Vei fi surprins să afli că tatăl meu posedă un domeniu vast..."

Nu! Nesatisfăcută, ea se opri şi muşcă vârful stiloului. Cu sprâncenele încruntate, rupse foaia de hârtie pentru a începe din nou

să scrie, dar un zgomot, dincolo de uşă o făcu să sară. Era cineva. O căuta doamna Lennox? S-a întâmplat ceva? Imediat se ridică, mergând cu frică până la uşă. Aceasta se deschise brusc, lăsându-l să treacă pe Meric Findlay.

- Uf! făcu ea tresărind, dar pe jumătate liniştită. Am auzit ceva şi am crezut că este, poate, o fantomă.

- O fantomă nu te-ar fi făcut să păleşti aşa, răspunse el sec, închizând uşa.

O luă de braţ şi o conduse până la cel mai apropiat fotoliu. Si se aplecă pentru a aprinde focul.

- O încăpere nelocuită este rece, îi explică el. Nu strică puţină căldură.

Solicitudinea lui o încălzea mai mult decât un simplu foc, dar Suzy îndepărtă acest gând. Ea protestă slab.

- Nu s-a întâmplat nimic. Nu mă aşteptam să te văd, asta-i tot.

- Nu te astepţi niciodată, nu-i asa, Susan? As fi profund flatat dacă as putea crede o clipă că sunt responsabil de această agitaţie febrilă!

Ea clipi din ochi sub privirea lui ironică si se făcu rosie ca o floare de măces. Era incapabilă să reziste autorităţii sale virile. încercă să se concentreze asupra cuvintelor.

- M-am gândit că poate este doamna Lennox, care îmi aduce vesti rele. Fără îndoială că este o prostie din partea mea.

- Absolut.

Deodată, ochii lui îsi pierdură duritatea.

- în realitate, nu sunt aici din întâmplare. John mi-a spus unde esti si m-am decis să te însoţesc. în curând se va înnopta si ai putea să te rătăcesti. Si, în plus, aveam ceva să-ţi cer.

Epuizată de prea multe emoții, Suzy abia îl asculta. Ea aruncă o privire către flăcările tremurătoare. Despre ce vroia să-i vorbească? Desigur, despre ceva puțin important. Declară cu teamă:

- Eu îl ajut pe tata în cercetările sale... iată de ce am venit aici. Trebuie să-i duc două cărți.

- Nu te plictiseste această muncă?

- Nu, de ce? Admit că la început nu eram sigură că o să-mi placă dar, cu fiecare zi, m-a interesat tot mai mult.

- Esti pasionată de istoria Scoției, sau de felul în care John îsi conduce campaniile ca si cum el însusi ar fi participat la ele?

Din nou îi apăru în ochi o lucire: poate că era gata să o tachineze.

Ea răspunse pe un ton vesel:

- Se pare că strategia sa este bună. Dar, în afară de asta, Scoția este si țara mea pe care trebuie s-o descopăr.

- Si eu sunt de puțin timp aici. Dar, în cazul meu, este vorba de o revenire.

- Ai venit aici în vacanțe?

- Nu chiar, spuse el cu cinism. Aveam sase ani când am părăsit țara, cu părinții. Tatăl meu era un jucător, nu un soldat ca al tău.

O scânteie de curiozitate luci în ochii cenusii ai lui Suzy. Meric amuzat, făcu o grimasă.

- Juca tot ce poseda si presupun că aceasta îi aducea mult; dar si-a pierdut viața.

înspăimânată, ea întrebă brusc:

- De fapt, ce făcea?

- Căuta aur.

Meric nu mai adăugă nimic.

- Eu văd că...

Lui Suzy nu-i plăcea expresia lui dură.

- Nu, nu vezi. Dar, să lăsăm asta. M-am întors, asta este important.

- Dar a trebuit să locuiesti mult timp în Africa de Sud, continuă ea. N-ai regretat că ai plecat de acolo?

- Dacă s-ar fi putut, n-as fi plecat. Poate că am simţit atracţia ţării natale. Dar tu?

El îsi întinse alene picioarele sale lungi în direcţia focului, deviind subtil curiozitatea lui Suzy.

- Si tu ai locuit la Londra toată viaţa; totusi, se pare că orasul nu-ţi lipseste.

- Intr-adevăr, nu.

Nesigură, ezită. Ocazia era propice pentru a-i cere sfatul cu privire la apartamentul său. Simţea nevoia să se consulte cu cineva; nu se simţea în stare să ia singură o decizie.

Ea îşi făcu curaj şi explică:

- Este vorba de apartament. Nu ştiu ce să fac; dacă nu-l păstrez, este puţin probabil că voi mai găsi vreodată o ocazie atât de avantajoasă.

El o privi cu un aer ciudat.

- Iată că ne întoarcem la început. Doreşti să pleci acasă.

Era o afirmaţie, nu o întrebare. El trăsese propriile concluzii. Ea se înfurie:

- Interpretezi greşit cuvintele mele! Iţi place să mă judeci fără să ştii ceva! Inainte de a veni aici, mama şi cu mine aveam un apartament. Când am părăsit Londra, am făcut-o pentru a preda o scrisoare.

Credeam că o să mă întorc şi să caut un post de învăţătoare.

- Nu este o problemă. Aici vei găsi uşor de lucru.

- Dar problema nu este asta! strigă ea.

Ii venea să-şi smulgă părul din cap. El începu să râde cu cruzime.

- Erai gata să-mi explici de ce doreşti să scapi de un tutore, însă nu vrei să-l părăseşti.

- Nu fi ridicol!

- Nu sunt! ripostă el calm. Dar, dacă nu-ţi exprimi clar gândurile, voi continua propabil să-ţi trezesc mânia.

Ea fu şi mai surprinsă când el se aplecă şi-i luă mâna.

Dar, apoi, îi dădu drumul si se ridică.

- Nu-ţi pierde timpul, domnisoară Frazer. în timp ce reflectezi, as face bine să pregătesc o cafea. Poate vom cădea la un acord înainte de miezul nopţii. Depinde de tine. Eu nu mă grăbesc.

# Capitolul 5

Suzy îl însoţi în bucătărie, simţind încă pe mână apăsarea degetelor sale. Intuiţia îi spunea să nu întârzie cu el, în această casă veche, unde era atât de uşor să creeze o atmosferă de intimitate pe care dorea s-o evite. Era prea conştientă de virilitatea lui Meric Findlay; situaţia putea să devină periculoasă, chiar dacă era nebună să-şi imagineze că simţea pentru ea cel mai mic interes.

Bucătăria era mică şi semăna mai mult cu o chicinetă. In acest spaţiu limitat, două persoane nu se puteau mişca fără să se atingă. Suzy privea în jur, mimând curiozitatea dar, în realitate, nu avea ochi decât pentru bărbatul de lângă ea.

Jenată, încercă să dea o altă explicaţie prezenţei sale.

- I-am cerut tatălui meu să revenim aici, dar nu a fost de acord.

Nu înţeleg de ce.

Meric se întoarse pentru a pune ceainicul pe foc.

- Deci, nu-ţi place să trăiesti sub acelasi acoperis cu mine.

Suzy îl privi, surprinsă că a tras o astfel de concluzie.

- Te înseli, replică ea cu violenţă. Nu esti niciodată acasă; nu văd, deci, cum de ţi-a venit o astfel de idee. îmi place poate să locuiesc aici, continuă ea.

El o privi drept în ochi si-i spuse pe un ton nerăbdător:

- Te-am sfătuit deja să-i lasi timp...

- .... să se restabilească? întrebă Suzy.

- Nu chiar. îi este greu să-si aprecieze trecutul.

Suzy îsi încruntă sprâncenele; nu înţelegea, si reflecta la atitudinea tatălui său.

- în zilele lui bune, mă duce în salon să privesc portretul bunicii mele, ca pentru a se convinge, graţie asemănării, că sunt fiica sa.

Meric îi întinse borcanul de cafea instant si luă două cesti.

- Vrei să spui că-i pari ireală?

- într-un fel. Stiu că nu simte dragoste pentru mine; în tot cazul, nu încă. Este o legătură de familie, dar asta nu este tot.

- Si te astepţi la mai mult?

Suzy încercă să-i vorbească sincer, dar vocea îi tremura:

- Eu nu cer nimic. Am sperat la mai mult, dar nu sunt sigură nici de mine însămi, de sentimentele mele.

El ridică din sprâncene, ca si cum i-ar fi pus răbdarea la încercare.

- Ascultă, Suzy. Consideră situaţia dintr-un alt unghi, ca si când ai fi o orfană sau un copil adoptat si lasă relaţiile cu John să se dezvolte încetul cu încetul. Dacă vă veţi aprecia reciproc, veţi fi deja pe un drum

bun. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, scapă de toate aceste sentimente de vinovăție.

Fața lui Suzy reflecta mai multă confuzie decât convingere.

- Dar nu mai sunt un copil, asta-i problema. Nu pot să accept o situație, fără să pun întrebări.

- Vrei dar, să clarifici unele lucruri? Intreabă-mă pe mine. Dar să nu fii decepționată dacă n-am să știu să-ți răspund.

- Mulțumesc, răspunse ea, tot atât de ironic. Nu mi-am făcut o listă. Poate doar unele amănunte ciudate. Cum este tatăl meu... în sinea lui? Ar fi mai ușor dacă aș ști.

- De ce?

Ea ezită, remarcând mai mult ca oricând aroganța lui. Intimidată, încercă să-și exprime gândurile pe care întotdeauna și le ascunsese.

- Mama mea... niciodată nu s-a exteriorizat. Nu-mi amintesc s-o fi văzut îmbrățișând pe cineva sau să manifeste o urmă de afecțiune. Câteodată m-am gândit că era incapabilă să fie afectuoasă. Si eu însămi n-am aerul că aș avea mai mult succes cu tatăl meu.

El o înțelegea, dar privirea îi rămânea ațintită pe figura ei încordată.

- Si nu poți să te eliberezi de această impresie. Nu poți să nu analizezi și să nu despici firul în patru și te întrebi acum de ce n-ai moștenit răceala părinților tăi? De ce te crezi incapabilă să reacționezi normal?

Inspăimântată sub privirea lui scânteietoare, ea se reculese, cu inima bătându-i.

- Nu vrei să mă ajuți deloc. Eu, doar avusesem o ipoteză, asta-i tot.

- Si eu, doar am spus că-mi pari foarte normală. Dacă vrei să aprofundezi subiectul, trebuie să-ți pui alte întrebări. Cum ai reacționa, de exemplu, dacă un bărbat ți-ar face curte? Mi se pare imposibil să răspunzi la aceasta.

Acum, o ironiza si Suzy rosi în fața cuvintelor sale îndrăznețe.

- Nu stiu ce vrei să spui, se bâlbâi ea.

Mințea, căci nu putea să-i mărturisească faptul că niciodată nu simțise o emoție violentă când o îmbrățisase un bărbat.

- As putea să-ți fac o demonstrație, dacă doresti. Dar poate că n-ai să apreciezi metodele mele.

- Cred că vorbim de lucruri cu totul diferite, strigă Suzy, indignată si confuză.

- Dar care sunt irevocabil legate, micuța mea.

Pe sub genele plecate, ea îi aruncă o privire dusmănoasă.

- Nu sunt de acord. Am abordat subiectul pentru că problemele mele nu mă privesc decâti pe mine: nu vreau să rănesc pe nimeni.

O privi din nou cu ochii săi întunecați si, dintr-o dată, bucătăria păru prea mică.

Ea avu sentimentul că se înăbusă.

- Nu cred că semeni cu mama ta, zise el blocând intrarea în bucătărie ca si când ar fi vrut să-i stăvilească tendința de a fugi. Doar că nu esti în stare să iei singură niste decizii. Ei bine, pentru a începe, trebuie să te debarasezi imediat de apartamentul de la Londra. Si, în al doilea rând, părăseste pentru moment ideea de a fi profesoară, ca şi pe cea de a reveni să locuieşti aici. Eventual, trebuie să hotărăşti şi alte lucruri în ceea ce te priveşte.

- Care, de exemplu?

El îi strânse mâinile, în timp ce ea se retrăgea şi începu să râdă fără milă.

- De exemplu, când îl vei întâlni pe bărbatul vieţii tale, dragă Suzy. Dacă nu-l vei recunoaşte tu însăţi, să nu mai vii să-mi ceri sfatul.

Ea încercă să scape de degetele puternice şi de râsul lui, dar nu putu să profereze decât o remarcă dezinvoltă:

- Cred că nu trebuie să mă îngrijorez cu privire la acest subiect. Sper să fiu capabilă să-mi aleg prietenii eu însămi.

- Nu este acelaşi lucru, şi am îndoieli.

Riposta era, la fel de îndrăzneaţă ca mâna pusă pe talia tinerei fete. Fără a-şi părăsi locul, ea încetă să se mai opună forţei sale. De altfel, bănuia că-i făcea plăcere s-o provoace. Vroia, fără îndoială, s-o pedepsească pentru că-l sâcâise cu problemele ei, când era copleşit de ale sale.

- Nu te-ai îndoi de emoţiile tale dacă le-ai lăsa să iasă la suprafaţă. N-ai să poţi să le păstrezi tot timpul într-un compartiment rece, continuă el, pe un ton ironic.

- Sentimentele mele intime nu sunt treaba ta, strigă ea, fără a sta pe gânduri. Nu eşti cel care trebuie să-mi dirijeze conştiinţa!

- Intr-adevăr!

O ameninţa din privire, observându-i pielea fină şi părul moale şi auriu. Cuta de la gură arăta cât era de frumos.

- Se pare că nu sunt suficiente cuvintele ca să te convingă.

Poate preferi alte mijloace.

Hotărât, îi puse mâinile pe umeri. Apropierea fizică o făcea să tremure din toate membrele. El o ţinea prizonieră între corpul său si zid.

- Ai reusit să-mi trezesti curiozitatea, ca si o dispoziție răutăcioasă; este o combinație periculoasă, nu crezi?

Suzy simți violența sărutării sale înainte chiar ca buzele lui să le atingă pe ale sale. Simți că-si pierde forțele. Brațele lui Meric o încercuiră, strângând-o lângă el; privirea lui o pătrundea ca o lamă. Ea închise ochii în fața dorinței sale necruțătoare.

Era ca amețită: instinctul îi spunea să reziste, dar corpul nu putea rămâne pasiv. Ea încercă usor să-l respingă, dar mâinile îi întâlniră pieptul cu muschi puternici. Avu ca o senzație de explozie si nu se putu stăpâni să nu-si arunce brațele în jurul gâtului lui. Buzele lui Meric se înclestară pe ale sale, provocându-i un răspuns a cărui violență o înspăimântă.

El ridică în sfârsit capul si-i degajă fruntea pentru a-i privi mai bine fața rosie de emoție. Gestul lui era al unui bărbat experimentat. în asta consta toată diferența între băieții pe care-i cunoscuse si un bărbat care stie ce face. Cu inima bătându-i, îsi ridică pleoapele grele si-l privi complet amețită. Brațele si buzele lui Meric treziseră în ea o emoție nebună, magică, simțind că aleargă pe o stea scânteietoare. Si nu dorea să se mai termine.

- Te rog... murmură ea, cu gura aproape de gura lui.

Dar el se retrase.

- Asta înseamnă, domnisoară Frazer că vrei să repetăm experiența?

Ironia o aduse la realitate. Dintr-un salt, se îndepărtă de el.

- Dacă ți-a plăcut să mă săruți, ei bine, consider-o ca o compensație pentru timpul pierdut ca să-mi asculți tâmpeniile.

El schiță o strâmbătură de amuzament neaşteptată.

- Prea puţine fete ar putea să ţină un discurs atât de lung, după mângâierile mele. Cred că mi-a slăbit farmecul!

- Eşti un bădăran!

Această remarcă nu avu niciun efect şi Meric o ţinea în continuare, cercetându-i cu o mare satisfacţie faţa indignată.

- Mă gândesc că nu trebuie să-ţi mai pui întrebări cu privire la problemele tale psihologice. Si trebuie să-mi fii recunoscătoare.

- Eşti odios!

Suzy se simţea ca un fluture prins în capcană. Naivitatea sa îl amuza pe Meric şi ea îşi dădea seama de aceasta. Cu un efort disperat, încercă să se degajeze. El continua s-o observe, ca şi când ar fi pierdut noţiunea timpului şi spaţiului. Apoi o lăsă, atât de brusc încât era gata să cadă. El turnă apă fierbinte în ceşti şi le aşeză pe o tavă.

- Deschide uşa. Am face bine să bem cafeaua, care este gata.

Suzy simţi cum îi vin lacrimi în ochi. Se grăbi să treacă în cealaltă cameră, de frică să nu se observe acest lucru.

Se întoarse în fotoliul de lângă foc, fără să observe că el pusese tava pe masă. O exclamaţie înăbuşită o făcu să tresară: văzu cu consternare cum el privea scrisoarea pentru Tim. Incercă să-şi amintească termenii exacţi, regretând cu amărăciune că o lăsase la vedere. Dar era prea târziu! Meric acapară foaia de hârtie, cu un surâs sceptic şi zeflemitor.

- Cine este Tim?

Schimbarea atitudinii lui era abia perceptibilă. Lui Suzy îi venea să intre în pământ. în faţa aroganţei sale, reusi să murmure:

- Este doar un prieten.

- Doar un prieten, repetă el sec. De ce îi scrii ca si cum ai fi câstigat

la joc?

- Mă întreb cum ai ajuns la o asemenea concluzie, zise ea cu o voce tremurătoare.

- Eu nu mă las păcălit. Cel puțin acum: o fată care reacționează astfel în brațele unui bărbat, are, desigur, un iubit!

în penumbră, chipul lui era amenințător.

- Nu este ceea ce crezi! se bâlbâi ea.

- Nu sunt idiot. Care este scena următoare? îl inviți pe Tim ca să-i arăți țara făgăduinței? Bogata mostenire?

- Cum îndrăznesti? Te înseli. Tim a fost drăguț cu mine, după accident, asta este tot.

- în brațele tale, Suzy, îi este usor unui bărbat să se arate gentil.

- Esti insuportabil... si uiți cine esti! Te înseli dacă crezi că ți-am apreciat sărutările. Eram obligată să mă supun în fața forței tale brutale.

îl auzi râzând ambiguu si simți că-i stârnise furia.

- N-as vrea să te tratez ca pe o mincinoasă, Suzy. Voi avea grijă ca rândul viitor să te simți mai satisfăcută.

- Cât de mult te detest! strigă ea.

- Este un sentiment aproape inutil. Te-as sfătui să astepți să vezi întinderea domeniului înainte de a termina scrisoarea.
Intenționam să-ți cer să mă însoțesti mâine. Un fel de vizită ghidată.

- Am de ales?

- Dacă găsesti o explicație valabilă... dar John doreste să vezi împrejurimile. N-as vrea să-ți impun prezența mea, dar nu este prudent să mergi singură în locuri mai periculoase. în plus, nu cunosti hotarele.

- Ți-a trebuit timp pentru a-mi propune asa ceva, îl acuză ea. Cel puțin Tim Mason stie cum să se poarte... cu o tânără fată, zise ea, negăsind o expresie mai bună.

- Ai noroc! Dar nu te-ai săturat să fii tratată ca un bibelou de pe o etajeră?

Din nou, Suzy rosi de furie si ochii săi îi înfruntară pe cei ai lui Meric. Avea intenția să-i aducă o insultă după alta? Dar, deodată, furia o părăsi, lăsând-o epuizată. Ea se întoarse.

- Cred că este mai bine să ne întoarcem, zise ea cu simplitate si cu toată demnitatea de care era capabilă.

Fără să răspundă, el dădu din umeri, îndoi hârtia si i-o întinse.

- Când vrei să scrii la Londra data viitoare, trimite mai bine o scrisoare avocatului si cere-i să se ocupe de contractul de închiriere a apartamentului tău.

Vizitarea domeniului Glenroden s-a amânat din cauza timpului nefavorabil. Zilele următoare, ploaia nu încetă si ceața învălui munții

- Asta face parte din Scoția, remarcase John, într-o după-amiază, stând în bibliotecă si privind, împreună cu Suzy, prin fereastră, trombele de apă.

Vântul îşi avea partea lui şi agita ramurile vechilor brazi. El făcea să zboare primele frunze moarte, care aşterneau un covor care acoperea peluza cu purpură şi aur.

Suzy se întoarse alene de la fereastră ca să contemple flăcările buştenilor din cămin. Ziua fusese bună pentru John, care îşi petrecuse cea mai mare parte a zilei lucrând la cartea sa.

Simțindu-se odihnită, Suzy avu ideea să iasă la plimbare.

- Nu merg prea departe, îl asigură ea pe tatăl său care privea afară

cu nelinişte. N-am să dorm bine dacă nu ies la aer. Am să-l iau pe Bruno, adăugă ea, mângâind pe urechi câinele culcat la picioarele sale. Si el lâncezeşte ca mine. O plimbare o să-i facă bine. Aş putea să iau şi câinele lui Meric? între ea, ezitând.

- Bine... aprobă John, convins doar pe jumătate, dar remarcând paloarea fiicei sale. Atunci, du-te. Timpul se îmbunătăţeşte uneori spre sfârşitul după-amiezii. Cred că-l vei găsi pe Rex în birou, împreună cu Meric.

Suzy consimţi şi aproape sări în picioare. Incerca să nu pară prea nerăbdătoare, dar era incapabilă să-şi ascundă graba. De la acea seară, îl văzuse prea puţin pe Meric şi cu tot ceea ce se petrecuse atunci nu încetase să se gândească la el. Era ceva neaşteptat: trăiau sub acelaşi acoperiş, dar nu se întâlneau deloc.

El cina, de obicei, în afara casei; dimineaţa când se trezea Suzy, era plecat.

In mod stupid, câteodată se surprindea că aşteaptă cu nerăbdare lungile seri de iarnă: el îşi va petrece atunci acasă momentele libere.

- Voi fi înapoi la timp pentru a prepara cina.

Meric va fi alături dacă ai nevoie de ceva.

Si fredonând, îsi luă impermeabilul din dulapul din bucătărie si traversă holul alergând la usa biroului. Si intră, fără să bată.

Grăbită si confuză, cu răsuflarea tăiată, făcu un pas înapoi. Carole era acolo, în braţele lui Meric si acesta o privea tandru si surâzând. El nu-si schimbă expresia când o zări pe Suzy în prag, remarcă ea cu indignare. Simţi o furie fără margini si trebui să facă un efort pentru a-i privi si a surâde: nici unul, nici altul nu trebuia să ghicească haosul sentimentelor sale.

- Ies cu Bruce, se bâlbâi ea, jenată. M-am gândit că i-ar plăcea si lui Rex să iasă cu noi.

îi săriră imediat în ochi încruntarea sprâncenelor lui Meric, scânteia care se aprinse în privirea lui întunecată.

Carole luă prima cuvântul, fără să-si ascundă satisfacția în fața esecului umilitor al tinerei fete.

- Nu te deranja pentru mine, murmură ea. Am trecut doar să-l văd pe Meric.... Câinele este acolo.

Doar Suzy distinse în tonul ei o notă de insolență. Cu un suspin de regret, Meric îi dădu drumul tovarăsei sale.

- Cred că stiu ce înseamnă această năvală: domnisoara Frazer crede că eu nu lucrez serios, draga mea. Cred că a rămas toată ziua în fața masinii sale de scris: se spetea muncind.

Cu obrajii în flăcări, se repezi afară din casă. Avea impresia că este urmărită de mii de demoni. Trebuia să admită că era puțin ridicolă. După cum se părea, Meric Findlay întreținea relații foarte intime cu frumoasa Carole. Dar era tot atât de clar că asta îl privea numai pe el.

Cu tristețe, încerca să-şi pună ordine în gânduri, supraveghindu-i pe cei doi labradori roşcați care țopăiau pe sub copaci. Era inutil să se mintă: Meric Findlay o atrăgea. Era aproape îndrăgostită de el, gândea ea cu jale. Ploaia îi scălda obrajii, vântul îi învălmăşea hainele, dar nu simțea nimic din toate acestea; violența naturii o reflecta pe cea din inima ei; emoțiile se îmbulzeau în ea. Simți, deodată, dorința nebună de a se întoarce şi de a-l acuza pe Meric de flirtul său uşuratic. Dar aceasta i se păru şi mai ridicol, mai consternant. Era gelozie, îşi zise ea, pur şi simplu gelozie!

Se opri şi se sprijini de un brad mare. Incerca să se domine,

mulțumită că nu era niciun martor al demoralizării sale. Fără îndoială, Meric o sărutase ca s-o pedepsească. Nu apreciase aluzia ei cu privire la poziția lui de administrator: ea nu înțelesese cât era de sensibil cu privire la aceasta. Era acolo de destul timp încât să-şi dea seama că era indispensabil pentru bunul mers al lucrurilor la Glenroden. Tatăl ei avea doar un rol de reprezentare şi nici ea nu putea să fie deosebit de utilă. Dar, într-una din zile, va trebui să insiste ca să afle poziția exactă a lui Meric, fără să se descurajeze în fața răspunsurilor evazive ale tatălui său.

Doar dacă, îşi repeta ea, doar dacă l-ar fi cunoscut pe tatăl său în condiții normale, când ea era copil! I-ar fi fost atunci mai uşor să insiste, să pretindă sinceritate, fără să fie obligată să pună întrebări. Era teribil să se simtă ca o străină.

La întoarcere, fu surprinsă s-o găsească pe Carole, care o aştepta în drum la volanul maşinii sale. Suzy lipsise destul timp, mai mult decâ avusese intenția, încercând în zadar să-şi stăpânească agitația. După cum prezisese John, ploaia se oprise şi cărarea care traversa pădurea era relativ uscată. O rază de soare chiar apăruse, străpungând stratul gros de nori. Era atât de frumos în liniştea pădurii care-i plăcea atât de mult.

Udă, dar mai liniştită, fu destul de agasată să se afle în fața Carolei şi căută imediat o scuză ca să nu stea prea mult.

- Este mai târziu decât mă aşteptam, zise ea surâzând politicos. Trebuie să mă grăbesc, altfel cina nu va fi gata la timp.

Apoi, înainte de a se putea stăpâni, se auzi întrebând:

- Nu vrei să rămâi cu noi? Cina va fi foarte simplă, dar eşti binevenită.

După obiceiul ei, Carole îi surâse din vârful buzelor.

- Meric mă duce să cinăm la Perth, nu-ţi face griji pentru mine. El trece să mă ia peste o oră şi este grăbit. A fost chemat pentru câteva minute de un angajat.

Suzy încremeni. Iată de ce aştepta Carole! Nu o făcea din politeţe.

- Atunci, nu te mai reţin, spuse ea, ridicând din umeri. De altfel, Meric cinează foarte rar acasă.

Din nou, în privirea Carolei apăru o licărire obraznică. Dar era evident că prezenţa sa avea un alt motiv.

- Meric şi cu mine suntem prieteni vechi şi supăm adesea împreună. Nu cunosc poziţia sa exactă faţă de vărul John, aici, la Glenroden, dar probabil că într-o zi eu voi moşteni totul şi nu vreau să-l şicanez cu amănunte.

Descumpănită, Suzy o privi insistent; această remarcă era o provocare, înţelegea instinctiv. Era evident: Carole vroia s-o facă să-i cunoască intenţiile si s-o avertizeze subtil că făcea mai bine dacă îsi vedea de drum. Dar încerca, în acelasi timp, să afle dacă Suzy era la curent cu adevărata situaţie a proprietăţii.

Pe Suzy o străbătu un val de furie. Carole părea că e în stare de orice pentru a-si satisface curiozitatea.

- După câte stiu, Carole, domnul Findlay este doar un simplu administrator: nu este niciun mister. Si dacă vrei să cauţi un soţ bogat, te sfătuiesc să-l cauţi în altă parte.

Se asternu o liniste grea. Suzy făcu un pas înapoi, cu o politeţe rece, asteptând plecarea Carolei. Motorul masinii o readuse brusc la realitate.

- Un ultim cuvânt, domnisoară Frazer, ripostă Carole. Nu-mi plac

oamenii care-mi pun bețe în roate! Să nu uiți asta!

Scrisoarea de la Londra, pe care o astepta Suzy, sosi a doua zi dimineață, mai devreme decât prevăzuse. O parcurse rapid si termină cafeaua si pâinea prăjită când intră Meric Findlay.

- Sper că nu sunt vesti proaste? întrebă el, zărind plicul si figura gânditoare a tinerei fete.

Suzy îl privi, surprinsă să-l vadă la această oră matinală. Ea remarcă imediat ridurile fine din jurul gurii sale si usoara oboseală din ochii întunecați. Fără îndoială, se culcase târziu!

- Pentru că întrebi, răspunse ea, este de la avocatul meu; nu sunt mari probleme.

Ea ezită, înainte de a continua, împotriva voinței sale.

- El poate să scape de apartament fără dificultate, dar trebuie să mă întorc ca să mă ocup de mobilă si de lucrurile mele personale. Nu este vorba atât de mobilier, care nu valorează mare lucru, adăugă ea, încruntându-si sprâncenele, cât de hainele si de cărțile mele si de alte mici obiecte: eu sunt singura care le pot tria.

- Bineînțeles.

El acceptă cu un semn din cap explicațiile sale mai degrabă confuze si-si turnă o cească de cafea.

- Apropo, eu însumi am primit vesti de la Londra în această dimineață si trebuie să merg acolo. Ai putea să mă însoțesti peste câteva zile; ar fi o idee bună.

# Capitolul 6

Avionul Edinburgh - Londra era ocupat de turişti străini şi de oameni de afaceri. Suzy îşi ocupă repede locul său, nu pentru că dorea să se aşeze, ci pentru că Meric şi cu ea nu erau singuri: Carole îi

însoțea. Ea era aşezată în fața lui Suzy, alături de Meric, cu capul său brun pe umărul lui.

Meric nu era responsabil de prezența Carolei: era singura consolare a lui Suzy. In ajun, John menționase inocent călătoria fiicei sale şi, de asemenea plecarea lui Meric. Intotdeauna gata să folosească orice ocazie, Carole se arătase încântată; putea să-i însoțească şi s-o viziteze pe mama ei, care locuia în Kent. Suzy fusese surprinsă să afle că avea o mamă; îşi aminti apoi că aceasta îi spusese de la prima lor întâlnire la Edinburgh. I se păruse ciudat că tânăra nu locuia cu ea şi-l întrebase pe tatăl său.

- Mama ei s-a recăsătorit cu mulți ani înainte, îi explicase el scurt. Dar Carole nu se înțelege cu tatăl său vitreg. Ea merge s-o vadă câteodată pe mama sa si aceasta vine din când în când la Edinburgh.

La decolare, Suzy îl privi cu regret pe Meric. Era botezul aerului pentru ea si i-ar fi plăcut să-l aibă alături. Un pic înfricosată când enormul Trident se ridică în aer, închise ochii si încercă să se gândească la altceva.

Nu se lăsase convinsă usor când Meric îi propusese această călătorie, cu patru zile mai înainte. Redeschise ochii si-i observă capul brun si umerii largi: nu era convinsă încă de acest demers.

Cu nerăbdare, Meric îi alungă toate îndoielile:

- Totul mi se pare rațional. Poate ai nevoie de ajutor si prietenul tău Tim Mason nu va fi disponibil.

în ochii ei se vedea o lucire ironică. Fără să vrea, Suzy protestase cu vehemență.

- Trebuie să-l anunț pe Tim....

- Despre ce să-l anunți? spuse el cu o voce ascuțită.

- Despre faptul că renunţ la apartament, bineînţeles. L-am rugat să aibă grijă de el în locul meu.

- Deci, el are cheile?

Strălucirea din ochi devenise si mai dezagreabilă.

- Nu este ceea ce crezi; el nu are pentru mine nicio importanţă particulară.

- Tu spui asta, draga mea. Dar trebuie să admiţi că te poţi însela.

în seara trecută o numise pe Carole "draga mea?” Aroganţa lui era, deci, fără limite?

- Ei bine, n-ai decât să crezi ceea ce vrei, ripostase sec Suzy.

Parcă îţi place să interpretezi în rău toate acţiunile mele.

Un lung moment el o observă de aproape şi ironia lui sumbră făcu loc unei expresii zeflemitoare care semăna de departe a surâs.

- Dacă vrei, atribuie asta geloziei. Unele femei găsesc o mare satisfacţie în aşa ceva.

- Gelozie din partea ta?

O încruntare dispreţuitoare din sprâncene însoţi întrebarea lui Suzy şi timp de o secundă, privirea-i scânteietoare se înăspri într-un mod ameninţător. Dar, pe loc, surâsul său ironic se transformă într-un râs puternic; el se amuza şi nu se ascundea deloc.

Furioasă, Suzy îşi încrucişă mâinile pe genunchi. Lui îi plăcea să calce în picioare sentimentele altuia! Cele câteva remarce ambigue o făceau să înţeleagă că era la curent cu problemele sale financiare. Când îi vorbise de această călătorie, ea protestase, dar nu cu tărie şi cea mai bună scuză fusese starea de sănătate a tatălui ei.

- Dar cum am putea pleca amândoi, când el este atât de bolnav?

- Atât de bolnav?

O clipă, se gândise că era mirat.

- Da, desigur, nu se simte bine, dar starea lui nu este critică. Il vom lăsa câteva zile sub paza doamnei Lennox.

Indoiala continua s-o asalteze pe Suzy, dar Meric s-a arătat refractar. Scopul voiajului rămânea neclar. Ea bănuia c-o însoţeşte ca să fie sigur că se întoarce...

Avionul era confortabil si bine încălzit. Din fericire, pentru că mantoul ei era prea subţire pentru munte, în luna octombrie. îsi va lua îmbrăcăminte mai călduroasă din apartament. Chiar dacă nu era conform ultimului strigăt al modei, îi era utilă până când o va putea înlocui când o să lucreze.

După decolare, exaltarea îi goni mahmureala si profită din plin de călătorie. Vederea insulelor britanice desfăsurate dedesubt îi tăia răsuflarea.

Ajunseră, după părerea ei, prea devreme la aeroportul Gatwick. Era de necrezut, părăsiseră Glendorent doar de trei ore; zborul nu durase decât o oră.

Puţin după aceea, Meric o lăsă la apartamentul său din Kensington. El îi spuse taximetristului să astepte si o conduse până la usă.

- N-o să ai probleme?

întrebarea părea mai degrabă o afirmaţie.

- O, nu!

Dar un presentiment o asaltă brusc, dar nu-i venea să mărturisească. în timpul absenţei, i se păruse posibil să uite de tragedia morţii mamei sale. Dar acum amintirile îi reveneau, făcând penibilă întoarcerea în apartament. Cum să-i explice toate acestea lui Meric,

care nu părea dispus să eternizeze în fața usii?

în plus, avu sentimentul că are în față un străin. Pentru prima oară de când îl cunostea, el îsi schimbase kiltul cu un costum bleumarin, de oras; era încă foarte seducător, dar în alt fel. Părea mai sofisticat. Si asta se vedea.

- Nu uita, îi spuse el, în astă-seară locuiesti la hotel.

Si-i repetă numele acestuia, deja menționat şi mai înainte.

- Eu voi cina în altă parte dar, la întoarcere, voi verifica dacă eşti acolo.

Suzy aprobă cu un semn din cap şi schiță un surâs care spera că era de recunoştință. El nu precizase, dar sigur că-şi va petrece seara cu Carole. De altfel, aceasta nu vorbise despre călătoria la Kent. Un sentiment absurd de disperare o încercă pe tânăra fată când închise în urma sa uşa apartamentului.

In ora următoare, încercă să-şi înăbuşe această senzație, fără să poată să se simtă ca la ea acasă. Trecu din încăpere în încăpere, fără să poată stabili o legătură cu realitatea. La Glenroden, se gândise că împrejurimile îi vor uşura uitarea. Dar, chiar şi aici, vechea sa viață cu mama sa i se părea îndepărtată şi aproape ireală şi încerca să-şi dea seama de unde provenea această insensibilitate aparentă.

In sfârşit, renunță să-şi mai analizeze reacțiile şi se puse pe treabă. Camerele erau mici, dar la un examen, contrar celor spuse lui Meric, constată că mobila era de bună calitate. Era păcat s-o dea aproape pe nimic, odată cu apartamentul. După ce împachetă câteva lucruri personale, se decise să-i telefoneze lui Tim, ca să-l întrebe dacă dorea să păstreze vreun obiect. Era şi un mijloc de a-i mulțumi pentru ajutorul său.

Tim fu, în acelaşi timp surprins şi încântat să-i audă vocea. Si ţinu s-o invite la restaurant.

- Puteai să mă avertizezi de venirea ta, îi reproşă el, la restaurant. Am aşteptat, zi după zi, cu nerăbdare detalii despre aventura ta şi iată-te aici, pe neaşteptate!

Am încercat în zadar să obţin un concediu care să-mi permită să vin în Scoţia.

Această idee o înspăimântă pe Suzy.

- Nu ar fi indicat. Nu acum.

înainte de a răspunde, Tim dădu comanda si Suzy îsi dădu seama că-l răniseră cuvintele sale.

El reluă:

- Vizita mea ar fi avut meritul că ne-ar fi ajutat să vedem mai clar. Un tată bogat, cu inima bolnavă, ar putea avea nevoie de ajutor. Trebuia să fie cineva care să se ocupe de interesele tale.

- Tim, eu n-am spus niciodată că este bogat!

Suzy recursese la aceste cuvinte convenţionale si mondene.

- Adică... în sfârsit, este destul de înstărit, dar nu stiu prea multe detalii.

- Ei, iată deci! strigă Tim triumfător. Tu presupui doar. Se abuzează usor de tine. Acest administrator despre care vorbeai, trebuie supravegheat, în situaţia ta.

- Dar nu ţi-am precizat nimic, Tim. Tu inventezi totul. Ţi-am expus faptele, pur si simplu.

- Pentru că-ţi faci propria anchetă, draga mea, este în interesul tău. Crede, te rog, în experienţa mea, eu stiu să citesc printre rânduri. Face parte din munca mea.

Desigur, Tim era indispensabil la birou!

- Ai spus că vrei să te debarasezi de apartament? Deci, părăsesti Londra cu adevărat? Ce pot să zic... sau să fac?

- Tim, începu Suzy, privindu-l cu tristețe. Ai presupus, înaintea plecării mele în Scoția, că poate am să găsesc o rudă în vârstă care să aibă nevoie de ajutor şi afecțiune. Ei bine, tatăl meu, chiar nu este în această situație; doreşte tot timpul prezența mea şi intenționez să rămân alături de el atât timp cât va voi. Si, în plus, îmi place Glenroden. Mă debarasez de apartamentul de aici pentru că nu e practic să-l păstrez. Asta nu înseamnă că nu aş putea să revin într-o zi.

- Dar este puțin probabil. Acest administrator...

- Incetează să mai vorbeşti de el, te rog! îl întrerupse Suzy cu vehemență. El îşi face bine treaba şi nu are nicio intenție în ceea ce priveşte proprietatea; de altfel a venit aici cu mine.

- Dumnezeule mare! Dar nu te lasă niciun pas. Speră poate să te moştenească pe tine şi domeniul când va muri bătrânul.

- Tim! strigă Suzy cu o voce slabă.

Ea îl privi ca şi când ar fi primit o lovitură.

- N-ai dreptul să spui astfel de lucruri. Dacă ai asemenea idei, fii drăguț şi păstrează-le pentru tine; dacă nu poți s-o accepți...

- Stiu bine, ce naiba! făcu Tim, ridicând din umeri. Din cauza gafei mele îmi compromit şansele pe lângă tine.

Ros de remuşcări, el se aplecă peste masă şi-i strânse mâna, cerându-i iertare din priviri.

- Mă gândesc la tine, Suzy. Stii că te iubesc de mult timp.

Iată care era noutatea pentru Suzy; dar ea nu făcu nicio remarcă. El o ceruse deja în căsătorie, este adevărat, dar bănuia că

vroia să profite de un apartament confortabil. O femeie posedând un venit personal şi capabilă, grație educației sale de a câştiga un salariu onorabil era, de asemenea, o bună ocazie. Făcu o mişcare de retragere, când el adăugă cu delicatețe:

- Dacă ai să mostenesti un domeniu în Scoția, ai nevoie de cineva care să se ocupe de afacerile tale. Acest administrator...

- Meric Findlay nu este interesat de mine personal, dacă asta vrei să insinuezi, îl întrerupse ea cu înflăcărare.

Această constatare tristă făcu să-i pălească obrajii în flăcări.

- Si speri că am să te cred?

Nevrând să se certe cu el, Suzy îsi reținu răspunsul dezagreabil.

- N-am venit singuri, zise ea, muscându-si buzele. Ne-a însoțit o tânără pe care Meric o iubeste foarte mult.

Tim schiță un surâs larg si păru că se calmează.

- Poate, dar stii cum stau lucrurile. Nu poți să fii întotdeauna prea prudent.

Se întrerupse brusc si se uită la ceas.

- Ah, este târziu, Suzy! Trebuie să plec. Voi trece să te iau diseară si vom merge să cinăm undeva.

- Ți-aduci aminte că ai spus că vii să vezi mobila?

El dădu din cap si-si luă pardesiul.

- Mi-ar plăcea să iau apartamentul tău dar, pentru un nou locatar, prețul locuințelor va creste si eu nu am mijloacele necesare.

Suzy făcu o mutră văzându-l plecând. El raporta totul la el însusi. Dar, în sfârsit, era cineva pe care îl cunostea si, pentru prima oară, se simți singură în Londra. I-ar fi plăcut să-si petreacă după-amiaza cu el. Totusi, avea încă multe de făcut: în apartament erau cărți vechi si

obiecte de tot felul pe care nimeni nu le-ar fi vrut. Trebuia să ceară cuiva să vină să le ia.

Poate pe bătrânul din strada la Reine care făcea comerţ cu lucruri de ocazie?

Si acesta acceptă: va veni într-o oră. Suzy se întoarse. Trebuia să sfârşească pentru a putea să-i dea cheia avocatului a doua zi.

In drum, fu atrasă de vitrina unui mic magazin din colțul unei străzi. O cămaşă de noapte şi un neglijeu asortat din muselină roz erau expuse artistic.

Culoarea s-ar asorta minunat cu părul ei blond şi cu ochii cenuşii, se gândea ea. In afară de o cămaşă de noapte din nailon pe care o purtase toată vară, nu poseda decât pijamale băieţeşti, cumpărate la solduri de mama sa. Compleul din vitrină era încântător.

Intră şi întrebă de preţ: nu-i veni să-şi creadă urechilor.

- Este absolut magnific, doamnă. Parcă este făcut pentru dumneavoastră.

Comerciantul o gratifică pe Suzy cu o privire admirativă.

Incapabilă să reziste, îi achită compleul. Putea să şi-l permită, decise ea după un calcul rapid; îi rămâneau destui bani ca să-şi cumpere un hanorac călduros şi un pantalon. Banii se scurgeau repede. Nu găsise atâţia cât sperase în contul mamei sale şi, de la sosirea la Glenroden, nu câştigase nimic. Vânzarea maşinii ar fi putut să fie o sursă de venit, dar cu preţul independenţei sale. Niciun autobuz nu trecea pe la Glenroden şi dacă îşi găsea de lucru, ar fi avut nevoie de un mijloc de transport.

Luă repede pachetul împachetat cu grijă de o vânzătoare amabilă şi părăsi magazinul înainte de a cădea pradă altor tentaţii. N-avea nicio

idee ce utilitate ar avea un veşmânt atât de subțire, în timpul iernii în Scoția; dar nu mai avea importanță si se întoarse acasă cu inima usoară.

Se simțea destul de obosită înainte de sosirea lui Tim. Ea îl conduse la hotelul său, lăsându-l să ia un pahar la bar în timp ce ea făcea baie si se schimba.

Când el îi propuse să cineze în restaurantul hotelului, care era excelent, acceptă cu bucurie. El îi propuse apoi să-si petreacă seara în altă parte însă ea ridică unele probleme; dar, în fața aerului său dezamăgit, sfârsi prin a accepta. Mai ales că nu va reveni la Londra atât de curând.

Era trecut de miezul nopții când Tim o aduse la hotel. Se amuzase la discotecă si atmosfera veselă îi atenuase tensiunea săptămânilor precedente. Băuseră un vin spumos, se destinseseră, vorbiseră fără sir. Schimbarea atitudinii lui Tim o surprinsese: redevenise un simplu camarad si luându-si rămas-bun, simțise pentru el un elan de afecțiune. A doua zi, el se ducea la Devon cu patronul său, pentru o importantă evaluare fiscală si nu-l va mai revedea.

- Să nu uiți să-mi telefonezi si să-mi scrii, îi zise el, părăsind-o. Altfel, am să mă îngrijorez, ca de obicei.

Ajunsă în cameră, fu doborâtă de oboseală si nu avu decât o singură dorință: să doarmă. I se păru un efort supraomenesc să se dezbrace. Făcu un dus rapid în sala de baie alăturată si-si puse cămasa de noapte cea nouă; încăperea era bine încălzită si se simțea mai bine decât în pijamaua rămasă în fundul valizei.

Astfel pregătită, se strecură în pat. Abia îsi pusese capul pe pernă că cineva bătu în usă. Inima începu să-i bată mai tare. Nu era iarăşi

Tim? La a doua bătaie, se sculă, contrariată. Fără să aprindă lumina, merse până la uşă.

O deschise şi, spre marea sa surpriză, îl văzu pe Meric în prag. Desigur, îşi amintit acum că o prevenise că se va asigura de întoarcerea ei. Din păcate, uitase de tot acest lucru.

- Aşteaptă un minut, spuse ea repede, vreau să aprind lumina şi să-mi pun un halat.

- Cum vrei, replică el sarcastic. Pot să mă mai plimb câteva secunde, după timpul pierdut ca să te aştept, tocind scările între etajul meu şi al tău.

El se sprijini de uşă, destins şi perfect stăpân pe sine. Pe pipăite, Suzy găsi întrerupătorul; se înfăşură în halat, dar îşi dădu seama, deodată, de transparenţa muselinei roz şi încrucişă braţele pe piept înainte de a se întoarce la uşă. Meric trecuse pragul.

- Am vrut să mă asigur că nu te piepteni sau nu foloseşti alte artificii, cum fac femeile când se află în faţa unui bărbat, zise el, caustic. Chiar dacă ele nu-l plac prea mult.

Tânăra fată îl găsi prea plin de el şi ochii săi aruncară scântei.

- Nu mi-am adăugat nimic, cum poţi constata şi singur, ripostă ea.

El îi examină părul ciufulit şi uşor răvăşit.

- Imi place ce văd, zise el, cu un surâs maliţios. Aşteptarea mi-a fost răsplătită.

Ea nu-i aprecie umorul şi ghici că el îşi pierde răbdarea.

- Ai mai venit? întrebă ea jenată.

- De mai multe ori, timp de o oră. Credeam că ai mai mult bun-simţ, să te întorci mai devreme.

Privirea lui scrutătoare parcă o interoga fără milă.

Nu trebuia să se nelinistească pentru ținuta sa: în starea actuală, fără îndoială că el n-ar fi remarcat nici dacă ar fi fost goală.

- Mi-am petrecut seara cu Tim Mason.

- Asa credeam si eu.

El apăsase mult pe cuvinte, dar tonul era rece. Cu o miscare bruscă se depărtă de ea, proiectându-si pe zid umbra uriasă. Ea regreta că nu aprinsese plafoniera: veioza crea o atmosferă prea intimă. îl privi agitată când se întoarse spre ea. Ridică privirea, gata de atac; el începu să râdă.

- Deci, ți-ai concentrat atenția asupra unui singur bărbat... Tim, de la cabinetul fiscal? Si ce spune despre mutarea ta? Este de acord?

Ea inspiră profund si încercă să-i dea, cu promptitudine, o replică tăioasă.

- As putea avea probleme cu impozitul. Tim este foarte înțelegător. Nu-i place ideea plecării mele, dar n-a spus mare lucru împotriva acestei decizii. Asta răspunde întrebării tale?

- Nu, nu complet. Necunoscându-l personal pe prietenul tău, nu stiu cum îi funcționează mintea.

Suzy ridică puțin din umeri. Dacă Meric nu-l cunoscuse niciodată pe Tim, de unde stia că lucra la Finanțe? Un bărbat ca Meric Findlay trebuia să ia unele măsuri pentru a fi informat de tot ceea ce-l privea, chiar si indirect.

Fără să-l privească si pe un ton degajat, ea mormăi:

- Am omis un detaliu, sunt sigură.

Cu brutalitate, Meric îi puse mâinile pe umeri.

Desigur că singura sa intenție era să insiste asupra ceea ce dorea să

afle.

- Ai face mai bine să te decizi, odată, că Tim Mason nu mai contează. Ai putea să-l uiți si de mâine s-o iei de la zero.

La contactul cu el, simți o slăbiciune teribilă si o străbătu un fior nervos. încercă să scape de această impresie pur fizică si să se concentreze asupra cuvintelor sale. în viața lui Méric, Glenroden avea prioritate si era capabil de orice pentru a salva domeniul. Dar, manifestându-se astfel, putea fi crud. Nu înțelegea acest lucru?

- Nu poți conduce totul, ghidându-te numai după principiile tale, strigă ea.

Căldura i se revărsa în tot corpul încordat sub presiunea mâinilor masculine.

- Trebuie să ții cont si de elementul uman.

- De tine? întrebă el, luând-o din scurt.

Ea încercă să se îndepărteze, dar el o ținea încă. Părea atât de puternic si de invncibil! în fața lui, se simțea moale si vulnerabilă, gata să i se arunce în brațe.

- Tim si cu mine, ne iubim nespus de mult.

Ea îsi strângea si mai mult brațele în jurul corpului. Méric o observa, ostil dar si ironic în acelasi timp.

- Nu ai aerul unei fete în al şaptelea cer. Dar poate esti mai fericită cu picioarele pe pământ?

- Viața mea sentimentală nu te priveste, Méric Findlay! replică ea furioasă.

- Asa crezi?

Ochii lui întunecați luară, deodată, seama la obrajii palizi ai lui Suzy, la capoțelul roz, la părul blond-cenusiu.

- îmi amintesc deodată cât erai de emoționată pentru că te găseai în brațele sale. Spui întotdeauna "te rog" când te sărută Tim?

O tensiune de nesuportat se instală între ei: aerul părea încărcat cu electricitate. Un suflu răgusit scăpă dintre buzele roz ale lui Suzy. Fără să vrea, privirea i se oprise pe gura lui Meric. Ea îsi amintea prea bine sărutările sale si o învălui o dorință înnebunitoare.

- Acum, vreau să mă culc, zise ea cu o voce soptită, cu mintea goală de gânduri.

Un surâs radios lumină fața întunecată a lui Meric; privirea sa îmbrățisa din nou liniile senzuale ale tânărului corp. Brațele tinerei fete încrucisate peste piept accentuau mai mult decât ascundeau rotunjimile armonioase ale siluetei sale.

- Este o invitație?

Degetele lui Meric îi ardeau umerii, pătrundeau prin muselina fină a cămăsii de noapte si căldura o învăluia, ca un acces de febră. Tremura sub socul descoperirii. Incapabilă să-si stăpânească emoția, căuta un refugiu în cuvinte:

- De ce te amuză să deformezi întotdeauna ceea ce spun? Nu cunosc intenția vizitei din această seară, dar stiu că nu te atrag.

- Esti fermecătoare, domnisoară Frazer. Dacă as fi în locul tău, nu mi-as subestima farmecul, nici capacitatea de a aprecia plăcerile fizice ale vieții. Nu-mi spune că Tim nu te-a sărutat, urându-ți noapte bună.

De fapt, Tim încercase, dar ea nu simțise nevoia să accepte. Cel puțin l-a respins, pretextând oboseala. Ea ar fi vrut ca Meric să se arate indiscret şi rămase liniştită. Dar, deodată, mâinile lui alunecară de pe umeri de-a lungul brațelor şi această senzație înlătura orice altceva. El îi ghici imediat gândurile pe care ea încerca în zadar să le ascundă.

- Poate vrei să umplu această lacună?

El îşi aplecă faţa şi ea îi simţi buzele rătăcind pe pielea goală a umărului, apoi urcând până la baza gâtului. El ridică apoi capul şi, ca şi când ar fi pedepsit-o, depuse pe gura ei întredeschisă o sărutare rapidă şi violentă, aproape ofensatoare. O secundă mai târziu, o eliberă.

- Punctul meu de vedere pare să se verifice, zise el cu răceală. Nu eşti micul sloi de gheaţă, aşa cum pretinzi.

Se îndepărtă şi ea se aşeză pe marginea patului. Faţa sa palidă se îmbujoră privindu-l şi inima i se tulbură. Prin vene îi alerga o dorinţă sălbatică şi nebună. Ea încercă cu disperare să se domine. Il auzi cum îi şopteşte la ureche:

- Dacă ţi-ar fi dat prin gând să te întorci la o oră decentă, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat.

- Atunci, este vina mea? Ca un copil, nu îndrăznea să-l privească. Un zâmbet uşor se ivi în colţul gurii.

- Poate ar trebui să blamăm persoana care ţi-a vândut acest capot sugestiv, dacă asta te poate linişti.

- Nu te gândeşti, totuşi, că l-am cumpărat pentru tine?

Ea nu se putu împiedica să nu mintă:

- De altfel, l-am spălat de mai multe ori.

- Mincinoaso! El vorbea foarte încet si figura sa reflecta un profund amuzament.

- Dar, poate acum se fabrică etichete lavabile?

El îi arătă mica bucăţică de hârtie agăţată de volanul de la gât.

Suzy rămase fără glas. De altfel, el nu-i dădu ocazia să se apere si continuă:

- Ţineam să te văd astă-seară. Suzy, pentru a sti cum te simţi. Mâine dimineaţă am o întâlnire si voi fi curând în avion. Am aranjat totul pentru tine: un taxi te va conduce la aeroport. Vroiam să mă asigur că totul va fi bine. Se apropiase de usă. Ea dorea cu ardoare să-l vadă plecat si-si reţinea dorinţa tot atât de intensă ca să rămână. Cu preţul unui efort supraomenesc, se stăpâni.

- Eu merg mâine la avocat. Vor fi câteva hârtii pe care trebuie să le semnez si-i voi lăsa cheile apartamentului. Si cu asta, afacerile mele sunt rezolvate.

- Foarte bine. Te voi vedea, deci, mâine. Să mergi direct la aeroport si să mă astepţi acolo. După plecarea lui Meric, rămase mult timp ca paralizată. Dacă ar fi visat, visul era prea brutal.

Ea sări deodată în picioare si aruncă pe mochetă, în dezordine, tot conţinutul valizei sale. în câteva secunde, trecu la vechea sa pijama. Aceasta era prea scurtă si nu prea îi stătea bine, dar se simţea din nou ea însăsi.

Satisfăcută dar ciudat de necăjită, se întinse în pat. Poate pentru banii aruncaţi pe fereastră dar, de mâine, neglijeul va merge la gunoi! Dar se mai gândi si se decise să-l dea cameristei. Oriunde ar ajunge, nu mai vroia să-l vadă. De orice se putea îndoi, dar nu de aceasta!

# Capitolul 1

La întoarcerea la Edinburgh, Suzy încercă să considere incidentul uitat. Noaptea se jucase cu simțurile lor; orice om poate avea o clipă de slăbiciune, se gândea ea. Meric era, probabil, tot atât de obosit ca şi ea şi nimic nu fusese premeditat. Acest gând, chiar dacă superficial, o remontă pe moment şi se agăță de el ca un naufragiat de scândura sa.

Aterizară pe la sfârşitul după-amiezii şi Meric insistă să ia un ceai înainte de a se îndrepta spre Glenroden.

Suzy preferase zborul la întoarcere. Carole nu era cu ei şi Meric se aşezase alături de ea. El îi numise locurile pe care le survolau şi-i satisfăcuse curiozitatea de turistă.

Ea îl văzuse prea puțin la Londra, dar el supervizase de aproape afacerile ei. Lui Suzy nu-i dăduse prin gând să-i conteste autoritatea, nici să-i vorbească despre puțina independență pe care i-o lăsa. Ea îşi apărase întotdeauna libertatea şi o încerca o neliniste, o premoniție insidioasă îi spunea să fie precaută. Totusi, în ciuda acestui sentiment dezagreabil, ea suspină si murmură repede:

- Ce bine este să te simți acasă. Scoția este țara visurilor mele. Mi-a lipsit, în cele două zile.

- Este periculos să visezi prea mult, declară el.

- Regreți că m-am întors cu tine? întrebă ea.

- Nu, de ce? Ai tot dreptul, replică el, ridicând o sprânceană. Si tatăl tău are nevoie de tine.

"Dar tu, nu?" ar fi vrut ea să adauge, dar întrebarea sa ar fi părut bizară. îsi rememoră, cu amărăciune, momentul când o sărutase si legătura lui cu Carole. Era posibil să se joace cu amândouă, asteptând

să vadă care va fi mostenitoare la Glenroden? înspăimântată de această supoziție, încercă să nu se mai gândească la viitor. La ce bun să iubesti niste oameni dacă puteau să dispară de la o zi la alta, lăsând în urmă un gol dureros? Chiar si începutul atasamentului pentru Meric Findlay nu-i promitea decât suferință.

Coborâră în strada Prințului si ea îi aruncă o privire pe furis. Lăsa imaginația prea vie să-i joace feste! De ce se chinuia atât pentru niste sărutări si pentru câteva bătăi de inimă nebune prea impresionabile? Meric trebuia să-si caute distracția în altă parte si ea însăsi să învețe să devină insensibilă.

- Nu ți se pare că orasul seamănă cu un decor de teatru? zise el.

Iesind din masină, îi aruncă o scurtă privire deloc deranjat de tăcerea ei. Ea aprobă si ridică ochii spre stânca pe care se înălța castelul milenar. Contururile vechiului oraş se profilau pe cerul înnorat de octombrie. Peste grădinile de pe strada Prințului, vederea era sublimă.

- Ce păcat că nu putem rămâne mai mult timp în această după-amiază, dar mai bine să plecăm repede la drum.

Călătoria se desfăşură într-un timp record. Câtva timp Meric păru preocupat şi Suzy ațipi în mai multe reprize, oboseala fizică fiind mai puternică decât agitația minții sale. Doar la sfârşitul drumului îndrăzni să întrebe când se va întoarce Carole. Avusese intenția şi în avion, dar nu se hotărâse.

- Tatăl meu aprecia tovărăşia ei, adăugase ea cu prudență.

El îi răspunse scurt, lăsând-o în îndoială.

- Ea n-a precizat, şi am uitat s-o întreb. Vei supraviețui câteva zile fără ea.

Domnea tăcerea; fiecare simțea prezența celuilalt, dar niciunul nu voia să vorbească.

Suzy întoarse capul; nu-i plăcea tensiunea dintre ei, dar nu putea să şi-o explice. Privi pe fereastră la întinsele întinderi de lande înmuiate de ploaia recentă. Nici Meric Findlay, nici Carole Craig nu o doreau, era în zadar să nege. Dar Glenroden devenea cu fiecare zi căminul său şi în ciuda opozițiilor, avea intenția să rămână...

Acum, zilele se scurtaseră şi doamna Lennox se decise să vină să locuiască la Glenroden până în primăvară. Doctorul MacRobert nu era prea optimist cu privire la starea lui John care părea slăbit şi Suzy îi fu recunoscătoare infirmierei că se ocupa de el.

Cu toată părerea ei secretă că Meric era un aventurier fără scrupule şi era eficient în funcția sa pentru propriul său interes, Suzy nu putea să-şi liniştească chinurile inimii. In ciuda dispreţului, el trezea în ea alte emoții. Când îl vedea, îşi amintea, cu un sentiment de vinovăție, că la Londra fusese pe punctul de a-i cere avocatului să întreprindă o anchetă asupra lui, fără să trezească bănuieli. Dar, în cabinetul omului legii i se păruse necuviincios să abordeze acest subiect; acum, la întoarcerea la Glenroden, îşi muşca degetele. Ii era teamă de consecințele unei judecăți greşite. In plus, față de aplecarea sa naturală de a nu ieşi dintr-o situație confortabilă, ea înclina să creadă în inocența lui Meric. Si, dacă l-ar fi rănit într-un mod ireparabil, fără o judecată valabilă, el se va hotărî poate, să-i părăsească. Aceasta l-ar fi lăsat pe tatăl său în necazuri şi n-ar fi fost bine pentru nimeni.

Timpul trecea. Meric organiza încă partide de vânătoare, dar sfârşitul lunii octombrie aduse încheierea sezonului turistic şi închiderea campingului.

- Anul viitor, explicase cu naivitate Carole, îl vom extinde. Dacă vom obține autorizația, poate voi fi obligată să-mi petrec majoritatea timpului la Glenroden. Cred că Meric mă găseşte indispensabilă.

Fără îndoială, nu vei fi aici, dar m-am gândit că vrei să fii informată.

Suzy ar fi putut să spună că nu, dar, orice ar surveni, nu era încă sigură că va fi aici si nu putea să nege asta.

După Carole, o dată mai mult, Meric o ducea la cină; amărăciunea lui Suzy crestea; pe ea n-o invitase niciodată. Când plecă, Carole menționă că poate este nevoie de un profesor într-o mică scoală din împrejurimi.

- Să mă previi dacă ai mai multe precizări, îi ceru Suzy, făcându-i un semn de adio.

într-o zi, pe la sfârsitul lunii, Meric o duse în sfârsit să facă un tur al domeniului. Propunerea o surprinsese si se grăbise să accepte, cu toată intenția de a refuza.

Fu gata repede, după micul dejun. Era o frumoasă dimineață de octombrie. Meric îi spusese să se îmbrace călduros: plimbarea nu o să fie odihnitoare si timpul era nesigur. Doamna Lennox le pregătise un rucsac cu sandvisuri si un termos; ea i-l dădu lui Suzy, spunându-i cu gentilețe:

- Distrează-te bine.

Tânăra fată îi surâse si se grăbi spre Meric, care o astepta. Urcă alături de el în Range Rover si demarară. Suzy credea că visează. Coborâră drumul si el o privi.

- Esti fermecătoare în această dimineață, spuse el, uitându-si nerăbdarea si surâzând cu sinceritate.

Ea rosi si începu să râdă văzându-l cum se uită la îmbrăcămintea ei amestecată, până la sosetele groase de lână si încălţămintea groasă.

- Nu ai de ce să te plângi. Ţi-am urmat întocmai indicaţiile. Sunt gata de tot, pentru a-ţi uita exact cuvintele.

- Hm... aşa este bine. Pentru că vom merge să hăituim vitele şi îmbrăcămintea mai uşoară n-ar fi fost bună.

- Să hăituim?

Işi întoarse ochii de la peisaj şi-l privi.

- Vrei să spui... să hăituim vânaţii?

El izbucni din nou în râs.

- Vânatul nu are plural, mică ignorantă! Trebuia să ştii.

- Of, omul-savant, exclamă ea în replică. Noi aveam o denumire la şcoală, pentru oamenii de felul tău.

- Unele femei mi-au dat şi altele mai drăguţe, replică el cu umor. Numele meu este Meric, după cum ştii. Te-am auzit o dată sau de două ori pronunţându-l.

Suzy privea munţii la orizont şi inspira adânc.

- Eşti drăguţ când te porţi prietenos, zise ea cu un zâmbet subţire. Dar câteodată, nu meriţi mai mult decât "Domnul Findlay”.

El făcu o grimasă, cu o notă de maliţiozitate.

- Ei bine, pentru a vorbi de păcatele mele, este bine de ştiut că trezesc câteodată şi reacţii pozitive. Eşti de aceeaşi părere cu mine, dragă Suzy?

Da... dar nimic în lume nu ar fi făcut-o să mărturisească. Pe un ton aspru, ea îi sugeră:

- De ce trebuie să alergăm după vânat?

- Femeile sunt maestre în arta de a devia de la subiect. Dar nu pot

să se eschiveze la nesfârşit, vei afla asta într-o zi, Suzy. Dar, în sfârşit, pentru moment să rămânem la cerbi. Sper să-ți arăt unul sau chiar mai mulți, chiar şi căprioare.

Incitată, Suzy uită de prudență si întrebă:

- Le vom vedea pe pământul de la Glenroden? Vreau să spun, proprietatea este atât de vastă? în realitate, nu stiu prea multe despre Glenroden.

- îți răspund la ambele întrebări. Domeniul este destul de întins dar nu trebuie să confuzi întinderea cu rentabilitatea. Avem un parc cu căprioare, zone de landă si ai văzut lacul. Mai jos se întind păduri de brazi, păsuni pentru oi si câteva câmpuri destul de sărace, destinate culturilor de cereale si de rădăcinoase alimentare.

Ea îsi încruntă sprâncenele, nu prea convinsă.

- Nu sunt rentabile, spui? Dar, de ce? N-ar trebui să fie, având în vedere întinderea domeniului?

El găsi întrebarea pertinentă si-i răspunse cu bunăvoință.

- Nu se obține un profit mare de la astfel de proprietăți. Un parc cu căprioare necesită multă întreținere si costă scump, aducând puțin. Ne descurcăm având un aranjament cu un hotel.

- îi lăsați pe turisti să vâneze cerbi?

- Da, în felul acesta mai eliminăm câțiva.

- împuscându-i. Mi se pare o cruzime.

Carole n-ar fi făcut niciodată o asemenea remarcă, se gândi ea.

Meric surâse usor.

- Trebuie ucisi un anumit număr în fiecare an, pentru a împiedica turma să se mărească, zise el.

Ea se îndoia de justețea acestei explicații. în jurul lor se întindeau

teritorii cât vezi cu ochii. Era destul spaţiu pentru sute de animale.

- De ce nu laşi turma să se înmulţească?

- Pentru că, explică el calm, rezervele de hrană sunt limitate. Parcul nostru cu cerbi este situat la înălţime şi este sălbatic. Dacă nu limităm numărul animalelor, ele riscă să moară de foame.

In acel moment ajunseră la râu, acolo unde tăia drumul, înainte de a se vărsa în lac. După ce au trecut vadul, Meric întoarse la dreapta pe un drum îngust şi abrupt, întins de-a lungul albiei pietroase a cursului de apă, traversând o pădure de mesteceni.

- Ţine-te bine! strigă el.

Alunecând într-o urmă adâncă, Range Roverul făcu un salt şi o proiectă violent pe Suzy în umărul tovarăşului său. Acesta zâmbi larg şi o reţinu cu braţul liber. Ea îşi regăsi echilibrul şi se îndepărtă brusc de el încercând să se facă mică într-un colţ şi să-şi şteargă din minte senzaţia muşchilor puternici şi forţa de oţel a mâinii lui. Si se forţă să se gândească la cerbi.

- Nu poţi să-i hrăneşti artificial, cum fac fermierii cu vitele?

El nu răspunse imediat; gura lui îşi reluă expresia ironică şi privirea îi redeveni indiferentă.

- Un parc cu cerbi poate părea enorm pe o hartă, dar hrana nu există decât în anumite locuri şi doar un număr limitat de animale poate trăi acolo. Noi le punem blocuri de sare, fasole şi cartofi, dar numai când iarna este aspră; acestea costă scump şi nu putem s-o facem în fiecare an. De obicei, cerbii se descurcă foarte bine ei înşişi.

- De obicei? întrebă Suzy, interesată.

- Da, zise el, privind-o.

Sunt probleme când iarba este acoperită de zăpadă. într-un an,

John si cu mine am văzut animale murind de foame; erau atât de slabe, că nici nu puteau să se salveze când le atacau vulturii.

- Ce ați făcut? întrebă Suzy, reținându-si răsuflarea.

- A trebuit să-i ucidem, pentru a evita o moarte mizerabilă.

Ea închise ochii, refuzând această imagine oribilă. Meric continua s-o observe cu indulgență si aceasta îi dădu curajul de a remarca:

- Sărmanele animale... Nu mi-ar plăcea să trag într-un cerb!

Suspină si păstră un moment de tăcere.

- Nu, bineînțeles, făcu el pe un ton ironic. Dar hărțuirea, prin ea însăsi, poate fi amuzantă, chiar si pentru un novice.

Ea suspină, fără să răspundă. Privea soarele ridicându-se deasupra munților. Ziua se anunța frumoasă. Se întoarse spre Meric si-l privi.

- Astfel, după tine, un novice poate să hărțuiască vânatul de aproape?

- Nu-mi deforma cuvintele, Suzy. Nu se pune problema pentru tine să rătăcesti pe aici fără să fii însoțită de un vânător experimentat. Lasă-mă să-ți spun un lucru: dacă vreodată te prind pe aici, am să-ți dau câteva la fund în asa fel încât vei fi incapabilă să te asezi o săptămână!

Asta mai lipsea! Ea rosi violent, dar nu era flacăra furiei care se aprinse între ei. Ideea unei astfel de pedepse ar fi trebuit s-o înfurie; din contră, îi trezea o ciudată surescitare. Ea refuza să înțeleagă ceva ce în relațiile lor îi scăpa complet. Odată în plus se îndepărtă de el. îi venea să vorbească pentru a nu spune nimic.

Nu semăna cu imaginea pe care şi-o făcuse despre ea: Tim i-o spunea întotdeauna, era bunul-simț personificat şi acționa foarte rar fără să

gândească. Dar nu vru să-i dea satisfacția că ar fi putut s-o jignească şi-i spuse pe un ton afectat:

- Nu văd de ce consideri necesar să formulezi un ultimatum atât de riguros, nici pe ce te bazezi pentru a trage concluzii atât de uluitoare în ceea ce mă priveşte!

- Nu uita ce ți-am spus, asta-i tot. Că ai sau nu conştiință, câteva cuvinte bine alese nu strică niciodată. Ar putea chiar să-ți salveze viața.

- Cred că exagerezi.

Printr-o reacție de apărare şi pentru a-l pune la locul lui, ea folosi un ton rece şi distant.

- Clienții hotelului, presupun că te scot din sărite, continuă ea. Dar eşti plătit pentru asta.

Imediat, voia bună a lui Meric se schimbă periculos şi ea înțelese că n-ar fi trebuit să-i vorbească astfel. Nu era prima oară când în mod deliberat ea îl ințepa, lăsându-l să înțeleagă că ea era adevărata moştenitoare a domeniului pe care îl jinduia. Dar astăzi, ea vroia să fie agreabil şi ar fi trebuit să-şi țină limba. Desigur că John n-ar fi fost mulțumit de ea.

Dar nu avu timp să revină: cu un gest violent, el îi prinse o şuviță de păr cu mâna stângă şi-i întoarse dureros capul, fără să se sinchisească de strigătul care-i scăpă.

- Al doilea avertisment, murmură el. Priveşte în jurul tău, domnişoară... Frazer. Suntem într-un loc absolut pustiu. Nu-mi pune răbdarea la încercare.

Oamenii mei ți-ar putea spune: când mă înfurii nu mă pot controla.... deci, fii atentă!

O îndepărtă brutal si ea rămase tremurând toată, privind fix drumul, cu mâinile strâns împreunate. Secundele, minutele se scurseră în tăcere si, încet, îsi reveni. Peisajul devenea din ce în ce mai sălbatic si calea pe care o urmau era abia vizibilă sub bălării. Disimulând o neliniste sub un aer de siguranță prefăcută, întrebă:

- Mergem mai departe?

Ca si cum ar fi citit clar în ea si dorea s-o chinuiască mai mult, îi răspunse suav:

- Nu. Dar sper că ți-ai revenit suficient ca să poți merge. în caz contrar, nu sunt dispus să te duc, chiar dacă mi-ai ordona.

- Mi-am căutat-o, nu-i asa? murmură ea, cu capul plecat.

- Nu aveam intenția să te iert atât de usor domnisoară Suzy, dar mă exprim foarte greu prin semne.

Poanta umoristică alungă tensiunea dintre ei si Suzy, puțin nervoasă, începu să râdă.

- O să astepți mult si bine riposta, spuse ea.

Deodată, ajunseră la o platformă înconjurată de blocuri de piatră, ca un cerc natural tăiat în stâncă. Cu ochii măriți de uimire, ea exclamă:

- O, Doamne, ce loc!

- Este sfârsitul drumului, vom lăsa vehiculul aici, îi explică el.

O clipă, el îi cercetă privirea, asteptând să găsească în ea frica. Dar nu văzu decât o vie curiozitate si aprobă din cap.

- începând de acum, vom folosi picioarele si drumul va fi greu.

Ascensiunea era într-adevăr grea. Dar, pentru nimic în lume, Suzy nu s-ar fi plâns. Mai mult, îi făcea plăcere. Meric mergea puțin înainte

şi se oprea din când în când, ca s-o aştepte. O ceaţă matinală învăluia încă versanţii munţilor. Puţin mai sus, vederea era sublimă.... vârfuri, stânci, văi înverzite parcurse de torenţi. Zgomotul apei era ca o muzică suspendată în aer. Ceaţa începea să dispară. Briza se ridica şi crestele se profilau pe cerul de un albastru profund.

După o oră de urcuş abrupt nu mai văzură tufişuri, muntele era deşert. Nu exista umbră, era cald. Suzy îi fu recunoscătoare lui Meric, care se opri pentru a-i permite să bea. Apa râului era rece şi foarte curată.

Potolindu-şi setea, îi acordă un surâs; ostilitatea se risipea sub exaltarea ascensiunii. Entuziasmată de frumuseţea sălbatică a peisajului, se simţi fericită cum nu mai fusese de mult.

- Aerul este extraordinar. Aş putea să mă caţăr timp de multe ore fără să obosesc, zise ea.

- Foarte bine.

Privirea lui rătăcea pe faţa ei însufleţită, ca şi cum ar fi fost fascinat de vitalitatea ei.

- Dar mai avem drum de străbătut. Te bucuri, poate, prea devreme.

- Vrei să fiu o amazoană?

Din nou agresivă, îi adresă o privire scânteietoare.

- Nu este vorba de mine, ci de teren, spuse el din vârful buzelor.
Exasperată, îşi luă hanoracul şi-l urmă. Cum reuşea el să aibă ultimul cuvânt?

Urcară cu greu versantul presărat cu stânci, apoi coborâră traversând grohotisul. în defileul îngust vântul năvălea ca un plânset ciudat. Ea se înfioră si strigă către Meric:

- Este puţin înfricosător.

El se întoarse s-o privească si aprobă.

-  Da, este puţin sinistru. Dar, asa cum spuneai, aerul este minunat.

El o necăjea cu amabilitate.

- Unde este pădurea... vreau să spun parcul cerbilor?

Nezărind niciun arbore la orizont, Suzy nu se putea abţine să nu întrebe, chiar dacă îi dădea lui Meric posibilitatea de a o tachina. El îsi puse pusca pe umăr si izbucni în râs.

- într-un parc cu căpriori nu există arbori. Nu ţi s-a spus asta, Suzy?

Ea îsi muscă buzele si continuă să înainteze. Deci, ea nu va câstiga niciodată partida! Aici, pe înălţimi, se simţea complet ignorată si chiar era. Văzându-i chipul derutat, el o luă amabil de braţ.

- Nu face nimic. Mulţi oameni comit aceeasi greseală. Si nu mă întreba de ce se numeste parc: nu are niciodată arbori.

Suzy îi fu recunoscătoare pentru blândeţea sa si o porni la drum. Acesta era foarte abrupt si pietros. Meric se oprise si ea îl ajunse din urmă; el îsi luase binoclul si observa munţii.

- Priveste, Suzy, murmură el, luând-o de braţ ca s-o atragă mai aproape. Acolo este un cerb, la marginea depresiunii. Cu puţin noroc, am putea să ne apropiem, dar, până atunci, ia binoclul si observă munţii.

Prea conştientă de braţul ce o înconjura, Suzy luă binoclul cu o mână tremurătoare şi-l reglă după indicaţiile lui. Zări o formă brună şi mişcătoare.

- Este un cerb? întrebă ea, foarte exaltată.

Braţul tovarăşului său se strânse inconştient şi linia bărbiei să

înăspri, când privi în depărtare.

- Da. Este un animal frumos.

- Putem să ne apropiem?

- Este dificil, răspunse Meric arătându-i panta povârnită, plină de stânci şi pietre şi întinderea de turbă care-i despărţea de terenul din faţă. Dar vântul este de partea noastră, adăugă el cu o voce joasă. El suflă spre noi şi cerbul nu ne va simţi. Aceste animale au un asemenea miros încât simt omul de la o distanţă de necrezut. Dar merită să încercăm.

El îi adresă un scurt surâs şi o lăsă tocmai în momentul în care căldura corpului său începea s-o pătrundă. Gestul lui fusese impersonal şi Suzy îşi dădu seama cu o bătaie de inimă. Era atât de absorbit de animal, încât abia dacă era conştient de prezenţa tinerei fete. Ea îşi alungă repede dorinţa de a rămâne în braţele sale şi urcă panta în spatele lui. Apropierea era dificilă: rostogolirea unei pietre putea să declanşeze o mică avalanşă şi să-l avertizeze pe cerb de prezenţa lor.

O clipă, îl pierdură din vedere, dar Meric declară că reperase locul unde se afla. Peste tot era linişte. Acolo unde se găseau erau adăpostiţi şi nimic nu se mişca, nici măcar un fir de iarbă. Obişnuită cu zgomotul oraşului, Suzy nu cunoscuse niciodată o tăcere atât de totală. Ei înaintară, târându-se în cea mai mare parte a timpului, până la o moviliţă pietroasă, suspendată deasupra văii înguste.

- S-a deplasat în susul văii, murmură Meric la urechea lui Suzy. Acolo sus, iarba este fragedă; trebuie să pască acum.

Evident, Meric era rezistent si în perfectă condiţie fizică. Răsuflarea îi era atât de regulată după acest urcus penibil. Simţind cum

îi curge sudoarea pe frunte, Suzy îl privea cu invidie.

- Există o trecere între râu si versantul muntelui, chiar înainte de începutul văii. După cursul apei, drumul este blocat de o cădere de pietre, dar am putea să ne cățărăm pe un promontoriu si să privim de sus.

Coborâră spre micul torent. în culmea exaltării, Suzy îsi ținea răsuflarea. Nu-si amintea să mai fi simțit vreodată asa ceva; era extrem de încordată si inima îi era de nestăvilit. Dar această senzație nu era fără legătură cu prezența tovarăsului său si ea o stia.

- Acum, vom urca pe promontoriu, spuse încet Meric, făcându-i semn să-l urmeze.

Stânca era încălzită de soare si crevasele pline de iarbă si de mici băltoace de apă. Pe alocuri, solul era alunecos si Suzy nu refuză mâna lui Meric, care o ajuta să urce. Fu mulțumită când atinseră vârful: avea obrajii în flăcări si avea răsuflarea tăiată. Părul îi era în dezordine si, privind în urma sa, îsi zări boneta de lână agățată de creanga unui arbore pipernicit.

Coborî si o luă.

Meric o trase spre el si-i făcu loc alături de el. Din această firidă, la jumătatea muntelui, descoperiră extremitatea văii. între blocurile de piatră, iarba apărea moale şi verde; era uimitor în această perioadă a anului. Dar atenția lui Suzy fu atrasă de altceva: cerbul păştea liniştit, ignorându-i pe cei doi străini care îl contemplau. Era măreț, cu blana cafeniu-închis şi cu coarne maiestuoase.

# Capitolul 8

în starea ei de exaltare, Suzy se agăță de brațul lui Meric. îsi aminti la timp că nu trebuie să facă zgomot.

- Ce animal splendid! murmură ea.

Pentru prima dată în viață vedea un cerb în carne si oase. Era la o sută de metri de ei si chiar la această distanță, crezu că distinge zece ramuri pe coarnele sale.

Avea dreptate, si Meric confirmă:

- Nu este un cerb regal; nu are douăsprezece ramuri, dar este fără îndoială un animal frumos, în jur de nouă ani.

Pentru a o face să-l vadă mai bine, el își puse pusca pe o movilă de turbă si-si întinse picioarele. Suzy era asezată alături, cu ochii fixați pe animal. Domnea o asemenea liniste că ea îi auzea copitele pe pietre.

Se apropie încet de ei, căutând tufele cu iarbă moale dintre pietre; nu-i văzuse încă.

- Poate mai sunt şi alții, şopti Meric instalându-se mai confortabil în acest spațiu strâmt.

Era atât de aproape de ea, încât Suzy se văzu reflectată în adâncimea ochilor lui. O clipă, îi fu frică să se mişte sau să vorbească, ca să nu tulbure acest sentiment de irealitate. Piciorul musculos era întins lângă ea şi când vorbea, îi simțea suflul cald pe obraz. Ea frisona sub valul arzător ce o străbătea abătându-i atenția de la cerb. Respiră profund.

- Aceste animale seamănă cu oile, zise ea.

- Să nu-i spui aşa ceva unui păstor sau unui crescător! răspunse el, surâzând. Ei recunosc cea mai mare parte a animalelor. Acestea îşi pierd coarnele în fiecare an şi astfel, se urmăreşte evoluția lor.

- Dar cum vă alegeți victimele? continuă ea cu o uşoară notă de reproş.

El îi surâse din nou, fără pică.

- De obicei, îi eliminăm pe cei cu coarnele mai proaste.

- Dar niciodată nu sunt vânați cerbii regali?

- Nu, nu întotdeauna. Intr-o zi, un client a ucis unul: era superb, cu douăsprezece ramuri perfecte. Adesea, turiştii din hotel nu vin să-i vâneze, ci doar pentru a-i privi şi a se instrui, cum faci tu acum.

- Mi-ai dat doar azi ocazia, domnule Findlay, ripostă ea cu un ton ironic, care îl irită.

Fără să vrea, se întoarse brusc şi lovi o pietricică. Zgomotul acesteia în cădere, abia auzit de urechea omenească, ajunse la cea a animalului care încetă să pască şi-şi înălță capul. El inspiră aerul si se făcu nevăzut într-o clipă, sărind peste râu. Agilitatea sa era extraordinară. Nimic altceva nu veni să tulbure tăcerea. Ridicându-se, Meric făcu să se miste pliurile kiltului său.

- înțelegi acum de ce mulți oameni nu pot să se apropie, făcu el, un pic ironic.

Suzy se ridică la rândul său si-si înclină capul, fără să zică nimic. Apoi, recunoscu:

- Am avut noroc.

- Ai putea să fii recunoscătoare că ai fost un vânător atât de iscusit.

Ea îi aruncă o privire plină de ironie.

- Nu stiam că esti atât de sensibil la compliment, domnule Findlay.

- Nu stii ce te asteaptă, copilă, continuând să-mi spui domnule Findlay.

- Astăzi esti plin de amenințări sumbre si fără îndoială că-ți pierzi timpul. Nu mă înspăimânt atât de usor.

Era un bărbat ocupat si ea trebuia să fie pentru el o fată puțin

stânjenitoare, pe care o putea trata ca pe o surioară. Dintr-un spirit de contradicție feminin, Suzy decise că nu putea fi ignorată. Era poate imprudent si nebunesc, dar simțea nevoia să-l provoace, cu toate avertismentele lui! El nu răspunsese la ultima ei insolență; ridică din umeri cu indiferență si începu să coboare în vale, lăsând-o să-l urmeze cum va putea. Cu regret, ea aruncă o ultimă privire spre locul unde dispăruse cerbul, îl urmă si alunecă în lungul falezei si se trezi pe burtă în fața lui, într-o poziție ridicolă.

- Ei bine, şi acesta este un mod de a coborî la fel ca oricare altul! zise el cu cinism, fără s-o ajute să se ridice.

Ea îl privi cu dispreț, încercând în zadar să se agațe de o stâncă, dar o durea piciorul, însă asta nu conta în ochii ei.

- Să mergem să mâncăm ceva, decise el. După aceea, trebuie să ne întoarcem. E aproape ora două şi ne rămâne un drum lung de parcurs.

Cu paşi mari, el urmă poteca plină de pietre.

- Există un loc agreabil acolo, îi strigă el peste umăr. Il cunosc; este mai confortabil decât să fii cocoțat pe o stâncă.

Pe măsură ce se afundau în valea îngustă, solitudinea devenea din ce în ce mai captivantă. Se simțeau ca nişte exploratori ai unor ținuturi necunoscute: în drum spre munții din Tibet sau spre marele zid chinezesc. Imaginația o purta spre locuri îndepărtate la care visa şi unde, probabil, nu va merge niciodată. In fața acestei singurătăți infinite, o parcurse un frison rece.

Prea repede, după părerea ei, sosiră pe un mic platou acoperit cu multă iarbă.

- Iți convine aici? întrebă el.

Ea schiță un surâs din colțul buzelor şi-i întinse rucsacul.

Fără să-i aştepte asentimentul, el îşi agăță puşca de peretele de stâncă. Ii purta întotdeauna de grijă. Apoi îşi întinse hanoracul ca pe o pernă, înainte de a se întinde şi de a-şi pune capul pe el.

- Si acum, serveşte dejunul, tânără fată, mormăi el, întinzându-şi picioarele.

Un moment, ochii lui Suzy scânteiară: apoi, ciudat de supusă îl ascultă. Incercă să se convingă că dacă nu putea riposta era din cauza calităților sale si nu a aroganței si seducției fizice. Pe o piatră plată, aranjă sandvisurile cu suncă, merele si bucățile groase de prăjitură cu fructe, făcute în casă.

Puse alături termosul plin cu cafea si merse la râu ca să umple cu apă cele două cesti.

La întoarcerea sa, Meric aruncă o privire aprobatoare spre strălucirea mată a pielii sale, apoi spre festinul pe care ea îl pregătise.

- Ai fi o sclavă excelentă, zise el cu amabilitate. în altă epocă, te-as fi cumpărat.

- Presupun că ar trebui să mă simt flatată? răspunse Suzy, înțepată. M-ai fi vândut într-un târg de sclavi, dar nu pe un preț prea ridicat.

El o privi nepăsător si ea rosi de ceea ce citise în ochii lui.

- Tu ai zis, nu eu, drăguță Suzy. într-un moment de slăbiciune, un bărbat ar fi fost tentat să nu se mai uite la preț.

- Dar ai fi regretat mai târziu.

- Depinde. Prețul anumitor lucruri depăseste, adevărata lor valoare.

Ea îsi stăpâni furia, muscând energic dintr-un măr verde.

- Nu-ți plac prea mult femeile, Meric?

El o privea încontinuu. Strălucirea ochilor săi arăta că-si bătea joc de evidenta ei inocență.

- Ba da. îmi plac femeile.

Ai talentul să pui întrebări stupide, Suzy. Si acum, părerea mea despre ele....? Este o altă problemă. Vorbesti despre femei în general?

Ce încerca să insinueze? Cu un efort aproape fizic, îşi desprinse privirea de pe figura lui de nepătruns. Nu va încerca să-i ceară precizări.

Ea luă termosul şi servi cafeaua. Nu-i mai era sete, nici foame, dar era o posibilitate de a-şi reveni şi de a-şi ascunde faţa împurpurată.

- Apreciez foarte mult această zi, îl asigură, politicoasă. Cerbul era magnific.... ca şi acest loc, adăugă ea, puţin la întâmplare.

El ridică sprâncenele; nu-i răspunsese la ultima întrebare şi el ţinea s-o facă să înțeleagă.

- Ce entuziasm, murmură el, cu indiferență. Am impresia că am mai auzit asta.

Bineînțeles! Furioasă, se întinse pe spate în iarba călduță, la câțiva paşi de el; prefera să nu-l privească. Cliente de la hotel, fără îndoială ................... orăşence ca şi ea!

Alene, el puse jos ceaşca. Vocea îi era blândă, dar ironică.

- Nu eşti făcută pentru aceste locuri, Suzy. Eşti frumoasă, fermecătoare, dar să nu te înşeli: plantele de seră nu trebuie să încerce să trăiască acolo unde cele mai puternice abia supraviețuiesc.

- Am venit cu tine până aici. Te-am urmat peste tot, pe un teren dificil, şi îndrăzneşti să-mi vorbeşti astfel? Fără a lua în seamă indignarea ei, el se ridică şi merse să spele ceştile la râu.

- Te-ai crede în iulie, nu în octombrie, remarcă el când se întoarse.

Rareori este atât de cald!

De ce îi făcea plăcere s-o înfurie, să trezească în ea o furtună de emoții?

- Nu-ți sunt simpatică, nu-i asa? îl acuză ea pe un ton iritat.

- Nu, fără îndoială, nu.

Cu o miscare suplă, se lăsă să cadă alături de ea.

- Dar simpatia nu este întotdeauna un joc în raporturile dintre un bărbat si o femeie, nu esti de acord?

Pentru a-si exprima si mai clar gândurile, privirea lui alunecă usor peste curbele grațioase ale corpului juvenil. Fără grabă, fără efort, dar cu o irezistibilă forță, o luă în brațe, cu o mână în adâncitura taliei, cu alta pe ceafă, foarte aproape de umărul delicat.

Mult timp după aceea, Suzy se întreba de ce n-a încercat să scape. Ea puse greseala pe seama căldurii care o coplesise, pe tăcerea aproape hipnotizantă; avusese impresia că era singură pe lume cu Meric Findlay si toate acestea prelungeau bucuria dimineții.

Se îndepărtă, totusi, de el, constientă de pericol. Dar el o reținea usor si o strângea încet autoritar.

- Stai linistită, îi ordonă el cu voce înceată.

Cu nepăsare, îsi întinse picioarele lângă ea.

- Mi-ai spus, mai înainte, că-mi esti recunoscătoare.

Dar asta nu înseamnă că... Ea vroia să vorbească, dar cuvintele se opreau în gât. O inerție curioasă, deja resimțită în brațele lui, o invada si-i anihila orice încercare de protest. El o ținea cu blândețe, ca pentru a o ocroti. Ea se simți obligată să răspundă:

- întotdeauna pretinzi mulțumiri de acest fel?

El râse din gât.

- Nu m-am gândit la altceva mai agreabil.

Meric putea să fie lipsit de scrupule dacă vroia, şi era periculos să se joace cu el; ea ştia acest lucru, dar puţin îi păsa. Poate se punea într-o situaţie dificilă arătându-se pasivă, dar nu putea riposta plăcerii de a sta în braţele lui. Poate că era ceva de o clipă şi nu era obligată să meargă mai departe. La douăzeci şi unu de ani, era fără îndoială timpul să înceapă să trăiască puţin mai periculos şi să-şi depăşească inhibiţiile.

Deodată, el se ridică în cot şi o privi întrebător.

- De ce suspini, dragă Suzy? Eşti gata să te întrebi cum vei face faţă acestei situaţii?

Tonul vocii era amuzant de ironic şi Suzy înţepeni, cu toată slăbiciunea ce o simţea.

- Nu m-am gândit deloc, minţi ea.

In faţa expresiei sale ciudate, ea îşi ridică bărbia în semn de bravadă, dar simţi un val de teamă când foarte uşor, foarte tandru, buzele lui se apropiară de ale sale.

La această atingere, simţi cum îi curge foc prin vine şi vru să se elibereze. Dar el îşi strecură mâna sub păr şi o prinse de ceafă. Presiunea gurii se accentua delicat, în timp ce degetele i se plimbau prin părul des şi mătăsos. Cu un gest senzual, o trase şi mai aproape de el. Greutatea corpului său o ţintuise pe iarba strivită din care se ridica un miros parfumat. Tulburată şi devorată de pasiune, condusă de o dorinţă irezistibilă, răspunse sărutărilor îndrăzneţe.

Un val de emoţii tumultuoase o învălui şi, fără voia ei, braţele i se înnodară după gâtul lui Meric. Degetele sale se pierdură în părul lui des în timp ce Meric îşi punea mâinile pe mijlocul ei, înainte de a

înainta pe spate, pe sub bluză, pentru a se opri pe pielea satinată.

în sfârsit, gura lui se desprinse încet, pentru a o lăsa pe tânăra fată să-si reia răsuflarea.

- Biată Suzy, sopti el.

Buzele sale arzătoare alergau pe fața lui Suzy. O ținea strâns lângă el, când încercă să se desprindă si o sărută în scobitura gâtului.

- Si te gândeai că poți să-mi rezisti!

Vocea murmura, dar rămânea tot atât de cinică în fața slăbiciunii ei.

- As putea, dacă m-ai lăsa, sopti ea. Fără forța ta brutală...

Cu ochi scânteietori, Meric o sărută repede pe gură.

- De ce cauți să te scuzi întotdeauna, Suzy? într-o clipă ai să-mi spui că detesti, din instinct, astfel de lucruri.

- Nu chiar. Depinde de parteneri.

- Tim Mason, de exemplu?

Una dintre mâinile lui Meric părăsi căldura spatelui pentru a-i încercui gâtul.

- Mă întreb.... obisnuiesti să minți?

- Nu mă crezi? strigă ea, pierdută sub dulcea strânsoare a degetelor lui.

- Drace, nu!

Si o trase din nou cu pasiune către el, zdrobindu-i buzele sub forța alor sale. Fără grijă cu privire la ceea ce ar putea gândi, ea îi întoarse cu aviditate sărutările, înspăimântată dar, în acelasi timp, în prada unei plăceri intense. Corpul i se abandona lui Meric, ale cărui unghii îi zgâriau pielea de pe spate, îi produceau o suferință subtilă pe care o simțea până în piept. Strivită de el, se agăța înfrigurată de umerii lui,

fără să mai ştie de nimic, în afară de dorinţa sa.

El o simţi fremătând, ridică o clipă capul şi murmură:

- Până unde ai mers la colegiu, dragă Suzy?

- Nu are importanţă, se auzi spunând tânăra fată printre bătăile surde ale inimii.

Dacă i-ar mărturisi inocenţa sa, n-ar mai fi vrut-o. In acea clipă de nebunie, ştia că-l doreşte cum n-a mai dorit nimic până atunci.

- Suzy!

O clipă ea îşi imagină că dorinţa ajunsese la paroxism. In timp ce trupurile lor se încordau, ea încercă să-şi ascundă privirea torturată. Toată viaţa sa aşteptase acest moment când ar putea să se lase copleşită de forţa instinctelor.

- Dragul meu.... murmură ea într-un suflu.

Poate că o auzise, pentru că îşi ridicase capul, păru că-şi fereşte privirea şi, cu o mişcare suplă, sări în picioare. Repede, o ridică şi o susţinu uşor, pentru a-i da timp să-şi recapete echilibrul.

El spuse, în sfârşit, pe un ton indulgent dar sec:

- Ce aştepţi de data asta, dragă Suzy?

Cu faţa îmbujorată, cu ochii în flăcări aţintiţi asupra lui, ea strigă cu violenţă:

- Te urăsc!

- Dar, nu....

Degetele necruţătoare se înfipseră în braţele sale.

- Poate că ai să mă urăşti dacă am mai rămâne mult timp aici.

Pentru numele lui Dumnezeu, Suzy, încearcă să te porţi ca un adult!

- Nu cred că această conversaţie este folositoare nici pentru unul,

nici pentru altul, articulă ea cu o voce slabă, puțin descumpănită.

El schiță un surâs deloc vesel.

- Tu nu m-ai ierta niciodată, Suzy. Poate că te-ai gândit că voiam să te compromit pentru a-mi însusi domeniul.

- Să nu crezi asa ceva! protestă ea cu o voce răgusită.

O clipă, ceva din figura lui Suzy păru că reține atenția lui Meric. El continuă, apoi, cu un surâs pe un ton suav:

- Suntem doi prosti, Suzy; niciunul dintre noi doi nu este satisfăcut de celălalt. Nu aveam intenția să te rănesc... dar să lăsăm asta. De altfel, trebuie să plecăm dacă vrem să ajungem la Glenroden înainte de căderea nopții.

înghețată, Suzy îl urmă de-a lungul torentului, aproape alergând pe drumul pietros pentru a nu rămâne în urmă. Nu-si amintea să mai fi fost atât de deprimată. Dar el o ignora, o făcea să sufere cu indiferența lui.

Ajunseră în sfârsit la Range Rover. Spre marea sa surpriză, Meric îi deschise portiera si o ajută să se urce. Cu un picior în masină, se întoarse să-l privească. I se păru imens si aspru ca si peisajul din jurul lor. Era frumos: avea ochi vioi, o gură expresivă si o bărbie voluntară, părul foarte negru, moale si strălucitor. Ştiu în acea clipă că-l iubea si, brusc, îsi plecă pleoapele pentru a-i ascunde privirea. Cel puțin, comportamentul său impudic nu fusese gratuit. Acesta avea la origine o emoție tot atât de veche ca si Eva, prea violentă pentru o tânără fată fără experiență. Momentan coplesită de revelația dragostei sale, rămase nemiscată. Nu se putea să-l lase să ghicească. Poate era mai bine astfel, decât să-l vadă cum îsi bate joc de ea.

- Acum trebuie să plecăm. Altfel, John va fi nelinistit. El are

încredere în mine, adăugă el lamentabil.

Era atât de tandru, încât Suzy simți cum îi bate inima. Ceva îl făcea fericit si nu se ascundea. Poate.... după toate.... o iubea si el puțin?

începea să se facă noapte când sosiră acasă. O lucire rosie se reflecta încă pe apa lacului. Peisajul cufundat în penumbră emana o asprime ciudată si Suzy se cutremură. Ierburile se vestejiseră si frunzele îsi pierdeau culoarea: toamna scoțiană era plină de nostalgie. Ceața si norii întunecați de deasupra colinelor respirau tristețe. Suzy simți cum i se strânge gâtul si lacrimile îi urcară în ochi.

- Vreau să merg repede să-l văd pe tata, zise ea, coborând din Range Rover. Se nelinisteste fără noi.

Doamna Lennox o întâmpină la poartă:

- Ai o vizită, Susan, un oarecare domn Mason.

Suzy simți cum se crispează mâna lui Meric pe care acesta o pusese pe talia ei, pentru a o conduce până în casă. Nu era altceva decât un gest amical, îsi spusese; dar simțea o mare bucurie. O secundă, degetele lui se strânseră pe curba soldului său. El o eliberă dintr-o dată si ea se simți ca abandonată. Nu putea crede în prezența lui Tim.

- A sosit după dejun, adăugă repede doamna Lennox.

A părut contrariat că nu te-a găsit. Dar tatăl tău şi cu el s-au înțeles bine şi au vorbit toată după-amiaza. I-am pregătit o cameră. Bineînțeles că domnul Frazer i-a spus că poate să rămână.

- Natural, aprobă Meric. Iubitul lui Susan este binevenit, doamnă Lennox.

Remarca o dezamăgi pe Suzy; gâtul i se strânse şi se îngălbeni. Dar de ce, de ce venise Tim până la Glenroden? In acest moment, era ultima

persoană din lume pe care dorea s-o vadă. Rupând tăcerea apăsătoare, o întrebă pe doamna Lennox:

- A spus pentru ce a venit? Ce vroia?

Intrebarea era lipsită de amabilitate; era chiar stupidă, dar ceva în expresia morocănoasă a lui Meric o împinsese s-o pronunțe. Fără să aştepte răspunsul doamnei Lennox, acesta murmură cu ironie:

- Nu trebuie să pui întrebări atât de prosteşti, Suzy. După cum se pare, nu poate sta departe de tine şi e binevenit aici pentru câteva zile, dacă doreşti. De altfel, poate nu este o idee rea, cu condiția să se poarte bine.

Aroganța lui o ofensă violent. Devenise un străin şi nu semăna cu bărbatul care o ținuse în brațe pe munte, care îi dăduse impresia că raporturile lor se schimbaseră. Cu inima grea, îl privi fix şi fără să vrea, îi luă apărarea lui Tim:

- Tim are fără îndoială concediu şi s-a gândit, poate, să-mi facă o surpriză. Nu şi-a dat seama că ar putea deranja...

Doamna Lennox o întrerupse:

- Dar nu va fi nicio problemă, Susan, dacă domnul Findlay este de acord.

- Asta nu-l priveste pe domnul Findlay!

O dată în plus, vorbise fără să gândească: nu asta dorise să spună.

- Suzy! exclamă Meric pe un ton incisiv.

înspăimântată, tânăra fată îl văzu pălind sub bronz. Prezența doamnei Lennox îl împiedica să-si reverse furia. El se îndreptă spre extremitatea opusă a vestibulului si-i strigă peste umăr:

- Când mai ai intenția să-ți primesti prietenii, să mă previi, te rog, măcar pentru tatăl tău.

Dar vizita lui Tim la Glenroden nu păru să aibă asupra lui John un efect defavorabil. Din contră, părea să-i aprecieze compania si cei doi bărbați petreceau mult timp împreună. Prietenia lor se dezvolta usor, fapt sesizat de Suzy nu fără o înțepătură în inimă. Auzindu-l pe tatăl său vorbind, râzând vesel cu Tim, simţea cum o năpădesc îndoielile. Prăpastia săpată între ea si el în toți acesti ani era prea adâncă pentru a putea fi vreodată acoperită. Era doar o schimbare, ea nu putea să se simtă cu adevărat fata casei; nici să accepte Glenroden ca mostenire, dacă i se întâmpla ceva lui John.

Tim, din contră, nu se lăsa asaltat de scrupule. Ca si tatăl său, se minuna de asemănarea lui Suzy cu Frazer si nu-i lipsea niciodată ocazia s-o si spună:

- Nu este nicio îndoială, Suzy, exclamă el a treia zi.

Reținuți în casă de vânt si de ploaie, se găseau în salon.

- Esti o Frazer, este evident! Am făcut bine că te-am lăsat să vii aici. Este suficient să privesti portretul bunicii tale.

Ridicând din umeri, ea aprobă de nevoie. De ce se enerva când îl auzea pe Tim spunându-i tatălui său pe prenume? îi câstigase atât de repede încrederea lui John. Ei îi era ciudă. După doar două zile, părea că ştie mai multe decât ea despre Glenroden. Si John părea că se gândeşte ca Tim şi cu ea să se căsătorească şi că reticențele sale se datorau unei timidități de şcolăriță.

Ea răspunse, exasperată:

- Destul, te rog! Vorbeşti de asta mereu şi devine obositor. Ca şi când ai vrea să convingi pe cineva.

- Pe acest administrator, de exemplu? întrebă el cu un aer hotărât, cu o figură posomorâtă. Aş putea să-l pun la locul lui, dacă aş rămâne

aici mai mult timp.

- Dar ai doar două săptămâni.... cel puțin așa ai spus. Nu sunt sigură care este exact poziția lui Meric aici...

- Ei bine, cineva trebuia să fie! strigă Tim, ciudat de amenințător.

- Te rog... murmură Suzy.

Purtarea lui Tim o umplea de teamă; de la sosirea lui, îi era imposibil să-şi recapete calmul. Incă o dată, regreta prezența sa. El se gândise să-i facă o surpriză sosind pe neaşteptate şi nu remarcase privirea prea rece. Fusese prea absorbit de amabilitățile față de John şi de doamna Lennox. El i se adresa lui Meric cu reticență, cu politețea dezinvoltă a unui vizitator important față de un membru al personalului.

- Ei bine, ce vrei să spui....? făcu el îngrijorat, înaintea ezitării lui Suzy.

- Nu trebuie să te amesteci, Tim. Meric Findlay ne este indispensabil. Tatăl meu nu va fi mulțumit dacă te vei purta dezagreabil.

- Incep să mă întreb, spuse Tim, cu un aer şiret, cine ar fi cel mai enervat! Dar nu roşi şi nu fi atât de supărată, Susan. Incerc doar să acționez în propriul tău interes.

- N-am nevoie să se ocupe cineva de treburile mele, răspunse ea cu indignare. Atunci, te rog, să nu....

- Ce să nu fac?.... repetă el, schimbându-şi expresia. Să nu pun mâna pe marele Meric Findlay, vrei să spui? Ți-e frică de el, Susan? Mi se pare că-ți pasă prea mult de favorurile sale!

- Foarte simplu, pentru că nu putem să facem să meargă Glenroden fără el!

Suzy insistă:

- Fireşte, că nu mă tem! Ai idei atât de ridicole, Tim. Eu îl văd foarte rar.

Nu era departe de adevăr se gândi ea. Meric nu era niciodată acolo, în afară de ora mesei la care, acum, asista regulat. Dar, cea mai mare parte din timp, în afară de politeţea elementară, părea s-o ignore.

- Sunt şi alţi oameni, lansă Tim cu o voce tăioasă, care ar fi capabili să conducă un domeniu ca Glenroden. Când vom fi căsătoriţi, Susan, voi căuta un administrator mai amabil.

- Nu mă îndoiesc! strigă ea cu furie, pe un ton sarcastic.

In momentul în care se îndepărta de el, nu-şi putu reţine un strigăt, înspăimântată de un zgomot ce venea de la uşă. Carole Craig era acolo şi-i privea.

# Capitolul 9

De când stătea acolo Carole? Rosind, Suzy duse mâna la faţă, încercând în zadar să-si ascundă jena. Carole, din contră, surâdea veselă, ca si cum n-ar fi auzit nimic. Dar, cu ea nu erai sigur de nimic.

- Nu mi-l prezinţi pe prietenul tău? întrebă ea, privindu-l pe Tim cu curiozitate.

Suzy reusi să execute cu demnitate ceremonia prezentării. îsi amintea cu furie ultimele cuvinte ale lui Tim. Cum îndrăznea s-o pună într-o astfel de situaţie si să afirme atât de limpede că era nerăbdătoare să se căsătorească? Trebuia restabilit adevărul; era mai bine cât mai repede, dar era imposibil în faţa unei terţe persoane. Carole încerca în mod deschis să pătrundă misterul, dar surâsul său strălucitor ascundea hotărârea de a descoperi statutul exact al lui Tim. Suzy îsi dădu seama si încurcătura ei se amplifică.

- Presupun că esti iubitul Susanei, venit de la Londra?

- într-un fel, răspunse Tim, fără a astepta răspunsul tinerei fete. Sper să devin mai mult decât atât în scurt timp, dar nu este nimic oficial, înţelegeţi?

- Bineînţeles, aprobă Carole, cu o voce suavă.

Era vizibil că vestea îi plăcea.

- Eu însumi m-am întors de la Londra, mărturisi ea, aruncându-i un zâmbet fermecător. O cunosti de mult pe Susan?

- Da, zise Tim, fără rezerve. Eu m-am ocupat de Susan si de mama sa. Eram vecini si mama ei mi-a apreciat întotdeauna sfaturile.

Confuză, Suzy îsi înlătură o suviţă de păr care-i cădea pe fruntea fierbinte. Carole surâdea mereu, aparent foarte satisfăcută. Instinctiv si în ciuda atitudinii sale amicale, Suzy se temea de acest surâs. Fu si mai

descumpănită când Carole sugeră:

- Trebuie să iesim împreună într-o seară, să mergem să cinăm la hotel. Meric va sti care este ziua cea mai bună. Poate vom avea de sărbătorit un eveniment oficial. Nu se stie niciodată.

Ce vroia să spună? Făcea aluzie nu la Tim, ci la legăturile sale cu Meric?

- Vom vedea, răspunse Suzy pe un ton circumspect, făcând un efort de a părea amabilă. Aceasta va depinde de starea tatălui meu.

- Mi-ai amintit că am venit ca să-l văd, spuse Carole, dând din cap. Cum se simte? Găsindu-se pe un teren mai puțin delicat, Suzy o asigură că tatăl său este într-o formă bună.

Satisfăcută de aceste vesti, Carole se întoarse să plece; buzele sale de un rosu aprins schițară un surâs arogant.

- M-am aranjat să merg cu Meric la Perth în această dimineață, explică ea. El merge la un târg de vite. Mă voi întoarce cu el diseară şi voi cina aici; vă voi vedea deci, pe amândoi.

Cu un uşor semn din mână, dispăru.

Tim fu primul care vorbi.

- Ea are un aer foarte hotărât, glumi el cu stângăcie.

- Tim, te rog, încetează să mai vorbeşti astfel, îl rugă Suzy pe un ton sec, întrebându-se cât are să-l mai suporte. Carole vroia doar să se arate amicală, sunt sigură. De altfel, adăugă ea, Carole ajută la un teren de camping, în timpul verii şi ne vedem adesea.

- Un teren de camping? Aş putea să ştiu cui îi aparține?

- Nu, dacă întrebi pe acest ton, ripostă cu răceală Suzy. E situat pe domeniu. Nu fi atât de bănuitor.

- Calmează-te, Suzy, spuse el pe un ton iritat. Nu făceam nicio

aluzie de acest fel. Vroiam doar să subliniez că un teren de camping poate fi lucrativ dacă este bine dirijat.

Tânăra fată încruntă imperceptibil sprâncenele. Se întreba, şi nu era pentru prima oară, de ce era cu mintea aiurea: Tim releva detalii care nu erau remarcate de un om obişnuit.

- Pe o proprietate ca aceasta, zise ea în sfârşit, un lucru îl compensează pe altul. Campingul şi crescătoria de cerbi, de exemplu, compensează lipsurile de pe alte terenuri.

- Există şi vânătoare? Mi se pare că poţi deveni moştenitoarea unui domeniu destul de vast. L-ai vizitat vreodată? Ai vreo idee de cât este de întins?

Ea dădu din cap fără să spună nimic. Căuta să-l facă să nu se mai amestece.

Dar cum să-i impui tăcerea, fără să te arăţi dezagreabilă? Poate, uzând de diplomaţie...

- Am urmărit un cerb de aproape. Aminteste-ţi că eram cu Meric când ai sosit.

- Dar era pentru prima oară în două luni când te duceai să vizitezi domeniul. Nu ţi s-a părut ciudat?

- Nu, deloc.

Ea îsi întoarse privirea si spera că nu i s-a observat tulburarea. întrebarea lui Tim era ca un ecou al propriilor îndoieli. încerca în zadar să le alunge.

- Tatăl meu nu se simte bine si nu vreau să-l necăjesc.... nici să-l deranjez pe domnul Meric Findlay.

- Să-l necăjesti? Pentru tatăl tău, înţeleg. Dar, în ceea ce-l priveste pe Findlay, este timpul să te afirmi puţin. Verisoara ta Carole nu

spunea că se duce la Perth cu acest scump Meric? Ei bine, de ce n-am face noi doi un tur, în absența lor? Vezi dacă-ți poți procura o hartă. John trebuie să aibă una pe undeva.

Tonul îi displăcu lui Suzy. Ea acceptă propunerea împotriva voinței sale, dar pentru un motiv cu totul diferit: n-ar fi putut suporta să mai rămână acolo, să se frământe cu gânduri negre, în timp ce Meric si Carole petreceau ziua împreună.

Nu putea să fie sinceră cu tatăl său si avu unele dificultăți ca să-i explice ce dorea.

- Mi-ar plăcea să-i arăt lui Tim împrejurimile, îi spuse ea. Mă întrebam dacă ai o hartă a regiunii pe care să fie însemnate limitele domeniului, pentru a-i da o vedere de ansamblu.

O expresie bizară trecu pe fața ostenită a lui John.

Nu era într-o zi bună. Vorbăria Carolei îl obosise si nu părea dispus să întrețină o conversație. Si era vizibil că ideea de a-i furniza o hartă lui Suzy îi displăcea.

- Cred că Méric le păstrează pe toate în biroul său. Dar dacă te uiți în raftul superior al acestui birou, vei găsi, poate, una mai mică.

- Presupun că as putea lua una din birou?

Tânăra examină harta cu un aer neîncrezător: documentul era într-o stare proastă, desenul aproape sters; nu-i era de mare folos.

- Nu, mai ales nu! strigă tatăl său cu o voce ascuțită care o surprinse. Să nu intri acolo niciodată, Suzy, fără a-i cere învoirea lui Méric. N-as vrea... adăugă el ezitând, să deranjezi ceva si să-i dai de lucru în plus.

Suzy preferă să nu-l contrazică.

- Nu, bineînțeles. Nu voi intra în biroul său. Dar, dacă îmi vei trasa

pe această hartă limitele Glenroden, am putea să plecăm: ploaia a încetat.

Dar John se răzgândise, ca si când nu suporta să fie deranjat numai pentru atât.

- Du-te si lasă-mă, Susan, te rog. Există multe locuri de vizitat fără riscul de a te pierde. Méric te-a dus la munte, dar te sfătuiesc să nu mergi si astăzi. Dacă te pierzi, îți vei da seama că Tim Mason nu este Méric Findlay, adăugă el, pe un ton enigmatic.

Suzy îl părăsi, usor supărată. De ce refuza întotdeauna tatăl său să vorbească despre Glenroden? Dacă proprietatea era ipotecată sau într-o situație catastrofală, trebuia să-i spună. Multe domenii erau în dificultate si nu le era rusine. De ce John nu o lua în serios? Nu era usor pentru ea: pe de o parte, inima ei refuza să creadă în necinstea lui Meric, dar pe de altă parte, bunul-simț îi sugera contrariul.

- Vom merge cu masina mea, îi spuse ea lui Tim.

Spre marea sa surpriză, el surâdea si părea satisfăcut. După cum se vedea, starea proastă a hărții nu o făcea de nefolosit.

- Trebuie să-ți arunci o privire peste ea! exclamă el. După acest plan, tatăl tău posedă un teritoriu imens. Nu este întâmplător că domnul Findlay refuză să te informeze.

- Tim, te rog. încetează să mă iriți. Dacă mai continui să vorbesti despre Meric, mă întorc acasă.

- Bine, calmează-te! Stii că mama ta m-a însărcinat să veghez asupra afacerilor tale. Subliniam unul sau două detalii, asta este tot. Nu este imposibil si nu este pentru prima dată ca un om bolnav, cum este tatăl tău, să se lase înselat.

Suzy persevera în tăcerea sa. îi era deja penibil că avea, ea însăsi,

bănuieli. Nu mai era nevoie să le audă si din gura lui Tim. în drum spre lac, trecură vadul râului si Tim insistă să meargă până la terenul de camping.

- Doar ca să-l văd, spuse el surâzând, fără să pară că a recunoscut aerul posomorât al lui Suzy. Poate am să revin aici în vacanță.

Ea se bosumflă când îl văzu plimbându-se printre rulote. Departe, se vedea lacul. Vântul ridica valuri pe suprafața apei. Brazii umbreau malul cu nisip alb si cerul era fără nori. Ploaia încetase si căzuse bruma. Suzy tremura. Se întreba cu ce semăna acest anotimp în Scoția. îsi imagina serile lungi, linistite, în fața focului. Aici, iarna erau Meric, John şi doamna Lennox. Refuza să se gândească la Carole... Si Tim va fi plecat.

La întoarcere, el era într-o bună dispoziție şi rămase aşa toată ziua. După aceea, Suzy nu era sigură de drum şi spre marea ei mirare, el se dovedi un bun copilot.

La un moment dat, drumul s-a transformat într-o potecă abruptă de-a lungul unui torent ce traversa un canion.

- Ai face mai bine să priveşti direct în fața ta, remarcă Tim sec, văzând-o pe Suzy cum îşi ține răsuflarea. Am atins aproape vârful şi vreau să ajung; nu vreau să mă văd acolo jos.

De sus, vederea recompensa ascensiunea periculoasă. Dincolo de lac se vedeau munții, ce se profilau minunat la orizont. După o lungă cercetare, Suzy crezu că-l recunoaşte pe cel care îl urcase cu Meric.

Se întoarseră la maşină. Tim îi puse amical mâna pe umăr.

- Eşti satisfăcută de această zi?

- Am apreciat plimbarea, dacă la asta te referi, răspunse ea, fără convingere.

Niciodată n-aş fi făcut-o singură.

- Este exact ce încercam să te fac să înțelegi, declară el cu emfază. Stiu că noi nu vedem lucrurile în acelaşi fel, dar permite-mi să-ți dau câteva sfaturi. Nu vreau să te văd nefericită.

- Nefericită? repetă ea, privindu-l.

- Cu atât mai rău!

Exasperat de lipsa ei de cooperare, el trânti portiera.

- Mă întreb câteodată, Suzy, dacă o faci dinadins. Nu este de dorit să acorzi încredere cuiva care nu este demn de ea.

- Fireste, pur si simplu este de bun-simț si mi se pare că am destul.

- John este întotdeauna bolnav? îi tăie el vorba.

La această întrebare neasteptată, ea răspunse puțin confuz.

- Da, cel puțin cred. în tot cazul, în ultimii trei ani. Asa mi-a spus doctorul MacRobert. La sosirea mea, tata a suferit o entorsă si în noaptea următoare a avut o criză cardiacă. De atunci, nu s-a mai restabilit.

- Ei bine, în locul tău as încerca să clarific situația, fără să-l nelinistesc pe John. Trebuie să existe undeva un contract în ceea ce-l priveste pe Meric Findlay. Se găseste probabil în birou si nu la vedere. Dacă ai putea să-l găsesti. Domeniul este vast si dat fiind boala tatălui tău, trebuie să-ți asumi responsabilitatea.

în timpul absenței lor, Meric telefonase ca s-o prevină pe doamna Lennox: Carole si cu el cinau la Perth, cu prietenii, apoi acestia îi întovărăseau.

- Din fericire, pentru că nu pregătisem nimic, zise menajera. Dar domnul Findlay este întotdeauna prevăzător.

Nu întotdeauna, murmură Suzy cu jumătate de voce, urcând să se

culce. După ce cinaseră usor, decisese să se culce devreme si-l lăsase pe Tim să asculte radioul. Nu exista televiziune la Glenroden.

Meric flirta cu ea si treceau apoi zile întregi fără să-i adreseze o vorbă. îi trezea emoții pe care nu si le putea stăpâni si astepta s-o vadă comportându-se ca si cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Probabil că pentru el nu era important. Ah, bărbații! Ce proastă fusese să-si imagineze că ar fi putut să-si petreacă iarna la
Glenroden! Nu ar fi supraviețuit! Trebuia să-i ceară Carolei noutăți despre postul de profesor. Trebuia să plece mai repede decât avea de gând.

Câteva zile după aceea, la micul dejun, Meric îi anunță că rezervase o masă pentru patru persoane la restaurant, pentru a doua seară.

- Este un hotel convenabil, aproape de Pitlochry, zise el, cu răceală. Cred că vă va amuza.

A doua zi, Carole sosi târziu şi era trecut de ora şase când porniră spre Pitlochry. Luminozitatea autumnală începea să slăbească şi Suzy aprecie peisajul sub un nou aspect. Fu surprinsă să ajungă atât de repede în acest centru de vilegiatură atât de cunoscut, situat în mijlocul unei păduri magnifice, în valea Tummel. Meric le arătă la răsărit şirul de munți, o masă de umbre încă vizibile la începutul crepuscului. Traversară oraşul.

- Va trebui să-l duci pe Tim să vadă împrejurimile înainte de întoarcerea sa la Londra, zise amabil Meric. Va fi mai interesant decât turul lui Glenroden.

El ştia, deci? Suzy fu consternată. Nici Tim, nici ea nu vorbiseră şi nu întâlniseră pe nimeni. Roşi uşor şi încercă să-şi imagineze cum ar fi

putut afla Meric. Nu se petrecea nimic la Glenroden fără ştirea lui?

Carole rupse tăcerea cu un râs forțat, dar nu făcu decât să agraveze situația, spunând:

- Ai să revi la Crăciun, domnule Mason?

Ai petrece bine, sunt sigură şi Suzy se va simți singură după plecarea dumitale.

Tim nu avu timp să răspundă; masina trecu de niste imense grile de fier forjat si se opri brusc înaintea unui hotel cu o înfățisare impozantă.

Meric îi conduse înăuntru. Carole si Suzy îsi lăsară mantourile la vestiar, apoi îsi întâlniră însoțitorii la bar. Suzy fu frapată din nou de frumusețea elegantă a lui Meric, în kilt. Talia sa si spatele lat îi făcea insignifianți pe toți bărbații din sală. Alături de el, Suzy nu-l mai remarca pe Tim.

Deoarece era târziu, îsi luară paharele în sala de mese. Era o încăpere magnifică; podeaua era acoperită cu o mochetă scoțiană si un perete de sticlă oferea în timpul verii o vedere minunată asupra câmpiei.

Suzy era asezată alături de Tim dar, avându-l pe Meric în dreapta sa în timpul mesei, îsi dădea seama de prezența lui.... Privirea îi era atrasă mereu, fără voia ei, de frumoasa lui față bronzată. Ea purta o fustă neagră, dar asortată de data aceasta cu un corsaj ajustat, cu mâneci lungi, tot din mătase neagră si al cărui decolteu îi punea în valoare linia pură si grațioasă a gâtului si a umerilor.

Meric o găsea seducătoare. Ea îi remarcă privirea admirativă, dar nu spunea nimic. Totusi, i-ar fi plăcut să-i audă vocea. Tim nu arăta aceeasi rezervă, dar complimentele sale nu alinau inima sa îndurerată.

După cină, merseră în sala de dans si serviră o cafea, la mesele de pe marginea pistei. Un cântăreț din cimpoi, în costum național, execută câteva arii. După acest concert neasteptat, o orchestră folclorică însufleți seara dansantă. Puțin mai târziu, Suzy făcea turul pistei în brațele lui Meric.

- Este drăguț din partea ta să dansezi cu mine, domnişoară Frazer, murmură el. Ai încredere, deci, într-un prost crescut ca mine?

- Nu te scuza, domnule Findlay, răspunse ea pe acelaşi ton, surâzând. Dacă ai să mă calci pe picioare, voi găsi un mijloc de a mă răzbuna, fii sigur!

- Este obiceiul tău, nu-i aşa? zise el suav. Tim Mason este ultimul tău instrument de răzbunare?

- Tim? Cum aşa?

- Ei bine, el nu prea face efort să fie amabil cu mine.

El mări strânsoarea în jurul taliei tinerei femei ca s-o facă să se învârtească şi tonul îi deveni mai rece.

- Il voi suporta până la sfârşitul weekendului, dar după aceea, nu garantez de nimic.

- Trebuie să plece luni sau marți, replică Suzy cu răceală. De altfel, nici n-ai făcut eforturi în ceea ce-l priveşte. Unde este celebra ospitalitate scoțiană?

- Ea nu există fără discriminare. Noi nu primim pe oricine cu brațele deschise. Desigur, cuvintele sunt singurele arme care ne mai rămân. Dar, chiar şi în epoca noastră, putem recurge şi la mijloace mai violente.

Sub privirea sa, Suzy tremura. Făcea aluzie la excursia lor în munți? Amintirea acelei zile îi colora vocea cu o involuntară nottă de

exasperare.

- Aş fi surprinsă dacă Tim ar dori să revină, chiar dacă l-ai invita.

- Nu te nelinişti, nu este cazul.

Nu este bărbatul care-ți trebuie, cu aerul lui mieros. Cu cât îl vei uita mai repede, cu atât va fi mai bine.

- Esti un...

Furioasă, încercă să se desprindă din strânsoarea lui. Nu se dădea în vânt după Tim care îi datora o minimă loialitate.

- Dacă as vrea să invit la Glenroden pe el sau pe altcineva, n-ai putea să mă împiedici! declară ea cu o voce înăbusită.

- încearcă doar si vei vedea!

Meric surâse cu un aer ironic si o trase mai aproape de el în momentul în care luminile se stingeau pentru sfârsitul dansului. Ea se simțea fără putere, fără apărare față de el. El îi sopti la ureche:

- îmi place să mă lupt cu tine, dulce Suzy si stiu bine cine ar fi învingător.

Sala se lumină din nou si tânăra fată îsi reluă locul. Tim era în mare conversație cu Carole, care îsi pusese mâna pe brațul lui si-i acorda toată atenția. Suzy nu se simțea în largul său: Carole nu scăpa prilejul să-l interogheze pe Tim. Curiozitatea îi era fără margini si doar i s-a spus că părinții lui Suzy au trăit separat.

- Am petrecut un moment foarte plăcut cu Tim. Mi-a vorbit de tine, Suzy. După părerea lui, ai mers pe drumul norocului venind la Glenroden. Trebuie să-i povestesc lui Meric.

Ea se ridică si merse să danseze cu el, iar Suzy o urmărea cu privirea. Era foarte naivă să-i ceară ajutor Carolei să-i găsească un serviciu când ea se arăta atât de deschis dusmancă!

Seara continuă cu dansuri scoțiene foarte repezi. Tim nu lua parte, dar Meric nu se oprea din dans. Totusi, nu o mai invită. Dar se întâlniră cu un grup de tineri din împrejurimi şi nu i-au lipsit partenerii. Participa cu bucurie la serată, sperând să ascundă, sub un entuziasm forțat, bătăile inimii pentru un seducător scoțian care o ignora. Cele două tinere erau epuizate la întoarcerea la Glenroden şi plecară imediat în camerele lor. Era prea târziu să se întoarcă la Perth şi Carole îşi petrecea noaptea acolo.

De obicei, Suzy adormea legănată de zgomotul vântului, dar în această seară, la o oră după ce se urcase în pat, era încă trează. O chinuiau gândurile şi o împiedicau să-şi găsească somnul. Se gândea la Meric şi întorcea pe toate fețele problemele de la Glenroden. Stia fără îndoială că-l iubea pe Meric. Dacă avusese unele speranțe, ele se năruiseră în această seară; el o ignora total. Ea tremura şi-şi dădu părul la o parte de pe fruntea înfierbântată. Epuizată, rămase nemişcată, încercând să rememoreze cuvintele lui Meric în timpul când dansaseră împreună. Ii făcuse morală cu privire la Tim: nu trebuia să-l mai invite la Glenroden. Vorbise ca şi când ar fi fost proprietarul domeniului.

Deodată, se ridică în pat: îşi amintise sugestia lui Tim în timpul plimbării pe domeniu: să caute în birou pentru a descoperi poziția exactă a lui Meric. Fireşte că refuzase un astfel de proiect şi nici el nu mai făcuse vreo aluzie. Totuşi, în această clipă, găsea ideea foarte seducătoare. Situația lui Meric nu ar influența sentimentele sale pentru el. Probabil că era asociatul tatălui său. Atunci, poseda jumătate sau mai mult din Glenroden. Ideea nu-i venise mai înainte. N-ar fi ştiut să spună de ce, dar era imperativ necesar să cunoască adevărul. Deschise ochii, dădu la o parte cuvertura şi se strecură afară din pat. Fără să-şi

pună halatul sau papucii, împinse încet usa camerei sale. Nu îndrăznea să aprindă lumina.

Casa cea mare era tăcută, dar Suzy simțea cum i se umezesc mâinile. închise usa fără zgomot în urma sa si coborî în fugă scara care ducea în vestibul: acesta era acoperit cu mochetă si picioarele sale goale nu făcură niciun zgomot. Doar o slabă rază de lumină se infiltra printr-o mică lucarnă. Nu auzea decât bătăile violente ale inimii sale.

Se opri în fața usii bibliotecii si încremeni, asaltată de o îndoială. Apoi, considerând decizia sa justificată, intră. Se împiedică usor si regretă că nu luase o lanternă. Era una în bucătărie, dar nu îndrăzni să se întoarcă s-o caute. Cu degete tremurătoare, apăsă întrerupătorul; nimeni nu va remarca lumina la această oră din noapte si mai bine ar termina cât mai repede.

Examină încăperea si se înfioră. Mai venise aici doar o dată sau de două ori, când venise să ia câinele lui Meric... Carole era acolo.... si într-o altă zi, pentru a aduce mesajul unui vizitator. Privirea îi rătăci ezitând pe etajere, pe fotoliile confortabile din fața semineului si reveni asupra marelui birou de stejar acoperit cu piele. Deodată, simți cum îi bate inima si o invadă iar îndoiala. Era înspăimântată, dar acum era incapabilă să meargă până la capăt. Era o idee născută sub impulsul unui moment de depresie si oricare ar fi fost secretele din birou, simți că trebuie păstrate. Nu era în natura ei să scotocească, chiar dacă acel ceva îi aparținea tatălui său. Ar fi trebuit să-si dea seama mai înainte. Si, după plecarea lui Tim se gândea ea cu disperare, ar putea să-i pună sincer întrebarea lui Meric, poate el i-ar fi spus tot ce dorea să stie.

# Capitolul 10

Această decizie ar fi trebuit s-o liniştească dar, deodată, încremeni, îngheţată de frică. Instinctul o avertiza: era cineva în dosul uşii.

Si când aceasta se deschise încet, aproape fără zgomot, uşorul scârţâit îi izbi urechile ca o explozie.

Se întoarse brusc şi privirea-i înnebunită căzu asupra lui Meric. Inţepenită de disperare îl privi şi se întrebă dacă o s-o omoare. Il auzi scoţând o exclamaţie surdă şi tot sângele îi năvăli în faţă. Prezenţa ei aici părea că stârneşte în el o mânie fără margini.

Pentru prima dată de când îl cunoştea, furia îl lăsase mut. Neputând suporta mai mult tăcerea, ea reuşi să spună:

- Scuză-mă, n-am vrut să deranjez pe nimeni. Nu ştiu cum de m-ai descoperit aici.

El o examină cu ochi scânteietori şi reci: părul des, picioarele goale; pijamaua de băiat, din bumbac albastru, foarte fin.

- Am coborât să văd dacă John se simte bine, răspunse el, ameninţător. Te-am urmărit. Era întuneric si, ca si tine, n-am aprins lumina, dar nu stiam cine este hoţul. Era, poate, prietenul tău Mason, mă gândeam eu, care îsi făcea mica sa anchetă.

- Tatăl meu se simte rău? întrebă Suzy nelinistită.

- Ocolesti subiectul, replică el, cu o voce severă. Stiai că, de câteva zile, nu se simte bine.

Ea fu cuprinsă de remuscări.

- Trebuia să trec eu însămi să-l văd, când ne-am întors, dar m-am gândit că a adormit. Si nu ocolesc subiectul!

- Adevărat?

Acest singur cuvânt valora cât altele o sută. Ochii lui Suzy se adânciră în cei ai lui Meric si se lărgiră de spaimă. El părea mai mare ca de obicei, în halatul de casă: mătasea de un albastru-închis îi punea în valoare umerii largi. Părea inaccesibil, fața dură era goală de orice urmă de simpatie. El făcu un pas spre ea, fără să înceteze s-o privească. în încăpere domnea o liniste profundă si ea se întreba dacă îi auzea bătăile frenetice ale inimii.

- Nu mi-ai spus ce făceai în biroul meu? lăsă să-i scape cu o asemenea brutalitate, încât ea tresări.

- Nu scotoceam în biroul tău.

De acolo de unde stătea, îi zărea maxilarul energic, părul negru si moale de pe piept, în locul unde pijamaua era descheiată. Era constientă că el astepta: trebuia să-i furnizeze un argument. Dar, din nou, mintea i se goli si rămase mută, lăsând să se instaleze o tăcere care o condamna.

Privirea lui Meric o cerceta fără milă.

- Atunci, ce făceai altceva? ai face bine să găseşti o explicație plauzibilă!

Incă o dată, o trata ca pe o mincinoasă. Suzy îşi aminti: era o butadă, dar ea nu vroia să-i dea prilejul s-o acuze serios. Ce să spună ca să se disculpe?

El nu-i lăsă mai mult de zece secunde, înainte de a-şi pierde răbdarea. Dintr-un singur salt, o ajunse şi o prinse de umeri..

- Mason te-a trimis, nu-i aşa?

Intrebarea era tot atât de dureroasă ca apăsarea mâinilor lui. Intr-o anumită măsură avea dreptate. Dar, cum să-i explice? Impulsul său nu avea nimic de-a face cu sugestia lui Tim. Ea îşi schimbase părerea în

ultimul moment, dar el n-o va crede niciodată. Era prea irațional ca să pară adevărat.

Descumpănită, îşi plecă fruntea şi vru să se degajeze.

- Tim nu ştie că sunt aici. Iți jur!

- Asta nu răspunde la întrebarea mea.

Ignorându-i încercările, degetele lui Meric îşi accentuau strânsoarea odată cu furia sa.

Innebunită, Suzy începu să bâiguie:

- Mărturisesc că e stupidă venirea mea aici. Poate este somnambulism, dar n-am făcut nimic rău. Nici nu m-am atins de biroul tău, n-am furat nimic, cu toate bănuielile tale!

El răspunse pe un ton sarcastic:

- Iți pierzi timpul. N-ai avut nicio criză de somnambulism, chiar dacă această ținută o face plauzibilă!

El îi aruncă o asemenea privire, încât obrajii palizi ai tinerei fete se împurpurară.

- Recunosc că este mai bine decât ceea ce purtai la Londra. Dar această pijama nu prea lasă loc imaginației.... poate pentru că este prea mică.

- Te detest! zise ea, emoționată.

Pentru prima oară, îsi dădu seama de indecența ținutei sale. într-un gest de apărare, îsi încrucisă brațele pe piept.

- Când un bărbat găseste o fată îmbrăcată ca tine, gata să scotocească prin lucrurile sale la această oră din noapte, el nu se mai sinchiseste de starea ei sufletească.

- Nu m-ai fi descoperit dacă n-ai fi umblat de colo până colo pe aici.

Mi-ai provocat un soc teribil surprinzându-mă si acum mă acuzi de atâtea lucruri...

- Suzy! strigă el. îi întrerupse suvoiul de cuvinte isterice si o scutură fără blândețe.

Devenise tot atât de palid ca si tânăra fată. Aceasta îsi strângea buzele, fără să răspundă, si-l privea cu dispreț.

- Acum, te slujesti de insolență! Ți-am spus deja si ți-o repet: debarasează-te de Tim Mason, altfel o voi face eu însumi... si ar putea fi mai umilitor pentru el!

- Dacă-i spui ceva lui Tim, nu va fi singurul care va pleca!

- Este o amenințare, domnisoară Frazer?

Degetele lui lungi îi strânseră umerii, înainte de a aluneca de-a lungul brațelor, umplând-o de frică. Cum să-i răspundă? Cum să-i spună: "Vreau să stiu ce este cu privire la Glenroden; incertitudinea mă înnebuneste". Dar, trebuia să țină seama de tatăl său. Deodată, pe punctul de a-i mărturisi totul lui Meric, o frapă această idee: lui John trebuia să-i spună ceea ce dorea să ştie. Cum de nu înțelesese asta mai devreme?

Câteva picături de sudoare îi apărură pe buze. Se gândea din nou la Tim. Trebuia cu orice preț să-l scutească de mânia lui Meric.

- Nu-mi place să văd oameni răniți, replică ea, cu o voce slabă şi mai ales pe Tim.

- Eşti hotărâtă să-l protejezi pe domnul Mason. Atunci, de ce nu este aici ca să te apere, în fața acestei canalii care conduce Glenroden? Stă în pat, aşteptând informațiile pe care trebuie să i le duci?

- Eşti cu adevărat detestabil!

Fața lui Suzy devenise stacojie de indignare şi de furie. Mâinile lui

Meric o lăsară brusc şi aproape că-şi pierdu echilibrul. El îi vorbi cu o violenţă reţinută:

- Aşa.... după părerea ta, eu sunt un bărbat fără scrupule?

- Da, răspunse ea, ascultând doar de dorinţa sălbatică de a-l răni.

Si începu să tremure: toată viaţa îşi va aminti acea clipă. Aerul era apăsător şi domnea o atmosferă de dezastru. Meric se apropie, cu braţul întins spre ea; de data aceasta nu-i cerea nicio explicaţie.

Ea încercă în zadar să se zbată, să fugă, dar el o strânse cu brutalitate şi, cu mâna pe gâtul ei, o forţă să-şi ridice faţa spre el. Sângele îi clocotea în vine, o flacără o devora. Nu era acelaşi sentiment ca în căsuţă sau cel de pe munte. De data aceasta nu se juca, dar nici nu manifesta tandreţe. Buzele îi răneau gura cu o cruzime inimaginabilă. Incercă slab să-i reziste, să se agaţe de un strop de luciditate, dar pasiunea se insinua în tot corpul său. Ea lupta împotriva acestei ultime dezmierdări până când se lipi de torsul musculos.

Pierzându-si capul de emoţie, îsi petrecu braţele în jurul gâtului lui, pierdută în pasiunea care o stăpânea.

El îsi ridică privirea pentru un moment: mâna sa explora dulcea curbă a umerilor înainte de a rătăci pe pielea goală, pentru a reveni pe ceafă si a se pierde în păr; îi depuse pe gât o sărutare arzătoare. O ţinea bine, o pedepsea, se răzbuna pe împotrivirea ei. îi demonstra că, faţă de el, era neputincioasă; el putea să-si impună voinţa. Când încetă s-o sărute, Suzy îl trase din nou către ea, fără să-i pese de ceea ce ar putea crede despre ea.

Puţin mai târziu, o ridică în braţe si iesi din birou. Sub clarul lunii, urcă scara, strângând lângă el corpul suplu. Deschise usa camerei ei murmurându-i la ureche cuvinte soptite; buzele îi mângâiau încetisor

obrajii fierbinți. Apoi o aruncă brutal pe pat; socul despărțirii o făcu să simtă o durere cumplită. Vocea lui Meric era ironică.

- Vine timpul, Suzy, când trebuie să iasă la iveală adevărul. O fată ca tine, care refuză să-l privească în față...

Usa pocni. Plecase. O abandonase pradă ultimelor sale cuvinte, rănită până în adâncul sufletului.

A doua zi, era duminică. Meric a însoțit-o pe Carole la Perth, după-prânz si n-a revenit decât seara târziu. Luni, Tim a plecat, si marți după-masă a murit John. S-a stins linistit, în somn, în timpul siestei. Suzy fu complet doborâtă de această dispariție neasteptată.

Ieşise cu câinii, încercând să-şi calmeze durerea din inimă. Toată ziua nu-l văzuse pe Méric; de altfel, nu mai avea nicio dorință. Trebuia să găsească o soluție, altfel nu mai putea să rămână la Glenroden. După incidentul din birou, nu mai răspundea la reacțiile sale în fața lui Méric.

Carole îi telefonă înainte de a-l însoți pe Tim la gară, la Perth. Ea îi vorbi pe un ton călduros şi prietenesc ca şi când s-ar fi despărțit în cei mai buni termeni.

- Este vorba de postul de profesoară. Mă gândesc că, dacă îl mai vrei, îl poți avea.

Suzy luase legătura cu şcoala, care o acceptase. Trebuia să înceapă cursurile săptămâna următoare. Ar putea locui acolo şi să nu mai revină la Glenroden decât la sfârşitul săptămânii, sau mai bine, dacă John vroia să facă drumul în fiecare zi.

Nu avu timp să-i vorbească; el muri mai înainte. Nu se gândise că va resimți atât de dureros acest şoc. Se simți mai nefericită decât la moartea mamei sale.

Méric şi doamna Lennox, înţelegându-i durerea, se ocupaseră de tot. Carole îi trimise un scurt cuvânt de condoleanţe, dar nu veni.

Méric se purtă prieteneşte, dar complet detaşat. Doar câteva riduri în colţul buzelor şi tristeţea din priviri îi arătau amărăciunea.

Suzy petrecu zilele următoare ca într-o ceaţă. Singura ei certitudine era postul de profesoară. Nu se gândea la Glenroden; dacă domeniul trebuia să fie al lui Méric, i se părea că este mersul normal al evenimentelor.

A doua zi după înmormântare, decise să meargă la Perth, pentru a cere sfatul avocatului lui John. El trebuia să vină la Glenroden lunea viitoare, dar ea nu va mai fi aici. Plecă la drum vineri, puţin după-prânz; avea întâlnire la ora două.

Când fu la volan gândurile începură să-i rătăcească. Ar fi fost politicos să-l avertizeze pe Tim de decesul tatălui său. Dar îi ieşise din minte, de la plecarea lui la Londra. Méric Findlay era singurul care-i ocupa gândurile şi inima. Dar, după pierderea lui John, nici el nu mai putea să-i aline tristeţea ce o cuprinsese.

Parcă maşina şi merse în Place Marshal. Găsi biroul de avocatură ceva mai departe.

- Tatăl tău nu mai era proprietar la Glenroden, nu ştiai? A vândut domeniul acum zece ani. A avut norocul să găsească un cumpărător ca Méric Findlay.

Uluită, Suzy făcu ochii mari. Deci, Méric era proprietarul, nu tatăl său. Se întreba cu disperare de ce John nu-i spusese nimic.

Avocatul continuă. Se vedea că-i cunoscuse bine pe tatăl şi pe mama tinerei fete.

- Semeni mult cu bunica ta. Era o femeie remarcabilă, adăugă el,

conducând-o pe Suzy până la uşă, puţin mai târziu.

După această veste năucitoare, Suzy nu-şi mai aminti ce urmase în acea după-amiază. Câtva timp se plimbase, apoi luase o ceaşcă de ceai. Se înnoptase demult când revenise la Glenroden. Trecu vadul şi hotărî să nu-i spună nimic lui Méric până luni, înainte de plecare. Era necesar ca întrevederea să fie scurtă. Scuze rapide.... un cuvânt de adio şi mulţumire, chiar înainte de a pleca. Aceasta ar evita o oarecare stânjeneală şi Méric îi va fi probabil recunoscător. Trebuia cu orice preţ să reducă conversaţia la minimum; altfel, emoţionată, ar spune cuvinte pe care apoi le-ar regreta.

în această seară, Meric nu trebuia să fie acasă, avea o întâlnire. Ea va întârzia la Perth; vroia să fie sigură că nu-l găseste acasă. Nu-si dădu seama că se făcuse frig. Uitase că încălzirea masinii nu funcţiona si acum era îngheţată.

Farurile măturară scurta alee care ducea la casă. Parcă, alergă pe pietris si se grăbi în vestibul. Cu degetele amorţite, trânti usa în urma ei. în ciuda previziunilor, Meric o astepta; măsura vestibulul, cu pasi mari. Purta vechiul său kilt de toate zilele si faţa îi era întunecată. Ea nu avu timp să reacţioneze: era deja în faţa ei si o privea ţintă, din înălţimea sa.

- Suzy!

Scurta sa exclamaţie o făcu să înlemnească. El îi remarcă figura lividă, ochii încercănaţi, silueta subţire străbătută de un frison nervos în pardesiul usor de vară, nepotrivit pentru acest anotimp.

- Suzy, pentru numele lui Dumnezeu, unde ai fost?

Nerăbdător, o luă după umeri si o zgâlţâi; gestul îi exprima nelinistea. Toate frumoasele soluţii ale lui Suzy se năruiră si izbucni în

lacrimi.

- Suzy! strigă el pentru a treia oară.

Vocea lui era cu adevărat disperată.

- Te rog, spune-mi ce este? Ce s-a întâmplat?

Ea nu era în stare să răspundă. El o trase alături, îi puse o mână pe cap si o lipi de umărul său ca s-o legene până când îi va trece durerea. Si tot timpul, îi repeta:

- Suzy, draga mea, te iubesc!

Ea îi auzea cuvintele de departe, fără să fie sigură că le înțelege.

- De ce nu mi-ai spus nimic? murmură ea cu o voce spartă.

Imediat, Meric se încordă, mâna încetă să-i mângâie părul. O ținea încă în brațe, dar privirea îi era de nepătruns. îsi strânse buzele, înțelegând că această întrebare nu avea nimic de-a face cu ceea ce voia să-i spună.

- Dar unde naiba ai fost după-amiază? o întrebă el.

- Nu bănuiesti? murmură ea recăpătându-si respirația.

- Cum as putea, Suzy?

El îsi pierdea răbdarea si-i privea cu o neliniste crescândă obrajii uzi de lacrimi.

- Doamna Lennox credea că esti la Perth dar, nevăzându-te revenind, am devenit nebun de neliniste.

- Tu trebuia să cinezi afară, astă-seară.

- Nu asta este important. Tu esti cea care contează! Dar nu mi-ai răspuns la întrebare.

Plină de înțelegere, ea se străduia să-i susțină privirea.

- Am mers să-l văd pe avocatul de la Perth, zise ea.

- Ferguson?

Ea aprobă, cuprinsă de o mare slăbiciune. Ce făcuse? Meric se aplecă spre ea. Apoi, fără s-o lase să deschidă gura, o ridică si o duse în bibliotecă.

Ca prin ceață, ea se prăbusi în adâncitura brațelor puternice, cu o bucurie profundă. Meric se aseză pe marea canapea de piele si o păstră strâns lângă el; ea îsi aminti vag cele câteva cuvinte de dragoste pe care i le spusese. Dar poate că încerca doar s-o reconforteze? Consternată, se forță să vorbească.

- Vroiam să cunosc adevărul cu privire la domeniu. In unele momente, mă gândeam că eşti administrator autoritar; în altele aveam impresia oribilă că tatăl meu şi cu mine trăim din mila ta.

- Sărmana Suzy.... atât de tulburată.

Vocea lui trăda o mare tandrețe.

- Dacă eu şi cu tine am începe cu începutul? Trebuia s-o facem mai de mult.

Ea îşi ridică privirea spre el şi citi în ochii lui o mare înțelegere; simți că-şi revine, sub apăsarea mâinilor lui.

- Avocatul mi-a mărturisit că tu eşti proprietarul şi nu tatăl meu, dar nu l-am întrebat altceva. I se părea normal să fiu la curent. Nu puteam să-i spun că nu ştiu nimic. De altfel, nu mai avea importanță.

Privirile li se întâlniră. Cea a lui Meric nu o condamna, dar era plină de regrete la vederea trăsăturilor trase şi a feței sale livide.

- Dacă măcar aş fi ştiut unde te duci, Suzy! Aş fi putut să te scutesc de această suferință. Intenționam să-ți explic în weekend, înainte să vină luni Ferguson.

El continua s-o strângă lângă el şi inima lui Suzy bătea să se rupă. Nu îndrăznea să se mişte, de teamă să nu-i dea drumul. Dacă nu va

păstra nimic altceva, cel puțin va păstra pentru totdeauna amintirea acestei clipe.

- Era acum zece ani, aveam douăzeci şi cinci de ani. Eram tânăr atunci şi nu ştiam nimic despre exploatarea terenurilor din Scoția. Glenroden era de vânzare şi l-am cumpărat.

- Atât de simplu?

- Atât, micuță Suzy. Când vreau ceva, obțin întotdeauna, n-ai remarcat? Proprietatea era ipotecată. John s-a bătut întotdeauna să nu-l piardă. El nu avea familie... nu bănuia că existi. Dar suferea că trebuie să se despartă de Glenroden.

Suzy tresări si, când el se întrerupse, îl întrebă:

- Si i-ai permis să rămână?

- Da, dar atunci nu din generozitate. Pentru mine, era afacerea: eu nu stiam nimic, iar John cunostea bine toată exploatarea domeniului. Am încheiat o convenție.

- Vrei să spui... că el era administratorul?

- Nu, Suzy, nu chiar. îmi plăcea să mă ocup personal de afacerile mele, chiar si atunci. El m-a făcut să profit de propria-i experiență si am trăit împreună la Glenroden. De fapt, foarte puțini oameni erau la curent cu situația exactă.

- Dar, când ai cumpărat...

- îmi convenea, Suzy, din motive personale. Ți-amintesti că ți-am spus odată că tatăl meu a murit în Africa de Sud? Mama mea se recăsătorise si nu mă astepta nimic bun de la tatăl meu vitreg. La douăzeci si cinci de ani, eram destul de tânăr si de nebun pentru a încerca orice. Mi-am luat partea din mostenire si am sosit aici. Dar nu vroiam să fiu urmat de familie: dacă ar fi stiut că posed Glenroden,

poate ar fi venit. Si mama este născută aici, în Scoția.

- Si unde se află, acum, familia ta?

- în Africa de Sud. Pe tatăl meu l-am văzut la Londra când te-am însoțit. Eu posed o parte dintr-o mină si vroia să-mi vorbească.

- Ăsta era scopul călătoriei tale?

- Ce este de mirare?

- Credeam că poate veneai pentru Carole...

- Si eu, că o să-ți petreci timpul cu Mason! Se pare, draga mea, că amândoi am tras concluzii greşite.

Se lăsă o lungă tăcere. Meric o strânse mai tare în brațele sale. Dar mai erau unele lucruri de clarificat.

- De ce tata nu mi-a spus nimic, la sosirea mea? murmură ea, în cele din urmă.

- Cred că-i era frică să nu te piardă. Işi imagina, pe drept sau pe nedrept, că dacă-ți dezvăluia adevărul, ai fi plecat cum a făcut mama ta. După câtva timp a vrut să-ți spună, dar devenise foarte dificil.

Cu toată căldura focului şi a celei ce emana din brațele lui Meric, Suzy simți că o ia cu frig.

- De ce nu-mi făcea mărturisiri? întrebă ea tristă. Eram fiica sa, nu l-aş fi părăsit niciodată. Cu alte cuvinte...

Se îngălbeni, amintindu-şi de postul pe care-l acceptase.

- .... doar săptămâna trecută am lipsit. Vroiam doar să-mi câştig existența. Dacă el ar fi vrut, aş fi făcut drumul în fiecare zi.

Nu găsea util să precizeze că, mai ales, vroia să-l evite pe Meric. Acesta o privi ca şi când ar fi bănuit realitatea.

- Tatăl tău a avut prea multe deziluzii în viață pentru a avea prea repede încredere în oameni. Părea însă foarte fericit, de la venirea ta.

- Incepusem să-l iubesc foarte mult, dar nu mi-am dat seama decât după moartea sa. Este reconfortant să ştiu că i-am adus puțină bucurie. Avea în tine o încredere absolută, adăugă ea, pe jumătate toropită.

- Da, asa cred, zise Meric privind-o gânditor. Zece ani sunt un timp lung, Suzy. Ne înțelegeam bine, el si cu mine. Cred că mă considera ca pe un fiu. îl iubeam mult.

îi învălui tăcerea. El o făcu să alunece de pe genunchii săi pe canapea si cu degete abile, îi scoase pardesiul. Văzând-o că tremură, remarcă subțirimea țesăturii.

- Presupun că ai nevoie de bani, pentru a-ți înlocui unele lucruri. I-am spus lui John să te întrebe dacă ai suficienți, dar se pare că n-a făcut-o niciodată.

Ea dădu din cap, evitând răspunsul direct. Se miră ea însăsi când îi puse întrebarea care-i ardea buzele.

- N-ai vrut niciodată să te căsătoresti?

- Ba da, răspunse el încet, adesea.

Era vorba, deci, de Carole. I se învârtea capul; era abia constientă de prezența lui alături pe canapea. El îi puse un pahar între degetele tremurătoare si-i ceru să bea.

- Ar fi trebuit să-ți dau asta imediat, zise el încruntându-si sprâncenele, dar eram foarte preocupat. Bea tot. Si priveste ce am să-ți arăt. El scoase portofelul din buzunar si-i arătă o miniatură. O privi un moment, cu ardoarea unui adolescent. Era portretul unei tinere fete: purta o rochie înflorată; părul său blond era ondulat si cădea în bucle moi pe frunte.

Suzy o examină cu uimire. Era replica sa, aproape exactă. Gulerul rochiei si stilul coafurii erau din altă epocă, dar asemănarea era

frapantă.

- Cine este? De unde o ai?

- Am găsit-o din întâmplare, în sertarul unui birou. John mi-a permis s-o păstrez. Am ştiut atunci că era singura femeie cu care m-aş fi căsătorit. Dar era o nebunie, căci nu speram că am s-o întâlnesc vreodată. In sfârşit... până într-o seară, la Edinburgh...

Nu putea să se exprime mai clar. Suzy simţi cum îi bate inima nebuneşte.

- Te-ai gândit că aş fi eu?

Mâinile lui Meric le luase pe ale sale, posesive.

- Stiam că erai tu, afirmă el calm. Erai reîncarnarea bunicii tale. In seara aceea, ai găsit surprinzătoare atitudinea mea. Intr-adevăr, era. Dar când un bărbat îşi vede visul realizat, nu stă să se gândească. Dar, chiar când ţi-a fost teamă.... când ai plecat, ştiam fără nicio îndoială că te vei întoarce la Glenroden.

- Si m-ai aşteptat pe faleză, murmură ea. Totuşi, ce te deranja?

- Mă temeam să nu-l tulburi pe John. Si apoi, tu nu eşti dulcea demoazelă victoriană a viselor mele. Si mi-ai dat de furcă! Câteodată îmi venea să te bat, mai ales când a apărut domnul Mason, adăugă el, strâmbându-se. Dar, în ciuda acestor neînţelegeri, n-am putut să ratez niciodată ocaziile de a te avea în braţele mele.

- Scumpule, zise Suzy, lipindu-se de el, foarte fericită. Nu te nelinişti în ceea ce-l priveşte pe Tim. Nu l-am iubit niciodată şi nu i-am dat nicio speranţă. Te iubesc de mult timp, adăugă ea pătimaş.

- De mai puţin timp decât te iubesc eu, Suzy.

O îmbrăţişă cu pasiune, plin de tandreţe.

- Când am auzit vorbindu-se de Tim Mason, am crezut că nu vei

ajunge să te decizi.

- Si eu gândeam la fel în ceea ce o priveste pe Carole Craig, replică ea.

El îi mângâie părul si-i descoperi fruntea.

- Noi suntem animați de un sentiment mai puternic decât orice pasiune, spuse el cu o voce tremurătoare. Dacă vrei, poți să primesti postul de profesor, dar căsătoreste-te cu mine înainte de Crăciun. Nu vreau să asteptăm mult.

- Sper că vom petrece Crăciunul la Glenroden? întrebă ea pe un ton rugător.

Totul se petrecuse atât de repede, încât nici nu putea să vadă clar. Dar certitudinea că Meric Findlay o iubea, făcea să-i cânte inima.

- Da, aprobă el, surâzând. Vom rămâne aici de Crăciun si vom merge apoi în călătorie de nuntă, în Africa de Sud, pentru a te prezenta familiei mele. Esti de acord?

Suzy aprobă. Atât timp cât Meric va fi alături de ea, nu conta locul unde vor merge. Vor reveni să trăiască în această veche casă cenusie pierdută în munți. De acum, se va simți întotdeauna acasă la ea, la Glenroden.... tatăl ei ar fi fost fericit. Din toată inima, Suzy îi mulțumi lui Dumnezeu. Ca si când i-ar fi ghicit gândurile, Meric o strângea cu putere în brațe.

Sfârşit